4.

VITÆ CÆsarum, quot & QVEMADMODVM APVD SVIDAM INVeniuntur collectæ ac simul in Latinum sermonem conuersæ.

AVTORE HERMANno VVitekindo.

Adiecta sunt Græca in gratiam studiosorum eius linguæ.

Francofurti ex OFFICINA PETRI Brubacchij, Anno 1557.

Prudentiſsimo

ATQVE OPTIMO VIRO Domino Georgio Padelio, Conſuli Rigenſi, amico & patrono ſingulari S. D.

QVum Regnorum translationem & ſtabilitatem DEO tribuat Daniel, haud dubium etiam eſt, quin maxima illa mundi imperia, quę ob excellentiam Monarchias appellamus, ſint non tantum humana uoluntate ſeu libidine, opera & uiribus, ſed & Deo approbante auxilianteq; in uſum & commodum generis humani conſtituta & conſeruata. Nec uero propterea minus cenſeri opus diuinum debent, quòd non niſi cum ingentibus populorum cladibus, & multo effuſo ſanguine, aliiſq; horrendis & triſtibus calamitatibus ſint oc-

cupata: tum quòd tenuerint ea sæpius Tyrãni, & plurima in eis imò pleraq; gesta sint & administrata confusè & iniquè. Namque omnia hæc, sicut aliæ ærumnæ & calamitates, sunt pœnæ peccatorum, propter quæ totum genus mortale plectitur. Sicut dicitur Esaiæ 45. Ego sum qui creo pacẽ & malum, nempe pœnam. Cogitandum igitur & hîc est, Deum dare bona, sed cũ afflictione. Ac nequaquàm damnanda sunt Imperia tãquàm per sese & in totũ mala, etiamsi quædam uel etiam plurima habeant admixta mala. Neq; enim coniugium aut similes ordinationes Dei reputandæ sunt malæ, quòd comitentur eas quædam incommoda & mala. Sed discernere in eiusmodi constitutionibus diuinis mala à bonis, ac personas ipsas à rebus seu officijs oportet: & quæ bona sunt, Deo, quæ uero mala Diabolo atq; hominum malitiæ imputare. Monarchiam

narchiam igitur aliquam conditurus Deus excitauit heroa aliquem, qui sapientia, autoritate & potentia excellens, hosce labores & honores susciperet: cuius conatum ipse adiuuans & promouens effecit ut eò potentiæ, quò contenderet perueniret. Ipse enim est, inquit Psalmus, qui dat salutem Regibus. Nam uoluit Deus hoc modo alios inferiores reges & magistratus frenare & in officio cõtinere, ut ita quàm latissimè subditorũ tranquillitati & paci publicæ consuleretur, et honestas, iura et leges, malis cohercitis, bonis defensis custodirẽtur. Et esse talem gubernationem optimam ratio ipsa, seu quod idem est, sanorum hominum iudicia sequuta sententiam sui archetypi, dictant. Sapientissimus Poẽta ait, Multorum dominium pernicioſum esse, unum imperare debere. Et Aristoteles tantũ tribuit Monarchiæ, ut non aliam impe-

rij formam apud ſuperos eſſe, & propterea unũ nec plures deos, credat. Neq; alij ſapientes aliter ſenſerunt. Nec deſunt in natura imagines, quæ pingere nobis & commendare idem imperium uidentur. Inter ſidera omniũ, ut apparet, maximus & illuſtriſſimus eſt Sol, à quo uno omnes reliquę ſtellę lumen ſuũ hauriunt, eumq; in medio incedentem ſtipant Planetę ut ſatellites, & ijdem ex oppoſito regem intuentes retrogradiuntur, quo geſtu eũ quaſi adorant. Quò & Alexander reſpiciens dixit de ſeſe & Dario, Mũdum non ferre duos Soles. In apum aluearibus, mirandum beſtiolarum ingenium: unus regnat, cuius ſolius mandato ac nutui omnes ex æquo parent, operasq; debitas faciunt, eiusq; regis potẽtiam & maieſtatem ſeduló tuentur, ut uerè exemplũ optimi regni dixeris. Cæterum Monarchiæ numerantur quatuor, reuelatæ

latę Danieli duabus uiſionibus. Neq; gignere plures hiſce mundus nunc effœtus & decrepitus poſſet. Ac per agrato etiam nunc toto ferè terrarũ orbe, exorſæ ab Euphrate ad Herculis demum columnas fatalem terminum peruenere. Prima igitur inchoata eſt apud Chaldæos à Nimrod, nepote Cham, conditore Babylonis regiæ ſedis: deriuata deinde in eius poſteros Belum, Ninum, & ſequentes annis 1360. donec Sardanapalus ſuo luxu turpiſsimo, & uita effœminata (fuit em̃ illius Epitaphium: ἔσθιε, πῖνε, ὄχευε, ὡς τἆλλα οὐδενὸς ὄντιν ἄξια.) Medis occaſionem deſciſcendi ab ipſo & diſtrahendi imperium dediſſet, circiter annum à mundo condito 3140. Interiecto deinde tempore exortus eſt Cyrus Perſarũ rex, uir iuſtus, clemens & benignus cum primis erga Iudæos, qui primum Media, poſtea Chaldæa & reliquis Aſiæ populis po

titus ſecũdam obtinuit Monarchiam durantem annos 230. quoad Alexander deuicto Dario rege Perſarum ultimo ſummum orbis gubernaculum ad Græcos traheret. Et hæc fuit tertia: ſed quam mortuo Alexandro ſtatim aliquot reges inter ſe diuidentes lacerarunt. Quartam & ultimam cœpit apud Romanos Iulius, Craſſo & Pompeio regni æmulis, altero à Parthis, altero ab ipſo occiſis. Conſtitit autem hęc, ut omniũ maxima, ita quoq; pluribus, quàm reliquæ, ſtragibus & cruore. Interfecta enim perhibentur in omnibus Iulij bellis circiter duodecies centena millia hominum. Sumpſitq; initium hæc ante natum Chriſtũ 47. annos. Eius adhuc umbra quædã tenuiſsima ac uerè pedibus inſiſtens luteis, hæret apud Germanos: quam & ipſam abolere Satan amator & autor τῆς ἀταξίας & confuſionum iam annis aliquot omni telorum genere conatur.

conatur. Non fert nequam optimam illam & ſapientiſsimè excogitatam ordinationem Germanici Imperij, ſi non adeò ampli, certè tamen nõ contemnẽdi, ſed quod omnino magnum decus eſt, præſertim in ſquallida hac mundi ſenecta. Videt enim quòd illis ipſis reliquijs ſeu ἐρειπίοις per inteſtinas turbas & digladiationes diſiectis, aditus pateat Turcicis uaſtationibus, quas ſequuturus ſit uereq; religionis ac oĩs honeſtatis & decoris in hac quoq; Europæ parte interitus, Quorum in locum reſtituãtur idololatria ac blaſphemia in Deum, ac denique horrenda barbaries. Sicut anno abhinc centeſimo Conſtantinopolis, celeberrima ſplendidiſsimaq; plurimorum ſanctorum Patriarcharum atq; Imperatorum quondam ſedes, Turca tunc eam capiente primum experta eſt, & adhuc hodie, proh dolor, experitur. Oremus igitur Deũ, ut ipſe

compescat furores Diaboli turbantis rectè constituta regimina, tantum ut miseras Ecclesias uexet, & earum mordeat calcaneum. Ac petamus ut iam diu afflictis Ecclesiis tandem aliquantula concedatur respiratio: utq; qui eas adhuc persequuntur habentes zelum sed non secundum scientiam, ut Paulus loquitur, ad erroris sui & ad ueram Dei agnitionem perueniant. Simul quoque gratias agamus Deo, qui hactenus semper aliqua Imperia generi humano dederit, in quibus hospitia Ecclesijs, licet aliâs magis, aliâs minus tranquilla & commoda, nunquâm tamen defuerint.

Ego autem quum superiore anno opus illud Suidæ (quisquis ille fuit, certè librum non esse unius authoris sed à pluribus diuerso tempore cõgestum liquet) perlegerem, & excerperem obiter quæ ibi de Cæsaribus Romanis sparsim inueniebantur, simul

Latinam

Latinam interpretationem, qualem quidem confusanea illa, & manca & nonnullis in locis deprauata admittebant addens: uoluit D. Philippus Melanthon Præceptor noster reuerendus, ut excuderentur. Putabat enim utile esse breues illas illustrium personarum descriptiones ob oculos poni: in quibus ut maximè uitiorum deformitas & turpitudo, ita & uirtutum decus & honestas conspiciuntur. Sumantur & inde exempla salutarium gubernatorum, & contrà malorum. Docemur item, qui fuerit Ecclesiarũ status, qui eas Imperatores iuuerint, qui sint persequuti, & alia scitu digna. Tui uerò nominis mentione, ornatissime uir, ornare hasce pagellas uolui, ut esset qualiscunq; meæ erga te tuiq; similes in nostra Repub. uiros obseruantię & studij significatio. Debetur enim ad Rerumpub. gubernacula rectè sedentibus, quicq; Eccle-

siarum cura afficiuntur, summus honor & magna gratia. Quales quidem uiros hæc Ecclesia semper, ex quo doctrinam puriorem recuperauit, habuit non paucos. Inter qs facilẽ primus, dum uiueret fuit Dn. Henricus Vlenbrok Consul, ut testantur quę in testamento suo ad conseruationem Ministerij contulit. Patri filius Henricus adeo nõ est dissimilis, ut sese frustra ei in bonorum possessionem successisse existimet, nisi & uirtute par sit aut etiam superet. Det Deus continua successione, quum in hoc Boreali Christiani orbis limite, tum alibi semper aliquos Ecclesiarum curatores & nutritores, quo uera Dei noticia & cultus inter nos maneat, & ad posteros propagetur. Bene uale uir optime. Rigæ ad ostia Dunæ maximi fluminis, labẽtis in sinum Venedicum, sub polo eleuato 57. grad. Anno Christi 1557.

Hermannus Witekindus.

Iulius, Annos 5.

C. Iulius Cęsar primus Monarcha. Scripsit hic interpretationem Phænomenon Arati, artem Grammaticam Latinè, & de sua ipsius uita. *Ante Christum 47.* *Confoditur in Senatu 23. uulneribus.*

AVGVSTVS, Annos 56.

AVgustus Cæsar Octauianus, qui & Sebastus cognominatus est, libros de sua ipsius uita & rebus gestis scripsit tredecim, & tragœdiam Aiacis & Achillis. Augustus Cæsar uniuersos urbis Romanæ incolas, sic enim ei placuit, recensebat per singula capita, scire uolens quanta multitudo esset: & inuẽti sunt Romam habitantes quadringentæ decem myriades mille septemdecim ui- *Ante Christum 42.*

alij, Nepos fororis Iulij.

ri. Augustus Cęsar nepos fuit Iulij Cę saris ex sorore, à quo & mensis Augu stus appellatus est. Augusta autem di cuntur ueneranda magna et insignia. Sub hoc ẽm Dominus Iesus Christus Deus & Saluator noster carnem ad sumpsit ex sancta, Deũ enixa, semper uirgine Maria. Augustæũ nominatũ inde est, ꝙ die decimoquinto mensis Octobris saltarẽt in Augusteo Regio narchę et Sebastophori, sicut in Tibe rij honorem in Opsopolio. Hunc talẽ locũ sic ab Augusto nominabant. Col locarat uerò & Constantinus Mag nus extra lauri tegmen statuã matris suę, à qua locum Augustæum nuncu pauit. Mortuo Augusto Tiberius, & Drusus luctu præibant, cadauer om nino non attingentes. Non enim licet Monarchis. Testamẽtum ꝙd cõdidit Vestales habuere. Augustus Cæsar facto sacrificio sciscitabatur à Pythia, quis post se regnaturus esset? Et di xit illa. Me

Regionarę chæ, qui præerãt regioni bus, in quas urbs ab Augu sto diuisa fu it.

Sebastophori Lecticarij Augusti.

Me puer Hebræus superũm rex linquere tecta
Hæc iubet, & Ditis cæcas remeare sub umbras.
Ergo silens aris tu nunc abscedito nostris.

Egressusq; oraculo Augustus arã in Capitolio statuit, cui Latinis literis in scripsit: Hæc est ara primogeniti Dei.

Moritur Nõ læ.

TIBERIVS, Annos 23.

Tiberius Rex Romanorũ temerè ac stultè regnum administrabat, deditus terribili crudelitati, dete standæ & nefariæ auaritiæ, ac turpi uoluptati. Militiam enim ipse omnem recusabat, per Legatos cum hoste cõ fligens ignauiter & negligenter. Ma lignus quum esset, quosdam ex so cijs regibus dolo circumuentos re gnis suis priuabat. Inter quos fuit Ar chelaus rex Cappadocum, quem uer bis ad se lenibus & blandis uocatum, redire deinceps in patriam non per misit, Cappadociamq; in prouinciam redegit, & ciuitatum in ea maxi mam, Mazaca antea ab incolis dictã,

Claudius Tiberius Nero, Anno Christi 16.

à sese appellari iussit. Quæ & nostra ætate nomen à Cæsare habet. Progressus tamen ad longam senectutem moritur.

Tiberius Rex Romanorum. Hic naturę cuiusdam proprijssimæ fuit: neque prosequebatur ea quæ cupiebat: neq; quæ aiebat facere quidq̃ eorum uoluit: sed ratiocinationes maximè cõtrarias electioni faciens, quid quid cupiebat id recusabat, & omne quod oderat, ei incumbebat. Præfectos nimium sese efferentes castigabat, inquiens, Tondere meas oues, at non deglubere uolo. Adeo uerò æquus erat, ut, quum saltator quidam donari libertate uellet, non prius id approbaret, quàm persuaderetur illius dominus ut accipere hunc honorem ei liceret. Inter sodales sese ut priuatum gerebat, ac sine adductis stipatoribus concertabat. Et mandauit ne quis ueste serica uteretur. Atqui subito con-

to conuersus est ad mentem deterio rem, adeo ut & insanire sit existimatus. Pronunciauit & stultum hoc: Me mortuo terra igni misceatur. Et Priamum beatum prædicabat, qui simul cum patria & regno interijsset.

Alij ueneno, alij iniecto puluino extinctum tradunt.

CALIGVLA, Annos 4.

C. Cæsar Rex Romanorum, Caligula uocatus est. Nam quũ à paruulo plerunq; in castris educaretur caligisq; uteretur militaribus, Caligulam eum à caligis nominarunt. Aut C. Caligula quòd natus in castris fuerit. C. Romanorum rex initio quidem negotia imperij magnificè obibat, seq; conuenienter erga omnes subditos gerebat. Post annos uerò duos, humanam naturam transgressus, Deum sese ad imitationẽ patris faciebat: præcepitq; ut statua sua passim per urbem in templis colloca

C. Caligula, filius Germanici. Anno Christi 39.

retur. In Hierosolymitanum templũ decreta faciens, uocari templũ Iunioris Cañ iubet. Sanciens quoq; quandam seruorum potestatem iussit, ut, si quod de dominis crimẽ scirent, eos accusarent. Atq; inde grauis calamitas totum orbem terrarũ apprehendit, seruis magnas pœnas dominis falsò irrogantibus. Quisq; enim ulcisci suum dominum de supplicijs, quibus prius ab illo affectus fuerat, uoluit. Quinetiam ad nefariam amentiã conuersus muliebres uestes induebat, ornans capillitiũ cincinnis & nodo quodam, mulieresq; imitãs, omnemq; pudorem turpitudinem. Ceremonias ipse excogitabat, et peregrina sacra faciebat. Et appræhendens aliquando filiam suam, eamq; statuæ cuidam in sinum ponens, inquit, Hanc tu genuisti, & pater eius es legitimus. Sic scelleratissimus impientissimusq; fuit. Et hanc tantam scelerum catenam complexus,

plexus, Tiberium sceleribus inferiorem obscurauit. Nam quæ Augustus longo tempore comparserat, hic uno die prodegit. Hominum libidinosissimus mulieres rapuit maritas & nuptas. Et nutricem suam, quæ insaniæ ipsum arguerat, ad cõscisc endam sibi mortem coẽgit. Concubuit & cum sororibus suis, assueueratq; alijs illicitis commixtionibus, ita ut & nefandę sobolis, ex sorore natæ, pater extiterit. Templa sibi fieri & sacrificia decernebat tanquàm semideo. Tali igitur imperatori commissi Romani erant, ut, quanquàm Tiberij facinora uiderentur atrocia, tanto tamen Cañ facinoribus præstiterint, quanto Augusti Tiberij. Hic dictus Caligula imperabat post Tiberium. *Cõficitur uulneribus.*

CLAVDIVS, Annos 14.

Tiberius Claudius, Anno Christi 41.

CLaudius ex priuato Imperator, ingenio fuit non malo, sed & in

literis exercitatus, ita ut etiam scripserit quædam. Corpore uerò adeo morboso erat, ut & capite & manibus tremeret, & uoce destitueretur, ne, si quæ in curiam afferebat, recitare ipsemet ea posset: sed Quæstori populo prælegenda traderet. Quæ autē ipsemet recitabat, ea ut plurimum sedens legebat. Primus Romanorum usus est lectica tecta. Nec uerò sic corruptus tantum est, quantum à libertis & mulieribus quibus cum uersabatur. Muliebre namq; imperium ferebat manifestissimè, quippe qui à puero in tutela & metu fuerat educatus. Quamobrem etiam non raro ueritati simplicitatem prætexebat, id quod & ipsemet fatebatur. Et, quia diu cum nutrice & matre uixerat, multumq; in mulierum conuersationibus fuerat, nihil habuit liberale. Insidiabātur ei quum in conuiuijs, tum in concubitu, quoq; utriusq; cupiditate tenebatur inex-

plebili,

plebili, fuitq; tali opportunitate captu facilis. Erat præterea pauidus. Vnde sæpè perterritus nihil ratiocinabatur conueniens. Et qui eum perterrefaciebant, emolumentum inde suum capiebant, alijsq; metum incusserunt. Hic igitur, quum talis esset, necessaria tamen fecit non pauca, quoties extra affectus iam dictos esset. Claudius rex Romanorum legem tulit, ne Senator iter ab urbe, citra permissum regis, faceret ultra septem signa. Quum etiam aliqui seruos suos ægrotātes nulla dignarētur cura, sed ædibus expellerent, sanxit ut quotquot inde superstites fuerint, liberi essent. Vetuit quoq; ne quis currui insidens per urbem ueheretur. Iudæis sub illo aduersus Christianos tumultuantibus præfectum Claudium Fœlicem dedit, punire eos iubens. Congregatis illis in templo, uox audita est ex adyto; Discedamus hinc. Idq;

id est, lapides quibus miliaria distinguebantur.

Actorum 23.

Veneno tollitur.

tertio factum est, & postea funditus interierunt.

NERO, Annos 14.

Domitius Nero, Anno Christi 57.

NEro Rex Romanorum. hic stabilito à se regno in facta erupit nefaria, rebusque studuit à regno alienis, ludens cithara, canens & saltans in theatris. Tum ad omnia sua scelera, addidit etiam abominabilem pugnam cum Deo, primus persequutor uerbi diuini existens. Postea & matrem suam & seipsum interfecit.

Nero adhuc iuuenis Philosophis operam dedit, & de Christo historiã didicit (existimabat enim eum adhuc inter homines uersari) crucifixumq; à Iudæis intelligens, iratus Annam & Caiapham sacerdotes, & Pilatum, tunc temporis Præsidem, ad se uenire ferro uinctos iussit. Sedensq; in Senatu, quę nam de illo acta essent scisci tabatur. Annas igitur & Caiaphas dicebant:

cebãt: Nos eum legibus tradidimus, nec cõtra ius quidquam deliquimus. Præses namq; potestatem habens, fecit quæ uoluit. Indignatus igitur Nero, Pilatum in carcerem dedit, Annã uero & Caiapham dimisit. Vixit eodem tempore etiam Simon Magus. Ac disputantibus Petro & Simone coram Nerone, Pilatus adductus est è carcere. Hisq; tribus astantibus Neroni, interrogat Simonem: Num tu es Christus? Dicit ille: Sum. Deinde interrogat Petrum: Es tu Christus? Inquit: Non, Astante enim me in cœlum assumptus est. Percunctabatur uerò Pilatum: Vter ex illis est qui dicitur Christus? Et dixit: Neuter, Petrus enim discipulus illius fuit, & ad me, ut eius discipulus, introductus est, abnegauitq; eum, dicens: Non noui hominem, & dimisi eum. Hic uerò Simon mihi planè ignotus est, nullamq; ad illum similitudinem habet.

Actorum 8

Est em̃ hic Aegyptius, turgidus, densus, & niger, prorsusq; ab illius forma alienus. Rex itaque iratus Simoni quidem ut mẽtito, quiq; se Christum dixerat, Petro uerò ut qui abnegarat Præceptorem suum, è curia eos eiecit. Pilato uerò, quòd talem uirum interficere iniussu regis ausus esset, caput præcidit. Appellatus est Nero à Præceptore suo, Cœnum mixtum sanguini.

Tres post Neronem Imperatores facti, Galba in Hispania, Otho Romæ, Vitellius in Germania, simulq; uno tantum anno & 6. mensibus regnarunt.

OTHO, Menses 4.

Otho Syluius imperium Galbæ occiso rapuit, Anno Christi 71.

OTho post Galbam imperans, genere ignobilis & obscurus, ac prima ætate iners, Neroniq;, ob morum in uiuendi irregularitate similitudinem, quàm familiarissimus, in imperio

imperio exercere consuetos mores non potuit, bellis ei derepente difficilibus denunciatis. *Ipse sibi mortem conscinit*

VITELLIVS, Menses 8.

Aulus Vitellius, Anno Christi 71.

VItellius Rex Romanorum succedens Galbæ, omni turpitudine quũ in alijs uitæ rebus, tum maximè quòd uentri immodicè insatiabiliterq; seruiret, assumpta. Sæpe enim nõ modo interdiu, sed & noctu comedebat. Ac multum de publico in cœnarum apparatibus absumpsit. Nam impendisse in cœnas perhibetur decem myriadas bis mille quingentas argenti libras, ingurgitãs perpetuò inexplebiliterq;, continuè eructans & euomens omnia. Atq; in eo solum assiduè uitam ipse agebat, quũ eius sodales ualde etiam ægrotarent. Nam Bebius Crispus propter morbum compotationibus eius aliquan-

diu exemptus, admodum facetè dicebat, Nisi ægrotassem perijssem. Memoratur præterea celebris Vitellij apud fratrem cœna, in qua, præter reliquum precioſum apparatum, appoſita aiunt duo millia piſcium, & ſeptem millia auium. Neronis mores prædicabat, eiuſq; corpus, in ſepulchro quodam cauo atq; occulto recondi-
Proijcitur in Tyberim: tum, uenerabatur. Interficitur à Veſpaſiani militibus imperiũ iam tranſferentis.

VESPASIANVS,
Annos 9.

Flauius Veſpaſianus, Anno Chriſti 72

VEſpaſianus Rex Romanorum. Mitis hic fuit & manſuetus, adeo ut nulla delicta, tam in ſe quàm in regnum admiſſa, ultra quàm exilio puniret. Inimicitias & animi offenſiones citò excutiebat. Rhetorum, à quibus inceſſebatur, populiq; in ſe iacta ſcommata ferebat facile ac placidè.

placidè. Communis in congreſsibus populariſq́ue quòd eſſet, non raro diſcedebat à regio decoro. Hic regibus qui unquàm extiterunt optimis æqui parari dignus erat. Qui & priuatam uitam multis & magnis uirtutibus claram egit. Militans enim Claudio regi aduerſus Germanos & Britannos, triginta prælia, eaq́ue fortiſsima contra hoſtes ſuſtinuit. Imperium adeptus imperabat modeſtè ac ſapienter. Ad rem quanquàm uiſus attentior: non tamen ulli ſua contra ius eripiebat. Ac comparabat facultates non ad uoluptatem, ſed ad uſus publicos. Non igitur facilè quis alium ante hunc inueniret liberaliorem, quiq; ita liberalitatem in dando ad æqualitatem iuſtici- amq; examina- ret.

Moritur pro fluuio uetrio.

TITVS, Annos 2.

Titus Vespasianus, Anno Christi 81.

TItus Rex Romanorũ, filius Vespasiani, uir omne genus uirtutis complexus, ita ut ab omnibus amor & delitiæ humani generis appellaretur. Facundissimus enim erat, bellicosissimus et modestissimus. In rerum publicarum administratione lingua utebatur Latinis uernacula. Poëmata uerò & tragœdias Græco sermone elaborabat. Quum Titus Hierosolyma cepisset, tota Syria & Aegyptus, et quotquot gentes Palæstinæ uicinæ erant, coronabant uirum, uictorem eum appellantes. Ipse uero recusabat coronas, inquiens, Non sese ea gessisse, sed Deo ostendenti iram manus suas commodasse. Adeo modestus fuit & sapientiæ plenus. Sub hoc Tito Hierosolyma obsidente, quidam Romanus inter equites præstantissimus, quum uideret Iudæos

dæos ad fossam compulsos, equum ex obliquo adigens, fugientem quendam adolescentem rapit, irruens in eum robustum corpore, armatumq; inde usque à talis, sese inclinans equo currente persequenteq; Iudæum equitem, eamq; tantam dextræ ac reliqui corporis intensionẽ, equestrisq; uirtutis artem exhibens, uenit Cæsari captiuum, tanquàm donum quoddam offerens. Titus illius robur & ires insuperabiles maiorẽ in modum admiratus, donatiuis eum donans, captiuum interfecit.

Interficitur à fratre ueneno.

DOMITIANVS, Annos 15. cum dimidio.

DOmitianus Rex Romanorum, frater Titi iunior, Neroni, Caligulæ, et Tiberio turpissimè peruersissimeq; imperantibus, quàm patri & fratri moribus similior. Proœmijs imperij usus moderatis, statim à

Anno Christi 83.

recta mente ad magnam absurdamq; prauitatem excidit, immodica cupiditate lasciuiaq; laborans, iræ incontinens, ac in pœnis inexorabilis, amans inimicitiarum & pecuniæ, si quisquam alius. Cito igitur omnium sese odio onerabat: ita ut tum & patris et fratris gloriam extingueret. Iugulationibus enim præcipuorum in Senatu quotidie urbem polluebat. Ac honores sibi, præstantium uirorum honoribus pares uendicans, non patiebatur ullorum aliorum statuas, quæ ex auro & argento factæ erant, præterquàm suam, in Capitolio collocari. Neque à cæde cognatorum temperauit: sed impiam dextram omnibus consanguineis attulit, non deos inspectores familiæ suæ reueritus: sed contemnens diuina pariter & humana.

Domitianus Rex Romanorum, Titi frater, cui succedens imitabatur non

non paternam fraternamq; politiam optimam, sed Tiberij impietatem, cum hac ex diametro pugnantem: Et confestim sese ad omne genus sceleris conferens, & homicidijs, uenereoq; quum in mulieres tum in masculos furore oppletus, tandem & deum ipse se impius fecit. Cumq; deinceps sese omnibus, ob crudelitatem ferocitatemque pollutæ conscientiæ, inuisum contemptumque reddidisset, mercedem domestici odij meritò accipiens, turpissima nece uitam scelestam ac prophanam finiuit. Hic diaboli instinctu fratrem exosus, ueneno eum regni cupiditate sustulit. Atque ubi iam pessimè constituisset res Romanas, nullum crudelitatis, iniustæ cupiditatis, cruentorum facinorum, aliorumue similium genus aut studium prętermisit, simul in corporis uoluptatibus incontinēs & effrenis. Hic etiam Neruam,

quasi regno insidiatum, relegauit. Et Apollonium Tyaneum, ut amicum Neruę, compræhensum totondit, uinctumq; in iudiciale forũ duxit. Quũ uerò Philosophus nihil illi concederet, irridens eius facta, pudore affectus eum dimisit. Et tunc dixisse ferunt Apollonium celeberrimum illud dictum: Non me interficies, quia non sum mortalis, confestimq; eum disparuisse. Hic & Philosophos & Mathematicos Roma fugauit. Sub hoc & Ioannes Euangelista in Patmum relegatur. Et interfici qui de Dauidis genere erant iussit. Et multi Christiani martyrium sub eo patiuntur. Nerua Ioannem Theologum ab exilio liberat. Adrianus multa corrigens, regem etiam Lazis seu Colchis constituit. Cęterum Mesopotamiam, à Traiano Romanis partam, roganti bus Persis inconsultò concesit, finesq; Romani imperij Euphratem facit.

facit. Hic Domitianus propter crudelitatem ac feritatem odiosissimus, à suis domesticis contra ipsum coniuratis occiditur: idq; subornato Stephano quodam, liberto, qui ad Domitianum interdiu dormientem cum pugione irrueret. Et quidem uulnerarat, sed non letaliter, illo exiliente.

Septem uulneribus trucidatur.

NERVA, Annum 1. cum dimidio.

NErua Rex Romanorum. hic Ioannem Euangelistam reuocatum ab exilio Patmi, Ephesum duxit. Quo tempore & Manichæorum doctrina orta est, ipso Mane palàm docente.

Cocceius Nerua, Anno Christi 99. Decessit febri.

Manes duos Deos fingebat, bonum & malum.

TRAIANVS, Annos 19. cum dimidio.

TRaianus Rex Romanorum, bonus, & malorum osor & iustus fuit in tantum, ut aliquando co-

Vlpius Traianus Crinitus, Anno Christi 100.

ram suis proceribus gladium euaginans Præfecto eum tradiderit dicens: Cape hunc gladium, eoqúe si fuero bonus, pro me, sin minus, contra me utare. Hic Christianis aliquam ab afflictione quietem concessit. Nam qui præfecturas à Romanis data occasione emebant, ij in gratiam regum, qui tunc erant, uarijs supplicijs afficiebant Christianos. Vnde & Tiberianus, Præses anterioris Palæstinorum gentis, ei nunciauit, dicens: Quòd ad interficiendum Christianos non sufficiens in posterum esset, ipsis ultro sese ad supplicium offerentibus. Exinde Traianus omnibus suis subditis Christianorum adflictione interdixit.

Alij dysenteria, alij ueneno interijsse scribunt.

Adrianus

ADRIANVS, Annos 21.

ADrianus Rex Romanorum natus fuit patre Senatore præfectoqûe militum Afro: sic enim uocabatur. Natura studiosus fuit in utraque lingua, & quædam prosa oratione, uaria etiam carmine scripta reliquit. Etenim ambitione tenebatur inexplebili, quamobrem didicit quum alia omnia, tum etiam minima quæq;. Fingebat namq; & pingebat, quum tamen nihil se scire diceret, neq; quod ad pacem pertineret, neq; quod ad bellum, nihil neq; regium neq; priuatum. Et quum aliâs nemini noceret, uehementissimè inuidebat illis, qui arti cuipiã sedulo incumbebant, quorum multos peperlit, multos etiã interfecit. Nã antecellere omnes in omnibus quum uellet, oderat eminentes in quopiam. Vnde

Pub. Aelius Adrianus, Anno Christi 119.

& opprimere Phauorinũ Galatam, & Dionyſium Mileſium conabatur: idq; quum aliis rebus, tum maximè quòd ipſorũ aduerſarios extollebat, eosq; partim nullius, partim exigui momenti homines. Hic in Epiſtola quadam inter cætera magnifica promiſſa ſcripſit, ſe abiurare quidquam facturum quod non ex uſu Reipub. fuerit, ullumue interfecturum Senatorem: exitium ſibi, ſi id tranſgrediatur, imprecatus. Nihilominus tamen in multis fefellit. Hic in congreſsibus comem ſe exhibuit, & quædã illi gratia aderat, fuitque in admiratione nõ modo ob manſuetudinẽ in moribus, ſed quòd & optimè Latina & Græca lingua uteretur, & diligens eſſet in augendis bonis publicis. Natura eiuſmodi fuit, ut non uiuentibus ſolum, ſed & mortuis inuideret. Homerum enim explodens, pro eo Antimachũ, cuius ne nomen quidem multi antea norant,

norãt, introduxit. Vituperabanẽ etiã hæc in eo, q̃ nimis ageret accuratè, ſuperflue & curioſè. Verũ ea ſarciebat compenſabatq; quum alia cura, prouidentia, magnificentia & dexteritate, tum quòd nullum bellum moueret, & mota ſedaret, & nemini ſua iniuſte eriperet, ſed multis tam populis quàm priuatis multa largiretur. Artem diuinatricem & Magiam omnis generis ſupra modum exercebat. Puerum quendam Antinoum ad amabat. Vrbem ædificauit, & colonos introduxit, & nomine illius nuncupauit, ut, qui uideret eam, Antinoum appellaret. Hic in Pannoniam uenit, & Iſtrum cum armis tranauit, quod admirati ſunt uicini Barbari. *Phlegon conſumitur.*

ANTONINVS, Annos 22.

ANtoninus Rex uir optimus fuit, quodque ad gubernationis *Antoninus Pius, Anno Chriſti 140.*

similitudinem, cum Numa conferri maxime dignus, sicut Traianus Romulo uisus est similis. Vitam siquidem Antoninus priuatam optimè atq; honorificentissimè agebat. In imperio uisus est etiam melior & modestior, nemini asper aut oneri: sed in omnes bonus & benignus, in bello magis iusticiæ opinionem, multos seruando, quàm lucrum quærens. Et si euehere in magistratu constitutos cogitabat, etiam hîc quantum fieri potuit, iusticiam curabat. Intentus in rerumpublicarũ administrationes, bonos gubernatores honoribus etiam suis impertiebatur: malos uerò à publicis negocijs citra acerbitatẽ amouebat. Ideoque in admiratione fuit, non apud suos solum, sed & apud exterõs, ita ut uicini barbari armis depositis causam suã regis arbitrio dijudicandam permitterent. Opes quas priuatus multas compararat, ubi ad regnum

regnum accessit, militibus amicisq́ue donauit. Thesaurum publicum reliquit ingentem uariarum rerum. Cognomen Pij propter ingenium primus obtinuit.

Marcus Rex Romanorum, Pius cognominatus. Hic uirtutes habuit quum omnes alias, tum quòd omnium gubernatorum optimè imperauit, nisi quòd corpore fuit imbecilliore, & tamen infirmissimum quum esset, ualidissimum exhibuit. Beneficentissimus erat, Vnde & templum Beneficentiæ cõdebat, nomine eam maximè peculiari & nunq̃ audito appellans. A delictis ipse planè oĩbus abstinebat, & neq; uolens peccabat neq; nolens. Et quidem aliorum delicta ferebat, maximè uxoris. Non erat curiosus, nec puniebat admodum: sed si quis quid boni faciebat, eum laudabat, & ad bonum utebatur. Rel-

quos non curabat inquiens, Quòd facere homines tales, quales quisq; uelit, sit impossibile. Si qui uerò eiusmodi sint, utendum illis esse prout quilibet publicæ utilitati idoneus est. Annos uiuens quinquaginta, menses decem, dies octo, atq; annos imperans nouemdecim, dies undecim, semper in omnibus sibi similis fuit, nec in ullo mutatus. Bonus fuit, nec simulatum habuit quidquam. Multum adiutus est eruditione, exercitatus in Rhetoricis & Philosophia. Hinc etiam valde multi sese Philosophari simulabãt, quo diuites ab ipso efficerentur. Plurimum tamen ab ipsa etiam natura est euectus. Recenset & alias laudes in eum innumeras Dion.

Febri correptus diẽ obit.

Marcus Aurel. Anto. Verus, Philosophus, Anno Christi 162.

MARCVS, Annos 19.

MArcus qui & Antoninus, Rex Romanorum, Philosophus in omni-

omnibus laudatus, auditor aliorum cum fuisset, postremo etiam Sextum Philosophum ex Bœotia Romę audiuit, frequentãs eum, eiusq́ue ianuam accedens. Hunc quum adiret, interrogat eum quidã Lycius celebris Rhetor, filius Herodis Rhetoris Atheniensis, quò nam iret, & ad quid? Et Marcus, Pulchrum est, inquit, etiam senem discere. Eo ad Sextum Philosophum, ut discam quæ nondum scio. Tum Lycius, sublata in cœlum manu, O Sol, inquit, rex Romanorum iam consenescens sumptis pugillaribus in ludum literarium uadit? Rex meus Alexãder triginta duos annos natus mortuus est. Hic descripsit uitæ suæ curriculum duodecim libris.

Marcus Rex Romanorum. Hunc tacendo admirari quàm laudare facilius esset, nulla nimirum oratione huius uiri uirtutes æquante. Nam inde usque à prima ætate uitam instituens

constantem & quietam, nūquàm uel ob metum, uel ob uoluptatē uultum mutasse uisus est. Ex Philosophis maximè laudabat Stoicos, eorumq; imitator non modo in uictus ratione, sed & in doctrinæ apprehensione fuit. Statim igitur à prima pueritia in tantum enituit, ut Adrianus in eum imperij hereditatem transferre sæpe uoluerit. Sed quia Pium prius legitimè hæredem fecerat, ei successionem reseruauit. Hūc autem Pio familiarem propter connubia esse sciebat, sic ut uēturus in regnum generis successione esset. Priuatam uitam similem uixit populo Romano, nihil immutatus generis adoptione. Posteaquàm ad regnum accessisset, præfectusq; Monarchiæ ac potitus suprema potentia esset, ad nullam unquàm superbiam elatus est: sed liberalis fuit & benefaciendo munificus, & in gentium gubernatione bonus & moderatus.

In Pannonia moritur.

Comodus,

COMODVS, Annos 13.

Lucius Aurel. Cōmodus Antonimus, Anno Christi 181.

COmodus Rex Romanorū quadā fortuna agitatus, eò dementiæ petulantiæq; processit, ut et nomen suum recusaret, Herculesq; Iouis filius uocaretur. Ac menses nomina à se habere iussit hoc modo, Amazoneus, Comodus, Augustus, Heracleus, Romanus, Hyperæron, Anicetus, Eusebes, Eutyches, Lucius, Aelius, Aurelius. Habitum quoque Romanum exutus leoninam pellem induebat, & clauam gestabat, atq; ita publicè cum feris et hominibus singulari certamine pugnabat, iaculans rectè, ut omnes admirarentur. Postq; aūt ad ædes sese frequētes cōuertisset, in theatrū homines miseros, & mancos citra discrimen omnes cōgregans, genibus eorū quasdam draconū formas circundans, claua quasi

Gigantes occidit. In singularibus certaminibus cadens, transijt inde in Panegyricos conuentus, obuiam Senatum habens. Malè apud omnes audiebat, ita ut & Marcia, quam inter concubinas carissimam habuit, ei aduersaretur, reprehenderetq; ea quæ fiebant. Multi quoq; alij eum rogabant, ne quid regno indignum admitteret.

Strangulatur laqueo.

IVLIANVS, Menses 7.

Didius Iulianus, Anno Christi 194.

IVlianus Consul regnum emit, statim ubi accessisset ad imperium delitijs crapulęq; indulsit, publica negocia ignauiter obiens, ac uitæ sese molli mancipans. Etiam milites fefellisse deprehensus est. Ex priuato enim ei facultates non suppetebant, & publici thesauri à Comodo erant exhausti. Eaq; de causa milites infensos habuit, & populus in theatris contemptum eius auxit.

Obtruncatur uictus à Seuero.

SE-

SEVERVS, Annos 17.

SEuerus Rex Romanorum misit qui Byzantium obsiderẽt, (ibi enim Nigri duces profugi adhuc erant) quod fame tandem captum est, tota urbs diruta, ac theatris, balneis omniq; ornatu & honore Byzantium priuatum, pagus Perinthijs ut seruiret donatum est, sicut Antiochia Laodicensibus. Interdixit militibus mulierum cõcubitu. Præcepit hoc Seuerus, annuliscq; eos aureis donauit. Venit Seuerus Byzantium, quũquũe ciues cum ramis oleaginis acclamantes uidisset, ac salutem petentes, excusationemq; adducentes, pepercit quidem eis ne interficeret: rursus uerò Perinthijs eos subiecit, & porticũ eis theatralem & uenatoriam concessit. Curriculum etiam equestre ædificauit, tabulatis segmentisqúe ornãs, domos ac hortos à fratribus quibus-

L. Septimius Seuerus, Anno Christi 195.

dam orphanis emens, arboresq; circa curriculum præcidens in formam, quæ nunc conspicitur, redegit, iungens ei balneũ in templo Iouis, quod Zeuxippon uocabatur. Renouauit etiam quod Strategion appellatur. Inchoabat ista omnia Seuerus: filius uero eius Antoninus absoluit. Seuerus Alexandriam ueniens inscriptionem in primo eius aditu inuenit: Vrbs Cyri Nigri. Ac indignante eo populus Alexandrinus occurrit clamans: Scimus, diximus, hæc Vrbs Cyri Nigri est, Tu enim es Cyrus Nigri filius. Accipiensq; paratam excusationem ueniam eis dedit.

Moritur senex in Britannia.

ANTONINVS, Annos 6.

Marcus Antoninus Bassianus Caracalla, Anno Christi 213.

ANtoninus Rex Romanorũ, filius Seueri, gaudebat præter alia mala etiam homicidijs. Milites ipsius, accepta uim faciendi & rapiendi licentia, nullius rei discrimen habuere. Talia igitur committens, coactus hisce facinoribus, & exosus urbanas conuersationes, Roma, castra gubernaturus, gentesq; uisurus peregrè abibat. Postquàm Istrum occupasset, Germanos ea loca habitantes, sibi conciliabat, ita ut ex illis socios & corporis custodes sumeret, & uestitu eorum uteretur. Amarunt eum & Barbari & milites, eo quòd communis erga omnes esset, commilito magis, quàm rex ab ipsis uocatus. Vbi autem in Macedoniam uenisset, Alexandrum sese nominauit. Inde Pergamum & ad sepulchrum Achillis proficiscebatur, quod coronis & floribus ornans, Achillem æmulabatur. Per Asiam, perq́ue alias gentes uenit Antiochiam. Vbi ad tempus uersatus, Alexandriam tendebat, sub prætextu desi-

derij urbis Alexandri. Ingressus in eam cum toto exercitu, ita ab Alexandrinis exceptus est, ut nullus unq; rexantea. Venienſque ad Alexandri ſepulchrum paludamẽtum quod geſtabat, annulũ, zonam, et ſi quo præterea precioſo indutus erat, id ſuper ſepulchro eius ſuſpẽdit. Populus gaudebat, ignarus latentis illius animi. Sciebat enim multa eos contumelioſè in ſe & matrem ſuam dixiſſe. Conuentum itaq; fieri in campo quodam per tabulas publicè propoſitas iubet, dicens ſe in honorem Alexandri acies inſtructurum. Hi ſpe bona conuenerunt. Simulatq; iam ordine ſtantes uidit, ipſe receſsit, militeſqúe in eos immiſsi omnes trucidant. Tanta autem facta eſt ſtrages, ut Nilus totus cruentaretur. Seuerus Antoninum in omnibus ad uirtutem pertinentibus tã animo quàm corpore ita exercuit, ut iam Imperator, tamen apud præceptores

præceptores eſſet, maximamq; diei partem philoſopharetur. Vngebatur abſqúe balneo, & ſtadia equitabat ſeptingenta quinquaginta. Exercebatur inſuper natãdo in fluctibus. Factus eſt igitur ex hiſce quodammodo robuſtus. Eruditionẽ uerò ita eſt oblitus, ac ſi ne nomen quidem unq; audiuiſſet. Fuit non infacundus, nec ſtupidus, & multa acutiſsimè intelligebat, promptiſsimeq; cogitabat. Licentia namq; & temeritate quadam æquè omnia, quæ propoſita ei erant, inconſideratè efferens, nihilq; reueritus proferre quidlibet, conſequutione ſæpe fruſtrabatur. *Inter cacandũ conſoſſus.*

ALEXANDER Mamææ filius, Annos 13.

ALexander Mamææ filius unà cum matre imperans omnia ad illius gerebat arbitrium, quæ imperium undiq; ipſa cuſtodiebat, fi- *Aurel. Seuerus Alexander, Anno Christi 225.*

lioq; ut causas ut plurimum iudicaret persuasit, quò his occupatus occasionem uitia sectandi nō haberet. Inerant ei natura mores mites & mansueti, & ad humanitatem omnino propēsi. Regno ad annum decimum quartum præsidens, citra sanguinem imperabat, idq; aliquibus maximo crimini obnoxijs, ita ut post Marci mortem Alexandri imperium in admiratione esset. Incusabat uerò et matrem, & indignè admodum ferebat uidens eam auaram, multaq; ex uiolenter raptis recondentem. Multa quoq; facere ab ipsa coactus est. Dominabatur enim ei mater supra modum, & à turpibus regesq; dedecentibus eum abducebat, & magistros omnis generis eruditionis clam accersebat. Ipse uerò palæstris gymnasijsq́ue ualde delectabatur, & magistros repellebat. Eò euasit, ut omnia à scena & à publicis theatris transferret ad summos magistratus. Ideoq; detestabantur eum.

Occiditur Moguntiæ.

MAXIMINVS, Annos 3.

MAximinus Rex Romanorum. Hic assumpto imperio magnā fecit mutationem, potētia sua sæuissimè & cum terrore utens, omnesq; transferre è miti regno in crudelem tyrannidem conatus est. Natura itidem ut genere Barbarus fuit, patriam immanitatem referens. Confestim igitur omnes amicos qui apud Alexandrum fuerant, eiusq; consiliarij uocati à Senatu erant, amouit, uolens ita esse in exercitu, ne ullum nobilitatis sibi conscium apud se haberet. Plurimos quoque eorum, insidias metuens, interemit. Regnans in Oriente multa admisit fœda, & præter modum indecentia, quibus addidit persecutionē in tota

Maximinus Thrax, Anno Christi 238.

Oriente aduersus Christianos acerbam & immanem, in qua plurimi homines præstantes ob fidei confessionem interfecti sunt. Cæterum proœmia pœnæ ipsum excepturæ digna eius impietate passus est. Morbo enim quum esset implicitus grauissimo, dolores acerbi carnem eius uniuersam fœdè corrumpebant, ipsaq; intestina ab interni ardoris uehementia consumebantur. Vniuersa caro in ceræ modum colliquefiebat. Inflammatione facta copiosiore tosta sunt etiam ipsa ossa, ita ut ne quidem forma hominis reliqua esset. Ita miserè cõtabefactus tantum emisit fœtorem, ut nihil differret à putrefactis in sepulchris. Respirationes igitur faciens breues ac gemens extinctus est.

Decius

DECIVS, Annum I. cum dimidio.

DEcius Romanorum Rex, Philippi successor, interfici colentes Christianorum religionem regio mandato iussit, utq; Deos adorarent coëgit. *Anno Christi 254.* *Submersione perijt.*

AVRELIANVS, Annos 5. cum dimidio.

AVrelianus Rex Romanorum, in bellicis rebus fuit magnopere exercitatus, animo effrenis, & ad crudelitatem multum pronus, multosq; in urbe uiros illustres morte mulctauit, accusatos à Zenobia. Sæuus & crudelis, & potius uiolentus Imperator q; electus rex. Semper difficilis & inhumanus, ita ut neq; à sanguine domesticorum suorum purus manserit. Nurum enim suam interfecit insontem. Cæterum corre- *Anno Christi 270.* *Zenobia Regina Orientis.*

Conficitur à suo scriba.

ctor ordinationis militaris, corruptorum ac dissolutorum morum fuit plane strenuus.

CARINVS, Annum 1.

Carinus, Anno Christi 288.

CArinus, Cari regis filius, licentiam suo arbitrio uiuendi nactus, tam magnum in Tyrannidē malum creuit, ut etiam nomen factis longè superaret. Petulantia liberorum, qui nati ei erant, non reputata est petulantia, propter assuetudinem, uerum quotidianum illi erat & usitatum sic peccare. Finxit crimina, causasq; iniuria affectorum iudicabat, & nullus litigantium seruabatur. Quum itaque perditio magna esset & ineffabilis, quidam ex ditioribus insumebantur in delitias Carini, non aliter atque gallinæ in cœnas publicas. Mentionem obtruncatorum faciens aiebat, quosdam ex illis non laudasse

dasse formam ipsius, quosdam non, ut uoluit, admiratos, quando adolescens orationes habuerat. Nonnulli etiam quòd quandoq; coram eo risissent perierunt. Omnia in eo Iouis fulmine sæuiora erant, insaniebatqûe in medio subditorum. Hic Carinus dum regnabat, nullum negotium ad publicam pertinens utilitatem confecit. Delitijs & uitæ intemperanti sese dedens, delitiarum impendia faciebat, cædes innocentium hominum, qui saltem ei aduersati in quopiam uidebantur, omnibus acerba Tyrannide cum admixta iuuenilitate grauatis, omniaq; ipso dissolutè citraq; rationem faciente.

Victus à Diocletiano, interficitur à quodam cuius uxorem corruperat.

DIOCLETIANVS ET MAXIMIANVS

Annos 20.

Anno Christi 290

Diocletianus & Maximianus Reges Romanorum. Sub Diocletiano & Maximiano eius genero mota est persecutio aduersus Christianos maximè horribilis. Mandauit enim per regiones & ciuitates, ut Ecclesiæ Christi euerterentur, ut sacra earum scripta cremarentur, & qui inuenti fuerint Christiani, hi sacrificare dęmonibus cogerentur. At uerò multitudine interficiendorum Christianorum uicti, edictum proposuere, ut qui inuenirentur Christiani, illis dexter oculus erueretur: idq; non solum ob cruciatum sed, et ob ignominiam, ob cõspicuitatem, & abalienationem à Romana Repub. Verum ultio diuina, iustè superueniens, iustè hos excidit. Alter ẽm iugulatus est à Senatu, alter

alter strangulatus. Hic amẽs & Christi osor, recordatione & ira ob res in Aegypto contra imperium nouatas uictoria nec moderatè usus est, nec placidè: sed proscriptionibus prętantium q; uirorum cædibus sese contaminans Aegyptum inuasit: quando & libros de fusione argenti & auri à ueteribus scriptos rimatus, eos, ne ex hac arte Aegyptijs diuitiæ amplius suppeterent, ne confisi diuitiarum copia Romanis in posterum se opponerent, combusit. Moribus fuit uarius, & uersipellis. Ac magno intellectu et ingenij acumine naturæ suæ uitia cælabat, omne prauum factum transferens in alios. Industrius tamen & celer in aggrediendo facienda fuit. Et multa in regia administratione pertinaciter pręter patrium Romanorum morem mutauit. Diocletianus & Maximianus depositio imperio uitam elegerunt priuatam, illo Salonas ciuita-

tem Illyricam, hoc Lucaniam concedente. Et quidem Maximianus desiderio Imperij mutauit sententiam. Diocletianus uerò in tranquillo consenuit, posteaquàm iam tribus annis egregias uirtutes edidisset, à Graeca religione planè non discedens.

Maximinus, Constantinus Magnus, Maxentius, Licinius, ferè simul imperarunt, donec Constantinus solus rerum potiretur. Anno Christi 310.

Diuiditur Imperium in Orientale & Occidentale.

MAXENTIVS.

MAxentius Rex Romanorum, male uexauit Romanos, moribus erga eos magis Tyrannicis quàm regijs utens, ingenuorum uxores impudenter adulterans, multos interficiens, aliaq; patrans his consentanea. Quod intelligens Constantinus Magnus liberare ab huius imperio Romanos festinabat, & confestim qua eum ratione tolleret cogitauit. In hac igitur cura quum esset, conspexit in cœlo circa tempus meridianum

num perticam igneā, scribentem suis flexuris: IN HOC VINCE. Et factus est Christianus. Licinius, qui cū eo simul imperabat, Græcas spirans opiniones, oderat Christianos. Persecutionem uerò mouere palàm, metu Constantini nō est ausus. Clam uerò insidiatus est multis. Postmodum aūt etiam apertè eos submouet, fitq; persecutio in locis aliquot. Cōstantinum uero nō latuit. Quia Licinius lege cauerat, ne conuenirent Episcopi, ne esset occasio crescendi numerum Christianorum. In odium itaq; rupta ficti li amicitia uenerunt, tandemq; à Constantino Licinius interficitur.

CONSTANTINVS Magnus, Annos 31.

COnstantinus magnus. Natus est hic regi Cōstātio partu obscuro, certis q̄busdā moribus à patre cognitus. Hic forte relinq̄re loca ubi *Anno Christi 311.*

degebat, & ad patrem Constantium, continuè apud transalpinas gentes, & in Britannia agentẽ, proficiſci conſtituit. Pater eum conſpicatus regem deſignat, filijs ex Theodora relictis, eò quòd hunc corpore uideret præſtanti. Annis ab imperio Auguſti elapſis trecentis ſexaginta duobus, Conſtantinus nouam Romam excitauit, puta Conſtantinopolim.

Moritur in expeditione cõtra Perſas.

IVLIANVS APOſtata, Annos 3.

Claud. Iulianus Apoſtata, Anno Chriſti 364.

IVlianus tranſgreſſor & deſertor religionis, Rex Romanorum, regis Cõſtantini Magni fratris filius, ex fratre Dalmato, & matre nomine Galla. Deſcripſit Cæſares quos uocant. Complectitur autem Romanorum reges inde uſque ab Auguſto. Scripſit & alium librum De tribus ſchematis: & quæ Cronia uocantur. Præterea Miſopogona ſeu Antiochicum.

cum. Et unde ſint mala, ſecundum indoctos. Ad canem Heraclitum, Quo modo uiuendum ſit Cynicè. Item epiſtolas uarias, & alia. De Empedotimo ſic inquit tranſgreſſor in Cronijs: Nos uerò Empedotimo credimus & Pythagoræ, & quæ inde accepta recitat Heraclides Ponticus. Et paulo ante: Nobis clarus et myſteriorum monſtrator uiſus eſt Iamblichus. Ad Iulianum cauſæ deferebantur multæ, eò quòd homines affatim explerẽtur ipſius iudicãtis iuſticia. Neq; differre cauſas eas licuit, quæ iniuſtum ut iuſtum obtinẽt ex uſitatis libris, qui iniuſtis circumuenientibusq; alios patrocinantur. Sed aut illico oſtendi, quid æquum ſecũdum naturam eſſet oportuit, aut ſi differebatur res, & ad tempus reponebatur, ſuſpecta fuit. Seuerus igitur & acerbus erat, & præterea malorum atq; iniuſtorum ſocietates inquirebat. Neq; enim face

re iniuriam, neq; latere iniuriarum factores licuit. Durum sese improbis præbuit. Exhibuit se & affabilem, ut pote quem sæpe per hieromenias & sacrificia euntem, quòd natura comis ad omne alloquium esset, conueniebant quibus opus erat, nemine prohibente. Itaq; malorũ ob id maledicentiam, & irã minimè sensit & curauit,

Sacrificia Calendis seu die nouilunij fieri solita.

De obitu Iuliani transgressoris impij oraculum erat eiusmodi.

Quum tua Persarum gladio sub sceptra cruorem.
Vsq; Seleucæam dederis, tunc currus in altum,
Vndiq; collucens te subuectabit Olympum:
Atq; procelloso rapieris turbine cinctus,
Tristia mortalis linquens commercia uitæ.
Aetheream sedem patriamq; redibis in aulam,

Ex

Ex qua progressus corpus mortale subisti.

¶ Extat etiam oraculum ei datum quando apud Ctesiphontem egit.

Iuppiter, inuisum Dijs cœli habitantibus arcem,
E tellure genus natum ui perdidit olim.
Rex Romanorum Iulianus fortiter urbes,
Persarum flamma pariter ferroq; subegit.
Continueq; urbes uicit, populosq; frequentes,
Teutonicos etiam uastans hostiliter agros.

Occiditur prælians aduersus Persas

IOVIANVS, Menses 8.

IOuianus Rex Romanorũ orthodoxus (id est recte sentiens de religione) multum in Ecclesias diligentiæ & curæ impendit, & omnes exulan-

Anno Christi 366.

tes Episcopos reuocauit. Et scripsit ad diuum Athanasium, ut sibi per literas certitudinem ueræ fidei significaret. Ille igitur ei Epistolam misit plenam orthodoxiæ, id est, rectæ sententiæ. Hic post Iulianũ imperabat. Hic, quando Iulianus electionẽ militibus suis proponebat, ut aut sacrificarent, aut è militia discederẽt, zonam deponere maluit. Quũ Nisibin, ciuitatem populosam, uenisset, duos ibi menses cõmoratus, omnia quæ habebat consumpsit, ipsos incolas nullo, neq; sermone benigno, neq; beneficio impertitus, homo non proprijs uirtutibus, sed patris gloria eò imperij progressus. Corpore quidem erat non penitus inualido, nec inexercitatus in rebus bellicis. Negligens uerò fuit & ineruditus, & indolem quam habuit obscurabat corrumpebatq; ignauia. Hic post Iulianũ Romano imperio, ut dictum est, potitus, neglectis omnibus

bus fruitioni dignitatis, quæ obtigerat, incubuit. E Persia fugiens Romam uenire ad indicandũ fortunam suam properabat. Et Nisibin ciuitatem, olim Romanis subditam, Persis dedidit. Quocirca scommatis eum petebant canendo, ac dicendo, & libellis quos famosos uocant, ob traditionem Nisibis. Iouianus instigatus ab uxore sua templum pulcherrimum ab Adriano rege in Traiani patris sui deificationem extructum, à Iuliano uerò cuidam Theophilo eunucho in bibliothecam factum, combusisit cũ omnibus qui in eo erant libris, concubinis cum risu id accendentibus. Antiochienses uerò irascebantur regi, et quosdam libellos in pauimentũ proiecerunt, quos sublatos legeret qui uellet, quosdam etiam parietibus affixerunt, inerant autem talia:

Pugna elapse uenis in qua ô si perditus esses?

Et

O infeste Pari, ô formose, & cætera.
Et Ni tibi comprenso lænam tunicamq́, uerenda
Velantem, eripiam flentemq́
in Persida mittam.

Anus quædam magnum eum & formosum conspicata, at desipientem cognoscens inquit: Quãta longitudo est & profunditas stultitia. Et alius priuatus quidã alta uoce in equestri certamine clamare ausus, risum omnibus mouit, multa in staturam eius friuola & frigida loquens. Et facta fo issent importuna, nisi Salustius quidã repressisset seditionem. Iouianus in Ciliciã & Galatiã tempore bruma li profectus est, & Dedastanis mortuus, ex esu fungi ueneno infecti. In imperio esse uidebatur communis & liberalis. Iouiani tempore fuit Acacius Episcopus Cęsareæ Palęstinæ, qui libellum scripsit de uera fide, laudans concilium Nicænum.

Valens

VALENTINIANVS, Annos 11.

VAlentinianus Rex Romanorũ, Christianus, essentiam triũ personarum in diuinitate unã credens, aduersantibus nõ fuit iniurius. Ad leges condendas erat promptissimus: curam etiã iustæ thesaurorũ collectionis agens, in legendis magistratibus diligens, inobedientium punitor inexorabilis, bello optimus. *Valentiniano Funario, Anno Christi 367.* *Moritur apoplexia.*

VALENS, Annos 15.

VAlens Romanorum Rex, Ariane opinioni addictus, multos in exilium misit, quo tempore Romanæ Ecclesiæ Liberius præsidebat, Alexandrinę Athanasius, Cõstantinopolitanę Eudoxius Arianę religionis doctor. Valẽs rex Rom. prauę opinionis in religiõe, hęreticisq́ applaudẽs, uia patrũ suorũ ingrediebat. Siquidẽ *A fratre Valentiniano creatur imperator, Anno Christi 367.*

episcopos, presbyteros, diaconos & monachos exulatum ablegabat, Tatiano Alexandriam tunc gubernante. Et multos Christianorum torquebat, nonnullosq; igni tradidit. Omnia autem hæc post mortem Athanasij facta sunt. Quare qui Constantinopoli orthodoxi fuerunt, sperantes Valentem ipsorum miserturum, legationem ad eum, tunc temporis Nicomediæ cõmorantem, miserunt uiros sacratos octoginta, quorũ duces erant Theodorus, Curbagus, & Menedemus, quos omnes unà cũ nauigio accendi iussit, omnesq; conflagrarunt cum naui, durante ea usq; ad Dacibizos, ubi dissoluta est. Sub execrando Valente quidam Lucius, Arrianæ hæresis episcopus, derepente in ecclesiã tanquãm lupus insilijt. Petrus Romã aufugit. Lucius uerò tanta patrauit, quanta in Græcis persecutionibus nõ acciderunt. Misit enim ter mille, qui pios

pios in eremo uiros interficerent perderentq;. *Crematur à Gothis.*

GRATIANVS, Annos 6.

GRatianus. Hic, audita Valentis patrui sui morte, illico Orientalem Romam adijt. Cognita uerò Valentis patrui sui aduersus Christianos crudelitate, pulsos ab illo in exilium statim reuocauit, reddens eis bona sua, & damna resarciens. Omnibus ius securè ac tuto in Ecclesiis suis unâ degendi, arcendiq; à templis solos Eunomianos, Photinianos, & Manichæos, dedit. Stabant in ambitu in equis imagines Gratiani, Valentiniani & Theodosij, & gibbosi Phirmiliani ad risum. *Anno Christi 382.* *Euno. Arij hæresin aliquot articulis augebant.* *Photiniani diuinã Christi natiuitatẽ negabant.* *Occiditur à Maximo.*

VALENTINIANVS,
Annos 15.

Imperat cum fratre Gratiano & Theodosio, Anno Christi 382.

VAlentinianus Rex Romanorũ. Hic per Iustinam matrem à recta fide abducebatur, & regno est electus. Veniensq; ad Theodosiũ, rectam fidem edoctus est. Dicebat enim ei Theodosius, regiam expeditionem non consistere armis, sed bonis occasionibus. Et scio, inquit, Valētiniane, à pientissimis regibus quieto exercitu uictoriam partam, hostes subactos, tributariosq; preuenienti pericula factos. Sic & Constantinus Magnus, rem fœliciter gerens, Licinium Tyrannum naufragio perdidit. Ita & Valentinianus pater tuus regno fœlici, & ab hostibus illęso, prę fuit, Deo ipsum defendente: prælia q; fecit innumera, & uictorias obtinuit incredibiles, multis uarijsq; gentibus occupatis. Valens uerò patruus tuus

tuus Deũ diuellens, Ecclesiam cæde sanctorũ, exilioq; sacerdotũ profanus polluit, qui diuino consilio à Gothis obsessus conflagrauit. Christum rectè colit eijciens te non iniustè. Incredulitas tua Maximo lætitiam attulit. Si Christum non intuemur, quem nam dimicantes inuocabimus? Hæc & hisce plura Theodosius Valentinianum admonens, in rectam fidem traduxit.

Strangulant eum cubicularij laqueo.

THEODOSIVS,
Annos 11.

THeodosius Rex Romanorum, post interitũ Maximi Tyrãni, & post superatos & cęsos Scythas in paludibus absconsos, postq; Romanorũ cędē ueniens Cõstantinopolim, renunciare bellis & prælijs cõstituit, pertinentibusq; ad ea Duci cõmissis, ipsemet ad pristinam uiuendi rationẽ redijt, cœnãs sumptuosè, curiosus

Anno Christi 388.

delitiando in uoluptatibus, in spectaculis & equestribus certaminibus. Miror autem in eo ad utranq; uitam aptitudinem. Natura enim dissolutus inertiæq; omni deditus, nulla eum tristicia uel metu urgente uel molestante, naturæ suæ indulgebat. In necessitate uero aliqua, cui parere iure cogebatur, constitutus, deposita inertia, uoluptatiq; ualedicto ad fortitudinem, laborem, tolerantiamq; sese conuertebat. Talem simulatq; re ipsa se exhibuisset, iamq; solutus omni cura esset, rursus innatæ sibi luxuriæ seruiebat. Inter principes imprimis honoratus fuit Ruffinus, genere Celtus, ordinum in consiliis magister. Idem Theodosius post Honorij filij sui in Romano imperio renunciationem, Senatũ, adhuc in patrijs ritibus manentem, nec assentiri declinãtibus insaniam de Deorum cultibus uolentem, conuocauit: adhortatusq; eos est,

est, ut omisso priori errorre Christianam fidem susciperent, cuius promissio sit remissio omnis peccati & impietatis. Sed nemo ex illis hac adhortatione persuasus est, ut discedere ab ijs, quæ usq; à condita urbe à maioribus suis sibi tradita erant, hisq; Christianorũ religionem anteponere uellet: quòd horum rituum obseruatione mille ducentis annis urbem incolumem habitarent, pro quibus si alios reciperent, dubium esse qui euentus secuturus esset. Ipse uerò grauari Remp. sacrificiorum uictimarumq; sumptibus aiebat, ac uelle ut tolleren tur, tum quòd res sit non laudanda, tum quòd alioqui militia plures facultates requirat. Respondent Senatores, quia non fiant quæ fieri debebãt, nec publici sumptus sint, cessantibus per hoc sacrificijs, ideo diminutam aliqua ex parte Romanorum potentiam esse,

Moritur Mediolani senex.

THEODOSIVS MINOR, Annos 26.

Anno Christi 427.

THeodosius Minor Rex Romanorum. Hic imperio â patre accepto imbellis fuit, ac uiuens in ignauia, pacemq; pecunia non armis comparans multa mala conciliabat Romanæ Reipub. Educatus enim ab eunuchis, ipsorum præscripto in omnibus paruit, ita ut eorum patrocinio etiam optimates indigerent, & in politico simul & militari ordine multa mutarentur, euntibus in prouincias non uiris gubernandi eas idoneis, sed qui pecuniam suppeditare eunuchorum auaritiæ possent. Milites quoq; Sebastiani ad piraticã coniurati Hellespontum Propontidemq; turbabant. Quò confusionis eunuchi rem redegerũt, Theodosiumq;, ceu pueros ludicris, seducentes effecerunt ut nihil gesserit memoria dignum. Ad annũ igitur

igitur peruenit quinquagesimum, artes quasdam fabriles tractans, & uenationi uacans, regnum eunuchis & Chrysaphio obtinentibus, quod Pulcheria fratre mortuo administrabat. Statua Theodosij ærea equo insidens in Milio collocata fuit, quam erigens multum frumẽti ciuitati largiebatur. Theodosius Minor Antiochum præpositum, priore dignitate priuatum, inter presbyteros ordinauit. Idem & Cyrum huius in administratione successorẽ, & tunc duabus maximis prouincijs præsidentem amouit. Qui Cyrus eum tantum rerum suarũ successum admiratus dixerat: Non placebis mihi fortuna multum ridens. Subuertitur igitur & ipse ut Græcus, & qui regem se fore sperarat. Publicatisq; ipsius bonis factus est episcopus in Cotyæo Phrygiæ. Post hunc solus Chrysaphius, Zumma cognominatus, præfecturam gessit.

Febri senex obijt.

LEO, Annos 16.

Leo Beßicanus, Anno Christi 460.

LEO Macelles Rex Romanorũ, uisus est omnium ante se regum fortunatissimus, formidabilis omnibus ad ipsius imperium pertinentibus, ac ipsis etiam barbaris ad quos cumq; fama de eo permanauit. Eamque de se uulgo opinionem reliquit. At, inquit Malchus, equidem non duco fœlicitatem quum quis facultates subditorum suorum diripiens, calumniatoribus ad id conductis, si alium nõ inuenerit, ipsemet eos accusat, aurum ex uniuersa terra collectum sibimet reponit: ciuitates bonis quæ prius possederũt exuens, ita ut tributa, quæ pendebant, soluere amplius non nisi difficulter possint. Denique Malchus eum omnis malitiæ hospitium facere conatur. Hyperechium Grammaticum fugauit. Et aliquãdo quum se Eulogio Philosopho stipendium dedisse

dedisse diceret, dicente eunucho quodam quòd satius esset id in milites erogasse, inquit: Vtinam meo tempore ea quæ militibus dantur doctoribus dari deberent? Huius temporibus erat Acacius Patriarcha.

Graui morbo diem claudit.

ZENO, Annos 16.

Zeno Isauricus, Anno Christi 476.

ZEno Rex, audita suorum clade, cõfugit in quoddam castellum, in colle situm, quod uicini Constantinopolim appellabãt. Quod ubi intellexisset, inquit ad suos socios: Homo profecto est ludus Dei: siquidem & mecum sic Deus gaudet ludere. Prædixerant enim mihi uates certò affirmantes, quòd Iulium mensem necessariò acturus Constantinopoli essem. Egoq; me ascensurum Constantinopolim putabam. Nunc uero desertus ab omnibus, & exul in collem ueni miser, appellatione inuenta con

simili. Zeno crudelitatẽ, qua Leo utebatur, in natura non habuit. Neq; iracundię fuit inexorilis, sicut Leonis ira pertinax fuit. Cupiditate in multis rebus ambitiosa erat. Et quæ faciebat ea gloriæ admirationisq; causa faciebat, ostentabundè magis q̃ uerè. Quinetiam negotiorum imperitus fuit, neq; scientiam tutò administrãdi regnum habuit. Cæterꝝ lucro & quæstui non perinde furiosè ut Leo, incumbebat, neq; lites posse ssoribus falsò intendebat. Imò prorsus nunquàm superior q̃ causa fuit. Et quidem imperiũ adepti essent Romani bonum: nisi Sebastianus, tũc apud ipsum potens, adduxisset eum ad quodcũq; uolebat, cauponariam exercens in omnibus, non aliter atq; in foro, nihilq; in aula non uenditum transigi sinens, sed uendidit omnes magistratus, precium partim sibi, partim Zenoni accipiens. Et si alius ueniebat, dans aliquanto plus, is

is potior erat. Nullus è prouincijs prouentus non uenundabatur. Si quando Zeno gratis aliquam prouinciam suis aulicis concedebat, eam ille ab ijsdem paruo acceptam, alijs pluris tradebat, furtũ ex illis Zenoni præbens. Zeno Rex Romanorum, qui Zenonem filiũ successorem relinquere cupiens admodum iuuenem, digne eũ instituebat, corporisq; staturam exercitijs augere iussit. Cæterum aulici, nacti licentiam bona publica affatim dilapidandi, puerum Sybariticè commessari fecerunt, lenocinantesq́ue ei compuberes, in masculoꝝ amores supra modum furere docuerunt. Vita itaq; in uoluptatibus et fastu posita, à rebus honestis alienatus, superbum præ se, ob regiam obseruantiam, fastum ferens: ire in digitis pedum, collumq; sublime gestare, et breuiter omnes homines pro seruis habere cœpit. At is, qui omnia intuetur, eius,

Prouerb. Sybaritica mens 4.

malitiam & ingenitam, & quam didicerat, conspicatus, dysenteria correptum, & multis diebus cubile citra sensum concacantem, rebus humanis ætate immatura exemit.

BASILISCVS, Annos 2.

Occupat imperium absente Zenone, Anno Christi 478.

BAsiliscus Romanorum Orientalium Rex, pecuniam exegit ab Ecclesiarum episcopis. Et Acacium episcopum Constantinopolitanum propemodum expulisset, nisi prohibitus esset Monachorum, quos uocant, multitudine. Tam fuit auarus, ut ne quidem parceret uilia manuariaq; artificia exercentibus. Erantq; omnia propter hasce exactiones luctus plena.

Exul iussu Zenonis fame & frigore necatur.

Basiliscus Rex quum Harmato, tanquàm cognato, libenter, ut cum Zenonide regina conuersaretur, permitteret,

mitteret, cõuersati illi inter se aliquandiu in uehementem mutuo amorem, & utriusq; forma amabilis esset, inciderunt. Fiunt igitur inter ipsos oculorum iactus, facierum continuæ ad inuicem conuersiones, communicatio risus, & deinde labor cælandi amorẽ in uultu. Vbi uerò communicassent affectum Danieli eunucho, & Marię nutrici, & tandem cõcubitu eum medicati essent, Zenonis regina blanditijs Basilisco persuasit, ut amatorẽ primas in ciuitate tenere faceret. Theodorichus uerò uidens Harmatum honoratum præ omnibus, indignè id tulit, utpote superatus â iuniore, qui tantum capillitio et reliquo corporis cultui studeret. Harmatus uerò, propter opum abundantiam, & honoris magnitudinem tumidus, neminem fortiorem se existimabat, atq; hic error in tantũ in eo exuberabat, ut armaturã Achillis sibi sumeret, & sic in Hippo-

dromo (id est, equestri curriculo) ad ostentandum sese propter familiam, obequitaret. Extollebat eum & hoc, quo magis in hãc persuasionem fureret, quòd fex plebis Pyrrhum in acclamationibus eum uocitaret. Quę si ob flauedinem faciei ita clamabat, uerisimilia dixit: sin ob fortitudinis laudem, assentata est ei ut iuueni. Nam nõ, sicut Pyrrhus, heroas prostrauit, sed sicut Paris, mulierosus fuit.

ANASTASIVS, An. 27.

Anastasius Dicorus, Anno Christi 493.

ANastasius Rex Romanorũ. Hic ad deterius cõuersus, simul uniuersum imperium transformabat in Aristocratiã, præfecturis omnibus uenundatis, impunitate ęq; sontibus data, indulgens pecunię cupiditi insatiabili, sic ut prouinciæ incolarũ numero uacuarentur, hominesq; absterriti alienis sese & peregrinis adiungerent. Siquidem irruentes barbaros non armis repellebat, sed pacem emere pecunia cõsueuit. Pręterea defunctorum bonis ipse curiosus statuebat, paupertatem dãs omnibus communem. Quibus uero eripuerat sua, ijsdem paulo post specie pietatis reddebat. Aedificia ciuitatum, quarũ ciues nudarat, renouabat, ita ut & patriam suã diligenter ornarit, et tribus eam muris cinxerit. Sub hoc Libycis ciuitatibus graues adflictiones ab illis, quos Lazicos uocant, incubuere. Traditi enim hi erant in gubernationem Marino ex filia nepoti, homini iuueni & leui admodum, & post hunc rursus Basiano eius filio. Is uero Basianus suis facinoribus omnino superans improbitatem ante ipsum dominati, effecit ut Libyci statum priorem requirerent, quanq; eiusmodi in quo alijs paupertatis, alijs necis memoria relicta erat. Atq; ita cognati Marini, si dicere fas est, ipsius beneuolentiã for

tuna secunda prætergressi, in Libyco rum Aegyptiorũq; possessiones uehementer irruerunt. Anastasius rex extruxit longum murum ab urbe miliaria sexaginta, ducens eũ à mari septentrionali meridiem uersus longitudine miliariorum quinquaginta, latitudine uerò pedum uiginti. Et addidit portui Iuliani defensaculum cõtra fluctus. Aedificauit & triclinium magnũ in Blachernis, quod adhuc Anastasiacum appellatur, & cisternam Mocisiam.

Templum in Blachernis diuæ Mariæ sacrũ extructum ab Arcadio.

Silentarios uocat tunecõsultus uiros clariss. sacri Palatij. Erat dignitatis gradus mediocris.

Anastasius Silentarius postmodũ rex factus sectam cum quibusdã sociis Euphemio Patriarcha Cõstantinopolitano, constituta cathedra, iniuit. Euphemius uerò edicit ei interminans ut quum Ecclesiam frequentet idem etiam cum ipsa sentiat, aut planè non accedat, ne deprauet simplices. Si contra hæc feceris, inquit, præcisa tibi coma plebi te perdendum obijciam. Ex

Icitur fulmine.

Ex eo tempore quieuit. Eutychianæ enim opinioni adhærebat.

Eutychis error fuit, Christum non esse uerum hominem.

IVSTINIANVS.
Annos 28.

IVstinianus. Hic post ædificatã Sacram Sapientiam aulam expurgauit, & marmore eã exornauit, quæ antea Augustæum fuerat. Statuit & imaginem suã in equo manu sinistra sphærã, cum infixa cruce tenentem, innuens se fide in hanc crucem terræ dominio potitũ. Terra enim per sphęram repręsentabatur, propter figurã ipsius rotundam: per crucem uero fides, quòd huic Deus in carne affixus fuit. Dextram uerò uersus ortũ extendebat, Persarum seditionem, & ne in Romanam terram transirent per manus extensionẽ repulsionemq; significans, & clamans, State nec procedite ulterius, non enim conducet uobis. Iustinianus Rex Romanorũ rectissi-

Anno Christi 527.

Sacra Sophia templum Cõstantinopolitanum.

mè de religione sentiens, erat omnium literarũ rudis, et, ut dicitur, analphabetus. Hic ædificauit aureum illud in palatio triclinium, & diuũ Paulum ubi aluntur orphani, & gloriam qua Iustinus rex floruit, augebat quã potuit maxime constans & diligens.

Moritur octogenarius.

TIBERIVS, Annos 7.

Tiberius Constantinus Thrax, Anno Christi 576.

TIberius Romanorum Constantinopoli rex. Hunc Iustinus clarum reddidit, uirum mãsuetum simul & humanum, lucri contemptorem, opum negligentem, atq; id beatitudinem existimantem, si subditi florerent diuitijsq; ualde affluerent, & pulcherrimũ incorruptibilemq; thesaurum esse communem hominum fœlicitatem. Hic Tyrannicum fastum exosus, ac sese ad contribulium suorum amorem conferens, subditos dominari sibi, quàm ut ipse eos in seruitutem Tyrannicè redigeret, maluit pater

pater potius à subditis quàm princeps appellari cupiens, princeps in iuuentute optimus. Verum ad senectutem progressus subitò ad animũ transferebatur deteriorem, usque adeo ut & insanire, & à diabolo existimatus sit agitari ad omnem impietatem, dementiam, & furorem, non solum in ijs quæ secundum naturam, sed etiam quæ contra naturam sunt, in omni iniusticia & Tyrannide. Sic in malitiam delapsus uitam finiuit. *Placidè expirauit.*

MAVRITIVS, Annos 21.

MAuritius Rex Romanorum. Dicitur de Mauritio ambitiosum fuisse circa orationis magnificẽtiã, ac ualde splẽdideq; honorasse exercitatos in pulcherrimis doctrinarũ. Ferũ etiã Mauritiũ suis subditis tertiã tributorũ partẽ remisisse. A Ti

Mauritius Cappadox, Anno Christi 585.

berio imperator Orientis designatur. Mauritius in bellicis certaminibus nõ educatus, prudens alioqui, grauis & industrius fuit, mixta in se habens hæc duo sibi inuicem contraria, excellentiam prudentiæ & mansuetudinis expertem omnis superbiæ & superciliĳ. Talem existentem Mauritium cum rerum administratio accepisset, celebratiorem quodammodo per experientiam reddidit.

Trucidatur cum suis à Phoca, exclamans: Iustus es Domine, & recta iudicia tua.

Anno Christi 612.

Monothelitæ unam in Christo uoluntatẽ docuerunt, diuinã scilicet, & non etiam humanam, quòd ea sit mala.

HERACLIVS, Annos 27.

HEraclius Rex Romanorꝝ. Hic ab Athanasio Iacobitarum Patriarcha, & à Sergio Syro, Patriarcha Cõstantinopolitano inuolutus est Monothelitarum hæresi. Mortui sunt Heraclio in Persia commoranti duo filiĳ, & totidem filiæ. Idem recuperata sancta cruce, obsignataq; adhuc quemadmodũ asseruabatur prius quàm

us quàm abriperetur, ueniens Hierosolyma, obtulit eam Modesto Pontifici & eius Clero. Hi uidentes sigillum adhuc integrum & intactũ, & itidem clauem quam ab illo acceperant, crucem adorarunt exaltaruntq;. Misitq; eam rex Byzantiũ, ubi à Sergio Pontifice in Blacherna recepta est. Et non multo post Heraclius Byzantiũ profectus excipitur cũ plausu. Idem quatuor elephantos ex Persida Byzantiũ duxit, quos & in equestre certamen publicè ad gratificandum, & ut ciuitatem oblectaret ducebat, gloriam omni donorum genere captãs. Quum de magnæ Ecclesiæ thesauro aliquid sumpsisset, ordinauit ut & illi & eius Clero annua pecunia ex ærario regio penderetur. Constantinum filiũ consulatui destinarat. Heraclium uero ex Martina filium Cęsarem creare conabatur. Cuius mors quando ei nuncia batur, agebat in Palatio in sepulchris.

Ac Præfectus naues in traiectum, quem Augustum uocant, colligens & coniungens traiecit ad littus sinus qui nominatur Φαρσαλία (id est Parsimonia) perq; Barybysi fluminis pontem in urbem ingressus est. Vitam a qua intercute finiuit. Sub hoc rege Heraclio perierunt ducenta millia uirorum in bello contra Isauros. Rex Heraclius opes mittebat plurimas, aurum, argentum, lapides pretiosos, quæ submersione interierunt sub Sergio Patriarcha.

Portasis Constantinopolim desiderata tur.

IVSTINIANVS,
Annos 10.

Iustinianus Minor, Anno Christi 687.

IVstinianus Rhinotmetus Rex Romanorum, filius Constantini. Hic ad alia mala addidit et hoc, quòd in politicas gubernationes homines cõstituit immites & crudeles. De quorũ numero fuit Stephanus eunuchus Persa

Persa quæstor regius, multum adfligẽs ipsius potestati subiectos, donec & in Iustiniani matrem audaciam suam exereret, uerberans eam in sella, sicut ludimagistri pueros. Quendam etiam Theodotum, qui fuerat monachus, rerum publicarum administratorem in partibus angustiarum Thraciæ fecit, quẽ uulgus iudicem generalem appellabat. Hic enormi crudelitate pecuniam confecit. Viros præstantissimos funibus suspendens, fumoq; ex paleis fumigatos extinxit. Et Leontiũ ducem Orientis patriciumq; Isaurum tribus annis Iustinianus in carcere custodiri fecit, postea ducem Græciæ designauit. Huic Paulus monachus cœnobij Callistrati, astronomus, & Gregorius Cappadox antistes cœnobij Flori prædixerant potiturum imperio, imperioq; potitus est.

Interficitur à Philippico.

PHILIPPICVS, Annum 1. cum dimidio.

Philippicus Bardanius, Anno Christi 713.

PHilippicus qui & Bardones dictus est, Iustiniano rege ab ipso interfecto regnum turpiter & ignauiter administrare uisus est. Patres in Synodo generali Anathemate damnauit, non recipiens quæ ab ipsis diuino instinctu statuebantur, duas nempe in Saluatore uoluntates, astipulatoribus inuentis Ioanne tunc urbis Pontifice, & Germano metropolitano Cyzici, aliisq; Sacerdotibus & Senatoribus quàm plurimis.

Imperio simul et oculis priuatur.

CON-

CONSTANTINVS, Annos 34.

Constantinus Caprony mus Anno Christi 742.

CONstantinus Rex Romanorum, Leonis Isauri imaginum expugnatoris filius, natus est ex Leone pardalis uersutus, ex anguino semine aspis terribilis, anguisq; uolans, ex Dan Antichristus. Hic regno atq; impietate patris assumpta, petulantia, euocatione dæmonum, aliisq; malis artibus gaudens, eisq; uacans instrumentum diaboli patris ac præceptoris sui egregium, & conueniens admodum fuit. Eò namq; insipientiæ atque insaniæ erupit, ut decretum inuulgaret uniuersale, ne quis omnino seruos domini sanctos appellaret, sed & reliquias eorum inuentas despueret, nec eorum intercessionem peteret, siquidem nihil possent. Deinde præter hæc edicit ne

quis interpellationem Mariæ implo-
ret, quòd nihil auxiliari possit, neque
mater Dei deinceps nominetur. Et
quidem crumena in manum accepta,
plena auri, eaq; omnibus mõstrata in
terrogabat, quanti ualeret? Illis re-
spondentibus quòd magno, auro ef-
fuso rursus interrogabat, quanti uale
ret? & respondebant quòd nihilo. Eo
dem modo, inquit, etiam Maria (non
enim appellare eam matrem Dei di-
gnabatur miser) donec Christum in-
tra se habuit honorata fuit, ex quo ue
rò illum est enixa nihil differt à reli-
quis mulieribus. Vah audax blasphe
mia ethnicam fidem habentis sentien
tisq; cum Iudæis. Venerem enim co-
lebat, & sacrificia ei humana faciebat
ultra urbem, ubi templum diuę Mau
ræ fuit, quod solo æquatum locum
homicidiorum fecit, Mauramq; nun-
cupauit, ubi noctu pueros mactans
sacrificabat; Testaturq; hanc in sa-
crificijs

crificijs mactationem puer Flauij,
quem cum clam mactasset Deus id
patefecit.

Mortuus est elephantiasi.

MICHAEL, Annos 9.

MIchaël Rex Romanorum im-
perans post Leonem Arme-
nium. Hic de malitia prius i-
psum occupante nonnihil decedens,
perinde atque ij qui in carcere, in la-
boribus & exilijs libertatem dimis-
sionemqúe quasi per somnium ima-
ginantur, animum Deo inuisum sui
anteces soris infamis & impij demul-
cebat. Ac itidem eodem horrendæ
hæresis reti, tanquàm piscis circum-
uentus, putridis impijsqúe dogma-
tibus immortuus est ex summa a-
mentia & stoliditate. Nam admodũ
rudis fuit et indoctus. Ex patria enim
stupiditate honestiq; imperitia rudita

Michael Thraulus Phryx, Anno Christi 821

Iconomachorũ uidelicet.

Phreneſi, & diarrhœa animam efflauit.

tem, tanquàm ſubſtantiam ſibi conuenientem, ſortitus erat.

THEOPHILVS,
Annos 12.

Anno Chriſti 832. Amorium oppid. Phrygiæ.

THeophilus Rex Romanorum, filius Michaëlis Amoræi, pater Michaëlis. Hic eò impietatis ac dementiæ euaſit, grauem deteſtandamq; Capronymi hęreſin aſſumens renouansq;, ut in nulla re illo inferior impietate, dementia, Tyrannide, indurationeq; uideretur, impoſtor & uanus ille. Captus igitur eodem errore atq; inſania qua impij & ſceleſti illi, qui olim ex Manichæorum furore & Arianorum rabie prodierant, perſecutionem Eccleſiæ itidem & ipſe intendebat, collegam, ſocium, & conſcium ſuæ hæreſis, alter Nectenabon, Ioannem Patriarcham, ſeu potius Mantiarcham, ſeu dæmoniarcham, re ipſa alterum Apollonium, ſeu

ſeu Balaam, Lecanomantem noſtris temporibus apparentem, omnisq; impij facinoris & præſtigiarum exhibitorem horrendum, habens. A quo perfidus & miſer etiam literas edoctus celebris odioſiſsimorum facinorum miniſter, idoneumq; diaboli inſtrumentum efficiebatur. Tales ſermo diuinus iure execratur interminando inquiens: Væ illis quòd uia Cain ingreſsi ſunt, quòd errore Balaam mercede effuſi ſunt, & contradictione Core perierunt, & cætera.

Lecanomantem, id eſt, diuinantem pelui.

In Epiſtola Iudæ.

Ex metu, fame, & potu aquæ in dyſenteriam incidens uita defunctus eſt.

g

FINIS.

Index in Vi=

TAS CAESA-
RVM.

A.

ADrianus 35
Alexander Mamææ filius 49
Anastasius 87
Antoninus Pius 37
Antoninus Bassianus Caracalla 46
Augustus Cæsar Octauianus 15
Aulus Vitellius 25
Aurelianus 53

B.

Basiliscus 80

C.

C. Iulius Cæsar 15
C. Caligula filius Germanici 17
Carinus Cari regis filius 54
Claudius Tiberius Nero 15
Claudius 19
Cocceius

Cocceius Nerua 33
Comodus Antoninus 43
Constantinus Magnus 59
Constantinus Capronymus 93

D.

Decius 53
Didius Iulianus 44
Diocletianus 56
Domitius Nero 22
Domitianus 29

E.

Eunomiani 69
Eutychis error 85

F.

Flauius Vespasianus 26

G.

Galba 24
Gratianus 69

H.

Heraclius 88

I.

Iouianus 63
Iulianus 44

Iulianus Apoſtata 60
Iuſtinianus 85
Iuſtinianus Rhinotmetus 90

L.

Leo Beſsicanus 76

M.

Manes duos deos fingebat 33
Marcus Aurelius 40
Marcus Antoninus Baſsianus 46
Mauricius 87
Maxentius 5[illegible]
Maximinus Thrax 9[illegible]
Michaël Thraulus Phryx 9[illegible]
Monothelitæ 88

N.

Nero 22
Nerua 33

O.

Otho Syluius 24

P.

Philippicus Bardonius 92
Photiniani 69

R.

Regionarchæ qui 14

S.

Sebaſtophori 14
Seuerus 45
Silentarij 84

T.

Templum in Blachernis 84
Theodoſius 71
Theodoſius Minor 74
Theophilus 96
Tiberius Nero 15
Tiberius Claudius 19
Tiberius Conſtantinus 86
Titus Veſpaſianus 28
Traianus 33

V.

Valentinianus 67. 70
Valens ibidem
Veſpaſianus 26
Vitellius 25

INDEX.

Z.

Zenobia regina Orientis 53
Zeno Isaurus 77.

FINIS.

Francoforti ex
OFFICINA PETRI
Brubacchij, Anno
M. D. LVII.

ΑΪος Ιούλιος Καῖσαρ ὁ πρῶτος μο
ναρχήσας, οὗτος ἔγραψε μετὰ τὰ
φασιν τῶν Ἀράβων φαινομένων,
καὶ τέχνην γραμματικὴν Ρω-
μαϊκῶσ, καὶ σοφὸς τὰ ἰδία βίβ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Αὔγουστος Καῖσαρ Οκταυϊανὸς ὁ μὲ Σεβαστὸς
Σκληθὶς, περὶ τῶν ἰδίων βίβλων τῶν πράξεων
βιβλία ιζ, μὲ χαρωδίαν Αἰανέτος τε μὲ Α-
χιλλέως ὅτι Αὔγουστος Καῖσαρ, δόξαν αὐτῷ, πάντας
τοὺς νικήσας Ρωμαίων καὶ πρόσωπον ἀριθμῷ,
ἐκόμισε γνῶναι πόσην ὕδατος πλῆθος. Καὶ εὑρέ-
σκοντο οἱ τὴν Ρωμαίων οἰκοῦντες νι μυριάδες
μὲ χίλιοι ιζ ἄνδρες. Αὔγουστος ὁ Καῖσαρ ἀνέ-
θηκε Ιουλίου Καίσαρος ἀφ' οὗ ὁ μὲν Αὔγουστος
ἐπωνυμίαν ἔλαβε τὰ τίμια καὶ
μεγάλα καὶ ἐπίσημα. Ἐπ' αὐτοῦ δὲ ὁ κύριος
ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ θεὸς καὶ σωτὴρ ἡμῶν τὴν σάρκα
ἀνείληφεν ἐκ τῆς ἁγίας θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου
Μαρίας. Ὅτε Αὐγουστίου ἐκλήθη μὴν ὁ πρὸ τῆς

ιε τῶν Οκτωβρίων μηνὸς οἱ ῥεγιονάριοι καὶ Σε-
βαστοφόροι ἐχόρευσαν ἐν τῷ Αὐγουστίῳ, οἷον ἐν τῷ
ὁπλοπωλίῳ εἰς τιμὴν Τιβερίου. Τοῦτον γὰρ τοῦ
τρόπον οὗτος ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου. Ἐστι
δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς ὃ ἀσκεῖται τὸ
ἅλφιτον σίλιν ἐν ἑαυτῷ μηχανὸς, ἐξ οὗ ὠνόμα-
σται τὸ τόπον Αὐγουστεῖον. Καὶ ὅτι Αὐγούστου
καίσαρος ἀπαθανόντος Τιβέριος ὁ Δροῦσος
πενθοῦντος τὸν πένθους, τὸν νεκροῦ παντελῶς μὴ
ἀπόμυοι. Οὐ γὰρ ἐξῆν τοῖς μονάρχουσιν. Τὰ
δὲ ὀλυθήκας καὶ Εσιαλίας εἶχον ἃς διέθετο. Ο
τι Αὐγουστος καῖσαρ θυσιάσας ἤρξο τὴν Πυ
θίαν, τίσι μετ' αὐτὸν βασιλεύσει; καὶ εἶπε,

Πῶς Εβραῖοι κέλεται με, θεοῖς μακάρεσιν ἀ-
νάσσων,
Τὸν λεδδμον πολιπεῖν, καὶ ἀΐδην ἀνθις ἰκέσθαι
λοιπὸν ἄπιθι σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων.

Καὶ ἐξελθὼν ἐκ τῆς μαντείας ὁ Αὐγουστος ἔστησε
ἐν τῷ Καπιτωλίῳ βωμὸν, ἐν ᾧ ἐπέγραψε ἑξαμέ-
τροις γράμμασιν, Ο βωμὸς οὗτός ἐστι τοῦ πρω-
τογόνου θεοῦ.

ΤΙΒΕΡΙΟΣ.

Τιβέριος Οκταυίου υἱὸς, βασιλεὺς Ρωμαίων ἐμ-

πολίτευτος καὶ αὐτοκράτωρ τὴν ἀρχὴν ἀνεκηρύχθη,
φοβερὸς μὲν ὠμότητι, μυσερὸς δὲ ἡ ἀθεσμῳ πολυ-
νεξίᾳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν παιδείᾳ χρησάμενος. Σφρα-
γῖδα μὲν γὰρ ἄπαγεν αὐτὸς ἀρνήσατο, ἔχε δὲ τῶν ὑ-
περατήρων πλίχρωσ ῥᾳθύμως πρὸς ἐναν-
τίοις πεπολεμῶν. Κακοήθης δ' ἐὼν ὅλην
οἷς τῶν συμμάχων βασιλεῦσι τῶν οἰκείων ἀρχῶν,
ἀπαλλαγὴν μετελθὼν, ἀφείλετο, ὧν ἤρξε λαθὼν
ἦν ὁ καππαδόκων βασιλεὺς, ὃν ἀντίοις θερα-
πεύσασι καλέσας ὡς ἑαυτὸν λόγοις οὐκέτι πρὸς
τὴν οἰκείαν ἀπονοστῆσαι συνεχώρησεν, ἀλλ' ἐπαρ
χίαν τὴν Καππαδοκίαν ἀπέφηνε, καὶ τὴν μεσο-
γαίαν τῶν τῆδε πόλεων, Μάζακα ἔμπροσθεν ὑπὸ
τῶν ἐπιχωρίων ὀνομαζομένην, ἀφ' ἑαυτῆς φέρων τὴν
προσηγορίαν ἐπέταξεν, ἥπερ δὴ καθ' ἡμᾶς Καί-
σαρός ἐστιν ἐπώνυμος. Ες γῆρας δὲ ὅμως μα-
κρὸν προελθὼν θνήσκει.

Τιβέριος βασιλεὺς Ρωμαίων. Οὗτος ἰδιω-
τάτῃ φύσει ἐκέχρητο, οὔτε, ὧν ἐπεθύμει, πρᾶσσε-
σθαι, ἢ ὧν ἔλεγεν οὐδὲν ποιεῖν ἐβούλετο, ἀλλ'
ἐναντιωτάτοις τῇ προαιρέσει τοὺς λογισμοὺς ποιού-
μενος, πᾶν ὃ ἐπόθει ἀρνεῖτο, ἢ πᾶν ὃ ἐμίσει ῥύτω
προσετίθετο. Τοὺς πλείστους ἐπαίρουσας ἀρχούσας ἐ
κόλαζε λέγων, κείρεσθαι μὲν τὰς πρόβατα, ἀλλ' οὐ

ξυρᾶσθαι βούλομαι. Οὕτω δὲ ἦν ἴσος, ὥστε ὀργὴν
σὺν ἄλλα ποτὲ ἐλευθερωθῆναι βουληθέντα μὴ
πρότερον συνεπαινέσαι, πρὶν ἂν σταθῆναι ἀυ-
τῷ πειθῆναι καὶ τὴν τιμὴν λαβεῖν. Τοῖς γὰρ
ἑταίροις ἐν ἰσωτείᾳ ἦν, καὶ συνηγωνίζετο φερόμε-
νοῖς ἐπαγόμενος. Καὶ παρήγγελε σκεπτομένοις
τιμὴν χρῆσθαί ἄλλα. Αἰφνιδίως δὲ εἰς τὴν χεῖ-
ρονα γνώμην μετετέθη, ὥστε παραφονεῖν νομι-
σθῆναι. Τοῦτο δὲ ἀρχαῖον ἐφθέγξατο, ἐμοῦ
θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί. Καὶ ἂν Πείαμον
ἐμακάρισεν, ὅτι μετὰ τῆς πάτρίδος καὶ τῆς βασι-
λείας ἀπώλετο.

ΚΑΛΛΙΓΟΛΑΣ.

ΓΑΪΟΣ Καῖσαρ Ρωμαίων βασιλεὺς Καλλιγό-
λας ἐπεκλήθη. Ἐπειδὴ ἐκ μικρᾶς ἡλι-
κίας τὰ πολλὰ ἐν τοῖς στρατοπέδοις ἐτράφη
το, καὶ τοῖς στρατιωτικοῖς ἐχρήτο ὑποδήμασιν. ἐκ
τῶν καλίγων δὴ Καλιγόλαν αὐτὸν ὠνόμα
σαν. ἦ Καλιγόλας ὁ γάιος οὐδὲ ἂν στρατο-
πέδῳ γεννηθῆναι. Γάιος Ρωμαίων βασιλεὺς
ἀμὲν πρότερον μεγαλοφόνως ἄρξας τῆς βασιλεί-
ας τὰ πράγματα, καὶ πᾶσι τοῖς ὑπηκόοις καθή-
κόντως

κόντως ἐχρῆτο. Μετὰ δὲ λύο χρόνους, ἐκστὰς δὴ
αὐθρωπίνης φύσεως, κατὰ μίμησιν τοῦ πατρὸς
ἑαυτὸν ἀπέθεωσε, καὶ ἀνδριάντας ἑαυτοῦ κατὰ πό-
λιν ἐν τοῖς ναοῖς ἀπέστειλε καθιδρύεσθαι. Καὶ εἰς
δὲ τῶν Ἱεροσολύμων ναὸν θεωθῆσαι, νέον Γάϊον Ἱε-
ρὸν προσέταξεν ὀνομάζεσθαι. Καὶ δουλοκρατί-
αν νομοθετήσας, ἐπέζητε καταλῦσαι τῶν θε-
ωτῶν, εἴ τι ἄρα αὐτοῖς εἰλλῆεν πλημμέλημα.
Καὶ τὴν τοῦ λοιμὸν συμφορὰ κατειλήφει τὴν οἰκου-
μένην πᾶσαν, τῶν οἰκετῶν μεγάλαις τιμωρίαις
ὑποβαλλόντων τοὺς θεωτάς. Ἑκάστοτε γὰρ
ἀμύνεσθαι ἐβούλετο δι' ἄλλον θεωτὴν ὑπερῶν
παρ' αὐτῷ βασάνων προεπάγων. Οὐ μὴν δὲ,
ἀλλὰ καὶ εἰς μανίαν ἐξετρέπετο ἄθεσμον, τὰς γὰρ
γαμετὰς ἐμοιέννυτο, τὴν κόμην πολιαῖς καὶ
πολιῷ τινι σφόδρα ἐλέων, καὶ χαμαικιζόμενος, καὶ
πᾶσαν ἀχρηστίαν ἐπιτηδεύων. Τελέτας ἐπ-
ενόει, καὶ ξένα μυστήρια ἐπετέλει. Καὶ δὴ λα-
βών ποτε τὴν ἰδίαν θυγατέρα, καὶ εἰς τοὺ κόλ-
πους τοῦ ἀγάλματος θέμενος αὐτὴν, ἔφη: Σὺ τάδ'
ἐμὴν ἐπένηκας, καὶ πατὴρ αὐδὲ ἔννομος ὑπάρχεις.
Οὕτω μιαρότατός τε καὶ ἀνοσιώτατος ἐπέφυ.
Καὶ τοσοῦτον ὁρμαθὸν κακῶν συνειλήφως, ἐπεκά-
λυπτε τὰ τοῦ Ἰβηρείου μειονεκτήματα. Οὗτος

τῷ αὐτοῦ χρόνῳ πρὸς τοῦ θανάτου, οὗτος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπεκτάθη. Μοιχικώτατός τε αὖ θρώπων γυνόμενος, καὶ γυναῖκας ἁρμοσαμένας καὶ γαμουμένας ἐλάμβανε. Τήν τε ἑαυτοῦ τιθήνην, ὠθ' ἁμάξης ἀφῆκεν αὐτοῖς, ἐς ἀναγκαίως ἐκάστοτε θανατοῦ κατέσκηψεν. Ἐχθρὸς δὲ καὶ τοῖς ἀδελφαῖς, καὶ τῶν παρανόμων ἐκοινώνησε μίξεων, ὡς καὶ πατὴρ αὐτοῖς κατασκῆναι γραῦς ἐκ μιᾶς τῶν ἀδελφῶν ἀπογεννηθείσης. Νεανίσκου τε καὶ θυσίας ὡς ἁμιθέῳ γενέσθαι παρεσκεύαζε. Τοιούτῳ αὐτοκράτορι οἱ Ρωμαῖοι παρεδόθησαν, ὥστε τὰ τοῦ Τιβερίου ἔργα, καὶ πᾶς ἀλεπώτατα δόξαντα πεπονέναι, ῥᾴδιον τὰ ταῖς, ὅσον τὰ τοῦ Καλιγούλου τῆς ἐκείνῳ, πᾶν ἐνεγκεῖν. Οὗτος μετὰ Τιβέριον ἐβασίλευσε Καλιγόλας ὀνομαζόμενος.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ.

Κλαύδιος, ἐξ Δρούσου αὐτοκράτωρ ἐγένετο, τὴν μὲν τύχην οὐ φαῦλος, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ἄσκηπτο, ὥστε καὶ συγγράψαί τινα. Τὸ δὲ σῶμα νοσώδης, ὥστε καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ ταῖς χερσὶ ξέμενε. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τοῦ φωνήματος ἐσφάλλετο, καὶ οὐ πάντα, ὅσα εἰς δ' συνέδριον εἰσφέρειν

ἐφέρειν, ἀσθενὴς ἀνεγίνωσκεν, ἀλλὰ τοῦ ταμίου, ὥστε πολλάκις αὐτὰ λέπτοντι ἐνίδου. Οὐδὲ λέγειν αὐτὸς ἀνεγίνωσκε καθήμενος ὡς ἐπολύ ἐπελέγετο. Καὶ μέντοι καὶ νόμῳ κατασέγω πρῶτος Ρωμαίων ἐχρήσατο. Οὐ μέντοι καὶ γε ταῦτα οὕτως, ὅσον ὑστέρου τῶν ἐξελευθέρων καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν, οἷς συνῆν, ἐμακύνετο. Περιφανέστατα γὰρ ἐγυναικοκρατήθη, ἄστε ἐκ πολλῶν ἐν ἀσφαλείᾳ, καὶ ἐν φόβῳ γραφείς. καὶ γε οὖν ἐπολέον δὴ ἀληθείας δυνάμεως ποιεῖσθαι, ὅπερ οὖν ἀνάγκη, ὡμολόγησε. καὶ πολὺν μὲν χρόνον τῇ πειθοῖ, καὶ τῇ μητρὶ συνῆσαν πειθεῖς, καὶ συνουσίας γυναικῶν πολέον συνῳκονόμησε· ἐλευθεροπρεπὲς ἐκέκτητο. Ἐστι δὲ ἀνὴρ καὶ ἐντεῦθεν σπουδαῖος, καὶ ἐν ταῖς συμμίξεσι. Παντὸς γὰρ ἀπλήστως ἐν ἀμφοτέροις ἔνεκεν, καὶ ἐν τοῦ καιροῦ τούτου ἁλῶναι. Πρὸς δὲ καὶ ἀσελγείαν ἔχειν, ἐφ' οἷς πολλάκις ἐκπλήττομαι οὐδὲν τῶν πρόσθεν κόντων ἐξελοπίζετο. Ἐκεῖνόν τε γὰρ ἐκφοβοῦντες ἐξεκαρπῶντο, καὶ τοῖς ἄλλοις λέος ἐνέβαλλον. Οὗτος οὖν, πιοῦτος ὤν, οὐκ ὀλίγα τῶν δεόντων ἔπραττεν, ὅσα καὶ ἐξω τῶν εἰρημένων πάθων ἐπήγετο.

Κλαύδιος ὁ βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων νόμον πεποίηκε, μὴ δώσειν βουλὴν ὑπὲρ ἐπιφανείας καὶ πόλεως ὁτουοῦν, χωρὶς καὶ τοῦ βασιλέως κελεύσεως. Ἐπειδὴ δέ τινες καὶ δοῦλοι ἀρρώστουντας οὐσιμίας ἠξίουν θεραπείας, ἀλλὰ καὶ τῶν οἰκιῶν ἐξέκοπον, ἐνομοθέτησε πάντας τοὺς ἐκ τοῦ τοιούτου τοῦ νομισθέντας ἐλευθέρους εἶναι. Ἀπηγόρευσε δὲ καὶ καθήμενόν τινα ἐπὶ ἅρμαρος καὶ ἐπὶ τοίχους ἐλαύνειν. Ἐπὶ αὐτοῦ στασιασάντων τῶν Ἰουδαίων κατὰ Χειστιανούς, ἄρχοντα ἐπέστησεν αὐτοῖς Κλαύδιον Φοίλικα, κελεύσας αὐτοὺς τιμωρεῖσθαι τούτους. Τῶν δὲ εἰς τὰ ἱερὰ ἀθροιζομένων, φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τῶν ἀδύτων λέγουσα, Μεθιστάμεθα τῶν ἐντεῦθεν. Καὶ τοῦτο πέπονε τέλος, ἐξ οὗ πανολεθρίᾳ διεφθάρησαν.

ΝΕΡΩΝ.

Νέρων βασιλεὺς Ρωμαίων. Οὗτος, κρατυνομένης αὐτοῦ καὶ βασιλείας, ἐς αὐτοὺς πράξεις ἐξέκλινε, καὶ ἀλλόφρων καὶ βασιλείας ἀπήτιμησε πράγματα, κιθαρίζων καὶ ζαγρεύων, καὶ ὀρχούμενος ἐπὶ τῶν θεάτρων. Καὶ πρὸς παῦσιν αὐτοῦ ταῖς ἀθεμιτουργίαις καὶ

καὶ θεομαχίασμῖσος προσέθηκε, μόκτης πρῶτος νομόθετος τοιοῦτος. Μετὰ δὲ ταῦτα κτείνει καὶ τὴν μητέρα καὶ ἑαυτόν.

Νέρων ἔτι νέος ὤν, ἐσχόλαζε φιλοσόφοις, καὶ τὰ περὶ Χριστοῦ κατεμάνθανεν (ἔτι γὰρ ἐνόμιζεν ἀνάδην τοῖς ἀνθρώποις συναπασρέφεσθαι) καὶ μαθὼν ὅπου τῶν Ἰουδαίων ἐσταυρώθη, ἀνακτᾶται, καὶ προσέταξεν ἐλθεῖν τὸν ἱερέα Ἄνναν καὶ Καϊάφαν καὶ ἄνδρα Πιλάτον, ὃν ἄρχοντα τότε χωρόμφορον, σταυρῷ δεσμίους. Καὶ καθίσας ἐπὶ συγκλήτου, τὰ περὶ αὐτῶν πεπραγμένα κατεμάνθανεν. Οἱ δὲν περὶ τὸν Ἄνναν καὶ Καϊάφαν ἔλεγον, ὅτι ἡμεῖς τοῖς νόμοις ἀνδρας παρασταθώκαμεν, καὶ εἰς κάθισιν οὐχ ἡμάρτομεν. Ὁ γὰρ ἄρχων ἐξουσίαν ἔχων, ὅσα ἠβουλήθη ἔπραξεν. Ἅπαντα κτήσας δὲν ὁ Νέρων, Πιλάτον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐνέβαλε. Τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἄνναν καὶ Καϊάφαν ἀπέλυσεν. Ἠκμαζε δὲ τότε καὶ Σίμων ὁ Μάγος. Καὶ σχαλεπομένων Πέτρου καὶ Σίμωνος παρουσίᾳ Νέρωνος ἤχθη Πιλάτος ἀπὸ τοῦ δεσμωτηρίου. Καὶ παρεσταμένων τῶν ἑτέρων τῷ Νέρωνι, ἐρωτᾷ δὲν Σίμωνα, Σὺ εἶ ὁ Χριστός; ὁ δὲ λέγει. Ναί. Εἶτα ἐρωτᾷ δὲν Πέτρον, Σὺ εἶ ὁ Χριστός; λέγει, Οὐ. Ἐμοῦ γὰρ παρεσταμένου εἰς δὲν ὄργα-

νὸν ἀνελήφθη. Ηρώτησε δὲ ὁν Πιλάτον, Ποῖ-
ός ὄχλον ἐκ ρύτων ὁ λεγόμενος χριστός; ἢ εἶπεν, οὐ
δὲ εἷς. Ο μὲν γὰρ Πέτρος μαθητὴς αὐτοῦ ἦ-
νον, ἢ εἰσηνέχθη πας' ἐμοὶ ὡς μαθητὴς αὐ-
τοῦ, ἢ ἠρνήσατο αὐτὸν, λέγων, Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον,
καὶ ἀπέλυσε αὐτόν. ὁ δὲ Παῦλος δὲ ὁ Σίμων οὐδαμῶς
ἔγνωστά μοι. Οὐδεμίαν δὲ ἔχει ὁμοιότητα πρὸς
ἐκεῖνον. Εστι γὰρ οὗτος ἢ αἰγύπτιος, ἢ ἔμπλη-
θὴς, ἢ κατάκομος, ἢ μέλας, παντελῶς τ' ἐ-
κείνου μορφῆς ἀλλότριος. Αγανακτήσας οὖν ὁ
βασιλεὺς κατὰ μὲν τοῦ Σίμωνος, ὡς ψευσάμενός
ἢ εἰπόντος ἑαυτὸν χριστὸν, κατὰ δὲ τοῦ Πέτρου, ὡς
ἀρνησαμένου τὸν Διάσκαλον, ἐξέβαλον αὐτοὺς
ἀπὸ τοῦ συνεδρίου. Τοῦ δὲ Πιλάτου τὴν κεφα-
λὴν ἀπέτεμον, ὡς τυραννικοῦ τινὸς ἀνθρώπου καὶ
λῶν βλασφήμως τεθυμωμένου κατὰ βασιλικῆς προστάξεως.
Εκλήθη ὁ Νέρων ὑπὸ τοῦ Διάσκαλου ἑαυτῦ, Πα-
λὸν αἷμα μὲ τεθυμένον.

ΟΘΩΝ.

Οθων, ὁ μετὰ Γάλβαν βασιλεύσας, γένος
ἄσημος, ἢ ἀφανοῦς ὢν, ἢ ὃν ἔμπροσθεν
βίον ἐξίτηλόν πως, καὶ τῷ Νέρωνι κατὰ

τὴν ἐνδιαίτησιν ὁμοιότροπον οἰκειότατος, ἔν τε
μὲν τῇ βασιλείᾳ τὸν συνήθη τοῦ βίου μετελθεῖν
τρόπον οὐκ ἱκανὸς γένετο, πολέμων ἀνθρω-
πίνων δίκην ἐκφαίνων.

ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ.

Βιτέλλιος βασιλεὺς ῥωμαίων ὁ Γάλβᾳ
διαδεξάμενος, τὸν αἴσχος αὐαδεσιμένος
ἔντε τοῖς ἄλλοις τοῖς κατὰ τὸν βίον, ἢ οὐχ
ἥκιστα τῷ κατὰ γαστρὸς ἀκρατῶς τε ἢ ἀκοσέ-
στως ἔχειν. Πολλάκις γὰρ οὐ μόνον τῆς ἡμέρας,
ἀλλὰ ἢ τῆς νυκτὸς σίτου ἤρατο. καὶ πρὸς τὰς
τῶν δείπνων παρασκευὰς δὲ πολὺν τῶν δημοσίων
ἀπεζήτει. Δέκα γὰρ δὴ μυριάδας ἀργυρίου ἐπὶ
δισχιλίαις καὶ πεντακοσίαις ἐς τὰ λεγόμενα δε-
πάσπανικέναι ἰσόκτη, συνεχῶς μὲν καὶ ἀ-
πολήστως ἐμφορούμενος, συνεχῶς δὲ ἅπαντα
ἀπερδυγόμενός τε καὶ ἐξεμῶν. Ωὐδὲ καὶ μό-
νῳ ἀνειένετο, ἐπεὶ οἵπερ σύσιτοι αὐτοῦ καὶ πάν-
νυ κακῶς εἶχον. Βέβιος γοῦν Κεῖσος δεδόνη-
σον χρόνου τινὸς ἀπολειφθεὶς τοῦ συμποσίου
μάλα στομύλως ἔφη, εἰ μὴ ἐνενοσήκειν, ἀπολεί-
πειν ἂν. Εσθ' ὃ γοῦν ὁ δὲ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ

σῶπον τοῦ Βιτελλίου ἐπίσημον τὸ γένος σχῆμα μονεύετ): καθ' ὃ φασὶ χαλκοῦς τοὺς τελείας ἀργυρίους μὲν ἑκατὸν, ἑπτακισχιλίους δὲ ὄρνις ἐπὶ τὴν θοίνην παρενεχθῆναι. Ἐτίμησε δὲ καὶ τὰ Νέρωνος, καὶ σὺν νεκρὸν τοῦ Νέρωνος ἐς κοίλον τινα ἀφανῆ τάφον κατακείμενον ἀπεσέμνυνε. Πρὸς δὲ τῶν στρατιωτῶν Οὐιτελλίου μετατιθεμένου ἡ βασιλείας ἤδη κατακτήσεται.

ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ.

Βεσπασιανὸς βασιλεὺς ῥωμαίων, ἔτυχε μὲν ἐν Ἰουδαίᾳ στρατηγῶν ὅτε ἐπὶ τὸν Νέρωνα ἐστράτευσε Γάλβας· ἐπεὶ δὲ καὶ τοῦτον ἀνῃρέθη, καὶ Ὄθων ἐβασίλευσε, καὶ τὸν Ὄθωνα Οὐιτέλλιος ἐκράτησε, καὶ τὸν Οὐιτέλλιον ἐπανέστη, ἐπὶ τὴν βασιλείαν ὁρμήσας ἐκράτησε. Ἦν δὲ ἀνὴρ πολεμικὸς καὶ ἔμπειρος τῶν στρατιωτικῶν, καὶ ἐν τοῖς πολέμοις ἐπιτυχὴς καὶ ἀγαθός. Ἐπὶ δὲ τῆς εἰρήνης ἐπιεικὴς καὶ φιλάνθρωπος, καὶ τὰ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέροντα μᾶλλον ἢ τὰ ἴδια σκοπῶν. Ἐπὶ τούτου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐγένετο ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς, ὁ σοφιστὴς, ὁ τὰ θαυμάσια ἐπιδεικνύμενος. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἰώσηπος ὁ Ματθίου ἱστορικὸς ἐγένετο, ὁ τὴν Ἰουδαϊκὴν ἱστορίαν συγγράψας. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος ἐν Γαμάλοις τῆς Γαυλανίτιδος ἐπανέστη, ἐπὶ τὸν τῆς ἀπογραφῆς καιρὸν, ὅτε Κυρήνιος ἐπὶ τῆς Συρίας ἐτάχθη. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἰησοῦς ὁ Ναυῆ τὴν Ἰουδαίαν κατέσχε. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἰησοῦς ὁ Σαπφίου ἐν Ἱεροσολύμοις ἐβασίλευσε. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἀμφικτύων ὁ Δευκαλίωνος τὸν Παρνασσὸν κατέσχε. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἀθηνᾶ ἐν Ἀθήναις ἐγένετο. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἐριχθόνιος ἐν Ἀθήναις ἐβασίλευσε. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἄργος ὁ Ἰνάχου τὸν Πελοποννησιακὸν κατέσχε. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἰνάχου ἐν Ἄργει ἐβασίλευσε. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἰὼ ἐν Αἰγύπτῳ ἐβασίλευσε. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἐπαφος ἐν Αἰγύπτῳ ἐβασίλευσε. Ἐπὶ τούτου καὶ Φορωνεὺς ὁ Ἰνάχου τὸν Πελοποννησιακὸν κατέσχε. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἰνάχου ἐν Ἄργει ἐβασίλευσε. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἰὼ ἐν Αἰγύπτῳ ἐβασίλευσε. Ἐπὶ τούτου καὶ Ἐπαφος ἐν Αἰγύπτῳ ἐβασίλευσε.

τῶν βασιλέων στρατηγῶν ἐπὶ τὰ ῥωμαίων καὶ Βρεττανοὺς λ' μάχας κρατερὰς πρὸς οὓς πολεμίους αὐτὸς παρεσκευάσατο. Εἰσὶ δὲ τὴν ἡγεμονίαν παρελθὼν, μεγίστως τε καὶ σωφρονέστατα τὴν ἀρχὴν διῴκησε. Ἐπιθυμητικῶς μὲν δικαίων ἔχειν χρημάτων, ὀλίγων μὲν ὥστε πρὸς δίκην ἀφαιρεῖσθαί τινα τῶν οἰκείων. Καὶ δὲ πλοῦτον οὐκ ἐς τὰς ἡδονὰς, ἀλλ' ἐς τὰς δημοσίας χρείας ἐποιεῖτο. Οὐκ ἂν εὕροι τις ἄνδρα ἕτερον πρὸ τοῦ βασιλέα οὔτε φιλανθρωπότερον, οὔτε πρὸς δίκαιον τε καὶ δίκαιον ἐξητασμένον τὴν πρὸς τὰς ὠφελείας ἐλευθεριότητα.

ΤΙΤΟΣ.

Τίτος βασιλεὺς ῥωμαίων, υἱὸς Οὐεσπασιανοῦ αὐτοκράτορος, ἀνὴρ πᾶν ἀρετῇ συνειληφὼς γένος, ὡς πρὸς ἅπαντων ἔρωτα τε καὶ ζῦφον τοῦ θνητοῦ πρὸς ἀθανάτους ἐκφυγεῖν γένους. Εὐπλοώτατός τε καὶ πολεμικώτατος καὶ μετριώτατος ἦν. Καὶ τῇ μὲν λατίνων ἐπιχωριάζων γλώττῃ πρὸς τὰς τῶν κοινῶν ἐχρῆτο διοικήσεις. Ποιήματα δὲ καὶ ᾠδὰς ἑλληνίδι φωνῇ διετυποῦτο. Ἐπεὶ δὲ ἥρκει τὰ ἱεροσόλυμα ὁ Τίτος, σοφία τε πᾶσα καὶ λιγυπίος καὶ ὅσα τῇ Παλαιστίνῃ πρόσοικα ἔθνη, ἐστράφησαν

ὃν ἄνδρα νικητὴν ἀνακαλοῦντες. Ὁ δὲ Νέων θεὸς τοὺς στεφάνους, οὐκ ἀνδρὸς λέγων εἰς μάθοι ταῦτα, θεῷ δὲ φήναντι πόρρω ἰωνισμένα τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας. Οὕτως ἦν μέξιος ἡ σωφροσύνης μέσος. Ἐπὶ δὲ Τίτου τούτου τὴν Ἱεροσόλυμα πολιορκοῦντος ξωμαῖος τις τῶν ἱππέων δοκιμώτατος τοὺς Ἰουδαίους ὠθισμένους κατὰ τὴν φάραγγα θρασάμενος, ἐκ πλαγίου παρελαύνων ἵππον, ἁρπάζει νεανίαν φεύγοντα, σιδηρᾶν κατὰ σῶμα, καὶ ὡπλισμένον, ἐκ τοῦ σφυροῦ ἐπιφοραξάμενος, ἑαυτῷ συνκλίνας τοῦ ἵππου ἔχοντος, ἡ δὲ Ἰουλαῖον ἕνα τῶν ἱππέων καταδιώκοντος, ἡ τοσοῦτον τῆς ἐξίας τόνου ἡ τοιαῦτα σῶματος ἰσχὺς ἐξέμενος, καὶ τῆς ἱππικῆς τέχνης ἀρετὴν ὡπλισμένος ἱκανὸν ἦν καίσαρι κομίζων δῶρον ἀξιόμαχον. Ὁ δὲ Τίτος ὑπερθαυμάσας τὴν ἰσχὺν τούτου, καὶ δυνάμεως δὲ ἀντίπαλον, δώροις ἀνδρὸς ἀμείψας, ἐν λαφθέντα ἀπέκτεινε.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ.

Δομετιανὸς βασιλεὺς ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου νεώτερος, Νέρωνι καὶ Καλιγόλᾳ καὶ Τιβερίῳ, τοῖς ἀνοσιωτάτοις καὶ φαυλοτάτοις

τῶν προσώπων ἐπιμονίας, ἧκε καὶ παρὰ καὶ καὶ ἀδελφῷ προσηκόντως ἂν ἔχοντα. Μετρίοις δὲ καὶ τὰ ἀρχῆς προοιμίοις χρησάμενος, ὕθεν εἰς τὰ λείονά τε καὶ ἀτοπώτερα ἐκπίπτει μειονεκτήματα, πλεονεξίαν τε νοσῶν ἄμετρον καὶ ἀσέλγειαν, θυμοῦ τε ἀίρατος ὢν καὶ ἀπαράτητος ἐν ταῖς κολάσεσι, φιλαπχθήμων τε καὶ φιλάργυρος, εἰ καί τις ἕτερος. Ταχέως γοῦν πρὸς ἀπάντων μῖσος ἐφείλκυσε, ὥστε τότε τὸν ἀδελφοῦ καὶ τὸν πατρὸς ἀποσβέσας κλέος. Σφαγὰς τε δὴ τῶν ἰωνισμένων τὰ βαλὴς ἑκάστης ἡμέρας ἡμίανε τὴν πόλιν. Τὰς τε ἴσας τοῖς κρείττοσι μεταδιώκων τιμάς, οὐχ ὑπέμεινεν ἑτέρων αὐτὸν φθονεῖσθαι κατὰ δὲ καπιτώλιον αὐθαδιάζων σάσιν, ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πεποιημένων. Ἀπεχθὴς δὲ οὐ λίγοις τοῖς συγγενῶν φόνον, ἀλλ' οὐ πάντας ἀφ' αἵματος τὴν ἀνοσίαν ἥψατο δεξιάν, οὔτε θείοις ὁμογνίοις, οὔτε δίκαιον αὐθάδμενος, ἀλλ' ὁμοῦ πάντα θεῖα καὶ φονᾶν καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

Δομετιανὸς βασιλεὺς ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου, οὗ καὶ δοκοῦντος φθονήσαντος, τὴν πατρικὴν καὶ ἀδελφικὴν ἐξήλωσεν ἀρίστην πολιτείαν, ἀλλὰ τὴν Τιβερίου, καὶ Νέρωνος ἀνοσιουργίαν ἐκμιμήσατο. Καὶ δὴ πᾶν εἶδος κακίας

ἐπελθών, μιαφονίας τε καὶ γυναικομανίας ἅμα, καὶ ἀνδρομανίας ἀνάπλεως πονηρῶν, ἐς ἀνδρα ὁ ἄθλιος τελευταῖον ἀπεθέωσε. Κἀντεῦθεν ἦν ἔχθιστον ἅπασι καὶ ἀποβλητον ἀεὶ δὲ φονικόν τε καὶ θηριῶδες ἡμιαρᾶς γνώμης ἑαυτὸν ὁ τάλας ἀποφήνας, εἰκότως μᾶλλα τὰ ἐπ' ἰχθυα ἦν οἰκείας δυσμενείας κομισάμενος, ἀμοιρῶ μόρῳ δὲ μυσαρὸν καὶ δείλαιον καταστρέφει βίον. Οὗτος σὺν τῷ βασκάνῳ δαίμονι νεμεσήσας τῷ ἀδελφῷ, τοῦτον ἀναιρεῖ φαρμακῷ ἑρωὶ δὲ ἀρχῆς. Καὶ τοιγαροῦν τὰ πράγματα Ρωμαίων ἀεὶ φθείς, ὁυδὲν ὠμότητος οὐδὲ πλεονεξίας, οὐδὲ φονικῆς ἐνδρπείας, ἢ ἑτέρα τινὸς παραλείποι πενείδος, ἢ σωύασμα μετὰ τῆς ἀκρατοῦς δὲ καὶ ἀκόλαστος τὰ τοῦδε σῶμα. Οὗτος καὶ Νέρβαν μετέστησεν, ὡς ἐπιβουλεύοντα τῇ βασιλείᾳ. Καὶ Απολλώνιον δὲ Τυανέα, ὡς φίλον Νέρβᾳ, συλλαβών, ἀπέκειρε καὶ λέοντιον εἰς δικαστήριον ἤγαγεν. Καὶ ἐπεὶ ὁ φιλόσοφος οὐκ ἐνεδίδου, ἐς πεῖραν ἐλῶν τὰ νόμιμα παρ' αὐτῷ, ἀνέχωρησεν ἀφῆκεν αὐτόν. Τότε φασὶ τὸν πολυθρύλητον ἔπος εἰπεῖν δὲ Απολλώνιον· Οὐ μέν με κτενεῖς, ἐπεὶ οὐ τι μόρσιμος εἰμί· καὶ ἄφαντον γενέσθαι παραχρῆμα. Οὗτος καὶ τοῦ φιλοσόφου καὶ μαθη-

ματικοὺς ἐφυγάδευσεν ἀπὸ Ρώμης. Ἐπὶ τούτου ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς εἰς Πάτμον ἐξορίζεται. Καὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ πένης Δαβὶδ ἀναιρεθῆναι προσέταξε. Καὶ Χριστιανοὶ πολλοὶ ἐπ' αὐτοῦ μαρτυρῆσαι. Νέρβας δὲ ἀπολύει καὶ ἐξορίας δὲ θεολόγον ἰωάννην. Ἀδριανὸς δὲ πολλὰ κακώσας καὶ λαζοῖς, καὶ πρικόλχοις βασιλέα ἐπέστησεν. Οὐκ οὖν ὅλως ἦν μεσοποταμίας πλαχωρεῖ Πέρσαις δεδομένην αὐτοῦ, καὶ θέσις ὑπὸ Τραϊανοῦ Ρωμαίων, ἣν δὲ Εὐφράτην ὅρον ποιεῖται τῆς ἀρχῆς. Οὗτος δὲ δὲ φονικὸν καὶ θηριῶδες ἔχθιστος ὤν, πᾶσι τῶν οἰκείων συνάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνει. Καὶ πλασθεὶς μενῶν εἰς τὸ μεμφασιν ξιφιδίῳ τὸ φανὸν δὲ ἀπελεύθερον, καὶ ἔτι πρεσβύτατα δομεζιανῷ καθεύδοντι δὲ μεθημέρινον, παῖδα ξαμβῦ, οὐ μὴν καθεῖλε, ἀναπλήσαντες εἰκείνῳ.

ΝΕΡΒΑΣ.

Νέρβας βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων. Οὗτος καὶ δὲ Εὐαγγελιστὴν Ιωάννην ἀπὸ δὲ ἐξορίας πάτμου ἀνακαλέσας, ἦλθεν εἰς Ἔφεσον. Καθ' ὃν καιρὸν δὲ τῶν Μαυ-

χεῖον ἀνεφάνη δόγμα, αὐτὸ μόνον φανερῶς ἐξηγορευόμενον.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ.

Τραϊανὸς βασιλεὺς Ρωμαίων, ὅσα ἀπὸ θεοῦ καὶ μισοπόνηρος καὶ φιλόκαλος ἐγένετο ἄρχων, ὥστε καὶ γυμνώσας ἑαυτὸν φιλανθρωπίας ἕνεκεν τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ, ἐπέσωκε τῷ ὑπάρχῳ λέγων, δέξαι σὺ ξίφος τοῦτο, καὶ εἰ μὲν καλῶς ὑπάρχω, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ δὲ μὴ κατ' ἐμοῦ χρῆσαι. οὕτως τοῖς χειστιανοῖς ἀνακωχὴν ἔνευ τιμωρίας παρέσχεν. οἱ γὰρ κατὰ κωμὰς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τὰς ἀρχὰς ὠνούμενοι, πρὸς θεραπείαν τῶν τότε βασιλέων ἐπεφόρουν ἐπὶ πλεῖστον τοῖς χειστιανοῖς κολάσεις. ὅθεν μὴ τὸν Ἁδριανὸς ἐπιμονεύων τοῖς πρώτοις Παλεστινῶν ἔθνεσι, αὐτὸ μόνον αὐτοὺς λέγων, ὡς οὐκ ἐπιτρεπτὸν εἶναι τοὺς χειστιανοὺς φονεύειν, ἐκείνων ἀνορμάτως ἐπεισαγόντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει, ἐντεῦθεν ὁ Τραϊανὸς πᾶσιν ἀμαρτοῦσιν ὑπ' ἀνδρὸς ἀπηγόρευσε τοῦ τιμωρεῖσθαι τούτους.

ΑΔΡΙ

ΑΔΡΙΑΝΟΣ.

Ἁδριανὸς βασιλεὺς Ρωμαίων, ἦν δὲ πεντε καὶ δεκάτου παῖς ὅσ ἐστρατηγικὸς ἀφ' οὗ τῷ ὄντι ὠνομάζετο. Φύσει δὲ φιλόλογος ἦν ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ, καὶ ἵνα περιττὰ μὴ ἐν ἔπεσι ποιήματα παντοδαπὰ κατέλιπε. Φιλοτιμίᾳ τε ἦν ἀπλείστῳ ἐχρῆτο. Καὶ κατὰ δῆμον καὶ τὰ ἄλλα πάντα, καὶ τὰ βραχύτατα ἐπετήδευε. Καὶ γὰρ ἔπλασε μὴ ἔγραφε, καὶ οὐδὲν ὁπουοῦν μὴ εἰρηνικὸν καὶ πολεμικὸν καὶ βασιλικὸν καὶ ἰδιωτικὸν εἰδέναι ἔλεγε. Καὶ δῆτα μὴν οὐδένα τῶν αὐθρώπων ἐβλασφήμει. ὁ γὰρ φθόνος αὐτῷ λειπόταρος ἐς πάντας τοὺς τινὶ πεσσέχοντας, ὧν πολλοῖς μὲν καθῆλε, συχνοὺς δὲ ἀπώλεσε. Βουλόμενος γὰρ πάντων ἐν πᾶσι σοφιζεῖναι, ἐμίσει τοὺς ἔν τινι ὑπερέχοντας. Κἀκ τούτου καὶ ἐν Γαλάτῃ τὸν Διονύσιον τὸν Μιλήσιον τοὺς σοφιστὰς καταλύμενον ἐπεχείρει, τοῖς τε ἄλλοις, καὶ μάλιστα τοὺς αὐταγωνιστὰς σοφῶν ἐξαίρειν, τοὺς μὲν μηδενὸς, τοὺς δὲ βραχυτάτου τινὸς ἀξίους ὄντας. οὗτος ἐν ὕστερον ἔγραψε τάδε ἄλλα μεταλοφο

νησάμενος, καὶ ἀτρομόβας, μήτε τι τῶν δημοσίων συμφερόντων τοιήσειν, μήτε βλαβυτήν τινα ἀπροφάξειν, καὶ ἐξώλειαν ἑαυτῷ ἄρᾳ καὶ ὁτι οὖν ἀὐτῶν ἐκβῇ πρόσταγμος. ἀλλ' ὅμως διεβλήθη εἰς πολλά. ὄυρος ἦν ἀλύσμοῦ ἐντυχεῖν, καὶ ἐτοίνυθί τις ἀθρῷ χαεισ, τῇ τε λατίνων ἢ Ἑλλήνων γλώττῃ ἄειστα χρώμενος οὐ μὴν ὠθῇ πρότερον ζόπων ἄπαν ἐθαυμάζετο, πρίν τε τὴν τῶν δημοσίων χρημάτων ἐπιστροφὴν ὡς ἄθροισιν. Οὕτως φύσει ριοῦρος ἦν, ὥστε μὴ μόνον τοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τετελευτηκόσι φθονεῖν. Τὸν γοῦν Ομηρον κατελύων Αντίμαχον αὐτ' ἀὐτοῦ εἰσῆγεν, ὄυ μὴν ἀλλ' ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἐπίσαντο. Ητιῶντο μὲν δὴ ταῦτα τε αὐτοῦ, καὶ ὅτι πάνυ ἀκριβὲς τό τε πρίσπορον καὶ πλούσιμον. Εθεράπευε δὲ αὐτά, καὶ αὐελάμβανε τῇ τε ἄλλῃ ἐπιμελείᾳ, καὶ προνοίᾳ, καὶ μεγαλοπρεπείᾳ, καὶ σεξιότητι, καὶ ζῆλ μὴ τέ τινα πόλεμον παράξαι, καὶ ὄντας παῦσαι, μὴ τέ τινα χρήματα ἀδίκως ἀφελέσθαι, καὶ πολλοῖς πολλὰ καὶ δήμοισι καὶ ἰδιώταισι χαρίσασθαι. Ην δὲ δωροβρυότατος, καὶ μαντείαισ καὶ μαγγανείαισ παντοδαπαῖσ ἐχόμενος. Παιδικὰ τε αὐτῷ ἐπεγένει Αντίνοος τὶς ἐκ τῆσ

ἐκ τῆσδε ἢ τῶδε πόλιν καὶ συνῴκισεν, ἀπ' αὐτοῦ τε ὠνόμασε καὶ ἵνα ὁρῶντα Αντίνοον λέγειν. ὃς τοσοῦτος ἐς παιδικὰ ἀφίκετο, ὡς ἂν ἴσον μετὰ τῶν ἄλλων δυνήσεσθαι. Καὶ οὗτοι οἱ παρόντες βάρβαροι ἐξεπλάγησαν.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

ΑΝτωνῖνος ὁ βασιλεὺς ἄειστος ἦν, καὶ μάλιστα νόμῳ κατὰ δὴ ἠπειρωτῶν ὁμοιότροπον ἄξιος παραβαλέσθαι, καθάπερ καὶ Ρωμύλῳ Τραϊανὸς ὠφθη πρατιστος. Τόν γε γὰρ ἰδιώτην ὁ Αντωνῖνος ἄειστα καὶ ἐντιμότατα διετέλεσεβίου. Καὶ κατὰ τὴν ἠπειρωτῶν ἀμείνων ἔδοξεν εἶναι, καὶ σωφρονέστερος, οὐδενὶ ῥᾳχιὸς, οὐδὲ φορτικὸς, ἀλλὰ πρὸς ἅπαντας χρηστός τε καὶ ἤπιος ἦν. Εν μὲν γὰρ τοῖς πολεμικοῖς ἀπὸ τοῦ δικαίου μᾶλλον, ἢ τοῦ κρατεῖν δόξαν θηρώμενος, φυλακτέον σφᾶς. Εἰ δὲ εἰς μέγεθος ἐκφέρειν τὸ τῆς ἀρχῆς ἐπίνοησιν ἄνδρας, ὡς ἐνὶ μάλιστα πλείστην τοῦ δικαίου προύμενος ἐπιμέλειαν. Τοῖς τῶν δημοσίων ἐπιστάσαις διοικοῦσι, τοῦ μὲν ἀγαθοὺς τὴν ἠπειρωτῶν τοῖς πρὸς αὐτὸν ὑμᾶς ἀμειβόμενος,

ὧν πρὸ μὲν φαύλοις σπουδαῖος ἦν τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιτηδευμάτων. Οὐκ ἂν ὑπὸ τῶν οἰκείων μόνων, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τῶν ἄλλων φύλων ἐθαυμάζετο, ὡς τὰ πρόσφορα πάντας ἐπιτηδεύοντα τὰ ὅπλα καταπονεῖσθαι, ὥστε ἕπεσθαι τοὺς βασιλεῖ τὰς νίκας ἀφαιρεῖσθαι τοῖς ἐκείνου ἀνθρώποις. Αὐτὸς δὲ πρὸ μὲν ἰδιώτου βίου πολὺ τὰ πλεῖστα χρημάτων κεκτημένος, ἐπειδὴ πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, τὴν μὲν ἐς αὐτὸν πολυτέλειαν εἰς τὰ τῶν στρατιωτῶν, καὶ τῶν φίλων ἀπαναλώσας σωρεύσας. Τῶν τε δημοσίων θησαυρῶν πλῆθος πανταχόθεν ἀπείλητο χρημάτων. Τὴν τε δύσεβοῦς ἐπίκλησιν ἐκ τῆς ἤθους πρώρας ἀπενέγκατο.

Μάρκος βασιλεὺς Ρωμαίων ὁ δύσεβὴς ἐπικληθείς. Οὗτος εἶχε μὲν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἁπάσας, καὶ ἄριστα ἦν ἁπάντων τῶν ἐν κράτει γενομένων γενέσθαι, πλὴν καθόσον οὐ πολλὰ τῷ σώματι αὐθαιρέτως ἐδίωκεν, καὶ ὅσα ἐξ ἀνθρώπου μεσάτου καρτερικώτερον ὑπέλειπε. Πλεῖστον δὲ ἐν δυσπραξίᾳ γέγονεν, ὅθεν καὶ νεωτερισθῆναι, ὀνόματί τινι ἰδιωτάτῳ καὶ μηδενὶ ἀκουσθέντι πρόσκαλέσας αὐτόν. Λυθεὶς μὲν γὰρ πολλῶν τῶν ἁμαρτημάτων ἀπέχει, καὶ οὔτε

τι ἑκὼν, οὔτε ἄκων ἐπιμελεῖται. Τὰ μὲν γὰρ τῶν ἀλλοτρίων ἁμαρτήματα, καὶ μᾶλιστα γυναικός, ἔφερε. Καὶ οὔτε ἐπιτιμᾷ πραγμόνει, οὔτε ἐκόλαζεν, ἀλλ' εἰ μὲν ἴσως τι σφαλέντι ἐπιτιμῆσαι ἐπῄνει, ἢ ἔχειν τὸ ἐς ἐκεῖνο αὐτῷ. Τῶν δὲ ἑτέρων, οὐ προσεποιεῖτο, λέγων, ὅτι ποιῆσαι μὲν τινι ἀνθρώπων οἱοίοις βούλεται ἔξεστιν, ἀλύσιτελὲς δέ. Τοῖς μὲν γὰρ οὐδὲν προσήκει ἐστὶ, τί ἄν τις αὐτῶν τῷ κοινῷ χρήσιμος ἢ χρῆσθαι. Ἔτη γὰρ πεντήκοντα καὶ μῆνας δέκα, ἡμέρας τε κ' ζ' ἔζησε, καὶ θ' ἔτη ἡμέρας ιά αὐταρχήσας, ὁμοίως δὲ πάντων ἐπέσχε, καὶ ἐν οὐδενὶ ἠλλοιώθη. Ἀγαθὸς μὲν ἦν καὶ οὐδὲν πρόσωπον εἶχε. Πάμπολλα γὰρ καὶ ὑπὸ παιδείας ὠφελήθη, ἐν ῥητορικῆς λόγοις καὶ φιλοσοφίας ἀσκηθείς. Ἀφ' οὗ δὲ καὶ παμπληθῆς φιλοσοφεῖν ἐπλάτυνεν, ἵνα ὑπ' αὐτοῦ πλατύζονται. πλεῖστον δὲ ὅμως ὑπὸ φύσεως ἐξήρθη. Λέγει καὶ ἄλλοις ἐπαίνοις μυρίοις εἰς αὐτὸν ὁ

Δίων.

ΜΑΡΚΟΣ.

Μάρκος, ὁ Αντωνῖνος, βασιλεὺς Ρωμαίων, ὁ ἐπίκλησος κατὰ πάντα φιλόσοφος, ἀκροατὴς μὲν Αππίωνος γραμματικοῦ, ἤκουσε δὲ καὶ Σέξτου ἐκ Βοιωτίας φιλοσόφου ἐπ' αὐτῆς Ρώμης, θαμίζων αὐτοῦ καὶ φοιτῶν ἐπὶ θύρας. Πρὸς ὃν καὶ Λύκιος ὁ πατρώνυμος Ρήτωρ Ηρώδης τὸν Αθηναῖον Ρήτορος ἤκουσε πολιοῦντα, τῇ βασάνῳ, καὶ ἐφ' ὅλῳ; καὶ ὁ Μάρκος, Καλὸν, ἔφη, καὶ πρασκοντι δ' μανθάνειν. Εἶμι δὴ πρὸς Σέξτον ὃν φιλόσοφον μαθησόμενος ἃ οὐ πω οἶδα. Καὶ ὁ Λύκιος ἐξάρας τὴν χεῖρα εἰς οὐρανὸν, Ωὴ λιέ, ἔφη, ὁ Ρωμαίων βασιλεὺς γηραιοτικωνήδη, σέλγει ἐφαπτόμενος, εἰς νεανικὰ φοιτᾷ; Ος δὲ ἐμὸς βασιλεὺς Αλέξανδρος λύρα καὶ λ' ἐτῶν ἀπέθανεν. Ὄνομα ἔγραψε τῇ ἰδίᾳ βίβλῳ γὴν ἐν βιβλίοις ιϛ.

Μάρκος βασιλεὺς Ρωμαίων, ὃν ἐκπλήττει σιωπῇ μᾶλλον, ἢ ἐπαινεῖν ῥᾴδιον, ὑσενεσόλογος τοῖς τῆς ἀνδρὸς ἀρεταῖς ἐξισαμένος. Εκ πρώτης γὰρ ἥβης τῆς ἡλικίας ὑστάθη τε ἡσύχον

χλον βίον ὑποσησάμενος, οὔτε κατὰ λέθος, οὔτε καθ' ἡδονὴν ἔχατοῖς δ' πρόσωπον ὤφθη πώποτε. Επαινεῖ δὲ τῶν φιλοσόφων τὸν ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἦν ἄρα ἐκείνων μιμητὴς, οὐ μόνον κατὰ τὴν τῶν διατημάτων Στοᾶς θυσιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶν μαθημάτων σύλληψιν. Οὗ τῷ βίῳ ἐκ νέας κομιδῆ ἡλικίας διέλαμψεν, ὡς πολλάκις ὃν Αθηναῖον ἰδεῖν τοῦ τον ἐθελῆσαι ὃν τῇ βασιλείας ἀπαγεῖν κλῆσον. Επεὶ ἦ ἔφθασε ὃν Ευσεβῆ πρότερον κατὰ νόμον πρησάμενος, ἐκείνῳ μὲν τὴν αὐτῆς ἀρχὴν ἐφύλαξε. Τοῦ δὲν ἦ συνοικεῖν ἔγνω, ἀρχῆς τε ἰδιωτικαμίασε τῇ Εὐσεβεῖ, ὡς ἂν κατὰ τὴν τῆς πένησ ἀρχὴν εἰς τὴν ἡγεμονίαν πεξέλθοι. Τόν τε τοῦν ἰδιώτην βίον ἐν ἰσηπολίᾳ τοῖς πολλοῖς Ρωμαίοισ ἐβίω οὐλοὺ τῇ ἐσωσικῇ τῆς πένοις ἀλλοιωθείς. Καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, κατὰ μονὴν χίαν ἐξηρύμωθη, τὴν ἄκραν δυναστείαν κτησάμενος, πεσουσημίαν ἀλαζονίαν ὑπεῖχθη πώποτε, ἀλλὰ ἦν ἐλεύθερος ἡ σκυλὴς ἐν τοῖς θύραις τῆμασιν, ἀπαθὴς ἦ μέχρι ἐν ταῖς τῶν ἐθνῶν νίκαις

ΚΟΜΟΔΟΣ.

Κόμοδος βασιλεὺς Ρωμαίων, ὃς ὑπὸ ζήλου τύχης ἐλαυνόμενος ἐς τοσοῦτον μανίας, καὶ ἀγοινίας προύχώρησεν, ὡς τὴν ἰδίαν προσηγορίαν μεταθέσθαι, Ἡρακλέα λέγεσθαι καὶ υἱὸς ὑὸν ὀνομάζεσθαι. Τούτου τε μῆνας ἀφ' ἑαυτοῦ φέρειν τὰς προσηγορίας προσέταξεν οὕτως. Ἀμαζόνειος, Κόμοδος, Αὔγουστος, Ἡρακλεῖος, Ρωμαῖος, Ὑπερμέγεθης, Ἀνίκητος, Εὐσεβὴς, Εὐτυχὴς, Λούκιος, Αἴλιος, Αὐρήλιος, Ἀπρόσμαχος Ἰέρ Ρωμαίων ἀγῶνα λεονταῖον ὑπερέχων νυκτὸς, ἐρόπαλον ἐπέφερεν, οὕτω τε θηρίοις ἐπιθρώσκων δημοσίᾳ ἐμονομάχει, δύστυχῶς κατὰ δὲ ἀλήθειαν ἀκοντίζων καὶ πάντων θαυμαζόμενος. Ἐπεὶ λαὸς εἰς πᾶσαν μιᾶς φωνῆς ἐβόησε, πάντας ἀφειδῶς τοὺς ἀθλίους καὶ λελωβημένους ἄνδρας ἐς θάλαμον συναγαγὼν, φρακτοφόρῳ τέ τινα πρὸς θεὶς ἐκ γονάτων φάσματα, ὡς γίγαντας τοῦ ῥοπάλῳ κατεξηλάκτισε. Καθεύδων δὲ ἐν τοῖς μονομαχείοις, ἐκεῖθεν ἐς τὰς πανηγύρεις πρὸς τὴν συγκλήτου καλῆς ὑπαντῶμενος. Ἐκ πάντων μὲν κακῶς ἀπεβάλλετο, ὧν

ἐπὶ τὴν Μαυκίαν, ἣν εἶχε παλλακῶν τιμιωτάτην, καταγῶναι αὐτὸν, καὶ ἀπορεῦξαι τὰ πρατόμενα. Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἐκέτευον αὐτὸν μὴ δι' ἀνάξιον τῆς βασιλείας εἶναι.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Ἰουλιανὸς ὁ ὕπατος ὠνησάμενος τὴν βασιλείαν, ἐπεὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν, οὐθέν ὠφελῆς καὶ πάλαισε ἐχόλαζε, τῇ μὲν τῶν δημοσίων ἀμελείᾳ ῥᾳθύμως προσφερόμενος, ἐς δὲ ἀβροδίαιταν ἀπιδιδοὺς ἑαυτόν. Εὐείσκετο δὲ καὶ οὐ πρατῶτας λύσαι μόνος. Οὔτε γὰρ οἰκοδεμὴν ἀνέθηκε ῥᾳδίως τὰ χρήματα, καὶ οἱ δημόσιοι θησαυροὶ ἐκενέοντο ὑπὸ Κομόδου. Ἐκ ταύτης τοι αἰτίας οὔτε πρατῶτ ἀναλίσκειν, καὶ ὁ λαὸς ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν καταφωνήσει ἀνὸν ἐμίσει.

ΣΕΒΗΡΟΣ.

Ὅτι Σεβῆρος ὁ τῶν Ρωμαίων βασιλεὺς ἔπεμψε τοὺς πολιορκήσοντας Βυζάντιον, (ἦσαν γὰρ ἔτι ἐκεῖ οἱ πρατήσαντες

Νίγρα καταφυγόντες) ὅπῃ ἑαλωκὸς ὕστερον λιμῷ, πᾶσαν τε ἡ πόλις κατεσκάφη, καὶ θεάτρων τε καὶ λουτρῶν, παντός τε κόσμου καὶ τιμῆς ἀφαιρεθέν. Βυζάντιον, κώμη δουλεύειν Περινθίοις λῷον ἐδόθη, ὥσπερ καὶ Ἀντιόχεια Λαοδικεῦσιν. Οὐ ἀπείρως τοῖς στρατιώτησι χωμαῖς μίγνυσθαι. Σεβῆρος ἦν ἀεὶ ἐπιτήδειος, καὶ χρυσοῖς δακτυλίοις αὐτοὺς ἐφιλοτιμήσατο. Ὅτι Σεβῆρος ἦκεν εἰς Βυζάντιον, ὡς δὲ εἶδε τοὺς πολίτας μετὰ ἐλαιοκλάδων δυφημοῦντας, καὶ δεομένους σωτηρίας, καὶ ἀπολογίας προσφέροντας, ἐφείσατο μὲν τοῦ φονεύειν, Περινθίοις δὲ αὐθις ὑπέταξε, καὶ πάρεσχεν αὐτοῖς θεάτρου καὶ κυνηγίων στάς, καὶ ἱπποδρόμιον ὡκοδόμησεν ἐκείοις καὶ ἐμβόλοις διαλιμοσμήσας, ἀγοραίους οἰκήματα καὶ κήπους ἀπό τινων ἀδελφῶν ὀρφανῶν, καὶ τὰ βουλευτήρια τοῦ ἱπποδρομίου διακόσμησε χῆμα, συζεύξας αὐτοῦ καὶ λουτρὸν ἐν τοῦ ἱππῶ τοῦ νότου, ὅπῃ ἐκαλεῖτο Ζεύξιππον. Ἀνενέωσε δὲ καὶ τὸ καλούμενον Σεπτίμιον. Ἀλλὰ πάντων μὲν ἀπάντων Σεβῆρος προκατήρξατο, ὁ δὲ υἱὸς Ἀντωνῖνος ἐτελεσιούργησεν. Ὅτι Σεβῆρος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἔνθεν ἐστὶν ὡς Νίγρα καταφυγόντες) ὅπῃ ἑαλωκὸς ὕστερον λιμῷ, πᾶσαν τε ἡ πόλις κατεσκάφη, καὶ θεάτρων τε καὶ λουτρῶν, παντός τε κόσμου καὶ τιμῆς ἀφαιρεθέν. Βυζάντιον, κώμη δουλεύειν Περινθίοις λῷον ἐδόθη, ὥσπερ καὶ Ἀντιόχεια Λαοδικεῦσιν. Οὐ ἀπείρως τοῖς στρατιώτησι χωμαῖς μίγνυσθαι. Σεβῆρος ἦν ἀεὶ ἐπιτήδειος, καὶ χρυσοῖς δακτυλίοις αὐτοὺς ἐφιλοτιμήσατο. Ὅτι Σεβῆρος ἦκεν εἰς Βυζάντιον, ὡς δὲ εἶδε τοὺς πολίτας μετὰ ἐλαιοκλάδων δυφημοῦντας, καὶ δεομένους σωτηρίας, καὶ ἀπολογίας προσφέροντας, ἐφείσατο μὲν τοῦ φονεύειν, Περινθίοις δὲ αὐθις ὑπέταξε, καὶ πάρεσχεν αὐτοῖς θεάτρου καὶ κυνηγίων στάς, καὶ ἱπποδρόμιον ὡκοδόμησεν ἐκείοις καὶ ἐμβόλοις διαλιμοσμήσας, ἀγοραίους οἰκήματα καὶ κήπους ἀπό τινων ἀδελφῶν ὀρφανῶν, καὶ τὰ βουλευτήρια τοῦ ἱπποδρομίου διακόσμησε χῆμα, συζεύξας αὐτοῦ καὶ λουτρὸν ἐν τοῦ ἱππῶ τοῦ νότου, ὅπῃ ἐκαλεῖτο Ζεύξιππον. Ἀνενέωσε δὲ καὶ τὸ καλούμενον Σεπτίμιον. Ἀλλὰ πάντων μὲν ἀπάντων Σεβῆρος προκατήρξατο, ὁ δὲ υἱὸς Ἀντωνῖνος ἐτελεσιούργησεν. Ὅτι Σεβῆρος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἔνθεν ἐστὶν ὡς

ὡθηγραφὴν ἐν τῇ πρώτῃ, τὸ Κύρε Νίγρε ἡ πόλις. Καὶ ἀγανακτῶν αὐτῇ πρὸς αὐτὸν ὑπάντησιν ὁ τῶν Ἀλεξανδρέων δῆμος κράζων· Οἰδαμεν εἰρήκαμεν, τοῦ Κύρε Νίγρε ἡ πόλις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Κύριος τοῦ Νίγρε. Καὶ δεξάμενος ἔριμον τὴν ἀπολογίαν συνεχώρησεν αὐτοῖς.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

Ἀντωνῖνος βασιλεὺς Ρωμαίων, ὁ Σεβήρου, πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ ταῖς μιαιφονίαις χαίρων, καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ διάζεσθαι, καὶ ἁρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν, οὐκέτι κατ' οὐδὲν ἐκείνου. Τοιαῦτα δὲ πρωτίστων, ὑπό τε τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν πόλει δυσχρίβειαν ἀπεχθῶς ἔχων, ἀπελήμει τὴν Ρώμην, ὡς μὴ τὰ στρατόπεδα διοικήσων, καὶ τὰ ἔθνη ἐπιτρέπων. Ἐπεὶ δὲ ἦν Ἴσχυρὸν κατέλαβε, καὶ δὴ ἐκεῖσε γερμανοὺς ἐφιλοτιμήσατο, ὡς καὶ συμμαχίαν παρ' αὐτῶν λαβεῖν, καὶ τὸ σῶμα δορυφοροῦς, καὶ τὰς φορεσίας αὐτῶν χρῆσθαι. Οὕτω τε καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων, καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἠπατᾶτο, κοινὸς ὢν πρὸς ἅπαντας, ὡς συστρατιώτης μᾶλλον, ἢ βασιλεὺς

παρ' αὐτῶν λεγόμενον. Ἐπειδὴ ἦλθε εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀφίκετο Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν ὠνόμασεν. Ἐκεῖθέν τε εἰς Πέργαμον παρεπέμπετο, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἀχιλλέως τάφον, καὶ στεφάνοις κοσμήσας αὐτὸν ἄνθησι, τὸν Ἀχιλλέα ἐμιμεῖτο. Καὶ δὴ καὶ τὴν Ἀσίαν, καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο, καὶ δὴ τελέσας χρόνον τινὰ ἴδῃ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο, πρόφασιν ποιούμενος τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν ἰδεῖν. ὡς δὲ ἐστέλλετο σὺν ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ δὴ στρατῷ, ὑπελέχθη παρὰ τῶν Ἀλεξανδρέων, ὡς οὔπω τις βασιλέων πρότερον. Καὶ ἐλθὼν εἰς δ' Ἀλεξάνδρου μνῆμα, τήν τε χλαμύδα ἣν ἐφόρει, καὶ δὴν δακτύλιον, καὶ τὴν ζώνην, καὶ εἴ τι πολυτελὲς πρὸς κόσμον ἐπέθηκε τῇ ἐκείνου σορῷ. Ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρεν, οὐκ εἰδὼς τὴν τοῦτο λαθραίως γνώμην. Ἐγὼ δὲ ὅτι πολλὰ εἰς αὐλόν τε καὶ τὴν μητέρα ἀπέσκωπτεν. Διὰ δὲ προγράμματος τὴν νεολαίαν εἴσω τι πλέον κελεύει συνελθεῖν, φήσας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου τιμὴν φάλαγγας συνάγεσθαι. Οἱ δὲ συνῆλθον ἀγαθῶς ἐλπίσι. Στιχηδὸν δὲ ἐσῶντας ἰδὼν, ἀνέστη μὲν ἐξῆλθεν, ἐπαφῆκε δὲ τοῖς στρατιώτας καὶ πάντας συνέκοπτεν.

Τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος, ὥστε δὴν Νεῖλον ἅπαντα φοινιχθῆναι. Ὅτι Σεβῆρος μὲν πάνυ πᾶσι τοῖς εἰς ἀρετὴν τείνουσι, καὶ κατὰ σῶμα καὶ κατὰ ψυχὴν ἤσκητο δὴν Ἀντωνῖνος, ὥστε καὶ αὐτοκράτορα ἤδη ὄντα, καὶ γυμνασκάλοις συνεῖναι, καὶ δὴ πολὺν μὲν ἡμέρας φιλοσοφεῖν. Ἐξεπαλαίφει τε καὶ ἴσως δὲ καὶ ἐς ν' καὶ ψ' σταδίους. Καὶ ποσάκις καὶ νικηθῆναι, καὶ ἐν κλύδωνι ἀσκεῖν. Ὁ δὲ ἐκ μὲν ῥύτων χρόνων τινὰ ἐῤῥώσθη. Τῆς δὲ δὴ παιδεύσεως, ὡς οὐδὲ δ' ὄνομα αὐτῇ πώποτε ἀκηκοὼς, ἐτελεύτησε. Οὐ μὴν ἀκαὶ κακοῤῥήμων ἦν ἢ κακογνώμων ἦν, ἀλλὰ καὶ συνίει πολλὰ ὀξύτατα, καὶ ἔφαζεν ἐθιμότατα. Τῇ τε δὴ ἐξουσίᾳ καὶ τῇ πεπαιδευμένῃ δ' πάνθ' ὁμοίως τὰ πρὸς τὰ μοῦσα δὴ οἱ ἀπαιδευσίας ἐκλαλεῖν, καὶ δὴ μισοῦσι αὐτῶν ἐκφαίνειν αὐχοῦσα δὴ, ὥστε τυχὸν τινι πολλάκις πολεμίως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ὁ Μαμαίας.

Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας ὃν ἡ μητὴρ ἀρ-

ξας ὑπ' ἐκείνῃ πάντα διώκει, ἢ τις παντα χόθεν ἐφουρεῖ τὴν ἀρχήν. διακάζην τε ἔν αὐτῇ ἐπειθεν ὡθ' ὅλεθρον, ὡς ἂν ἐν τούτοις ἀχολούμενοι, μὴ ἔχοι κωρὶν ἐς ὅ' ὠθι τι νεύειν τί τῶν ἀτιμάτων. Γ ὧν ἦρχε ἦ αὐτοῦ ἡ φυσικὸν ἄθος πρᾶον ἡ ἵμορον, ἐς τε ὅ φιλανθρωπον πάνυ ὠθιῤῥεπές. Εσ πεσαχρεσκαι λέκαρον ἔν ἔρξας τ' βασιλείας, αὖ αμωτὶ ἦξε, καὶ ροι πάνων μεπίσας αὐτίας ὑποπεσόντων, ὡς μετὰ τὴν Μαρκε τελθυτὴν τὴν βασιλείαν θαυμάζειν Αλεξάνδρε. Ητιᾶτο δὲ ἡ τὴν μητέρα, καὶ πάνυ ἦγ' ἄλλον ὁρῶν αὐτὴν φιλοχήμαρον οὖσαν, καὶ ῥ' ἀλλὰ ἐξ ἐπηρεῶν θηρεύεσθαι. Πολλὰ ἦ ὑπ' αὐρῆς ἀναγκάζεσθαι πρᾶτειν. Ἦρχε ῥὴ αὐτοῦ ὑπερβαλόντως ἡ μήτηρ, ἢ τις ἀπὸ τῶν ἀνοήτων καὶ ἀπρεπῶν ὅσι βασιλεῦσιν ἔργων, ἀνδράσι καὶ λοις τε πάσης παιδείας λάθρα μετεπέμπετο. Ο λὴ παλαίειν τε καὶ γυμνασίοις πάνυ ἔχαιρε, καὶ θῦ διδασκάλους ἀπεσόβει. Ες ροῦν τον ἦ ἐξώκυλον, ὡς λὴ πάντα τὰ ἀπὸ σκηνῆς καὶ τῶν δημοσίων θεάτρων μετεπαγῆναι θῦ τὰς ἀρχὰς τὰς μείσας. Διὰ θεῦ ἐμυσάττοντο αὐτόν.

ΜΑΞΙ-

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ.

Μαξιμῖνος βασιλεὺς Ρωμαίων. Οὗτος παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν πολλὴν τὴν μεταβολὴν ἐποιήσατο, ἅτε χύτατα καὶ μετὰ πολλοῦ φόβου λαβὼν ἐξουσίαν χρώμενος. ἐκ τε ἡμέρας βασιλείας εἰς τυραννίδος ὠμότητα μεταγαγεῖν πάντας ἐπειρᾶτο. Φύσει ἦ ἦν δ' ἄθος, ὥσπερ ὁ δ' ἔνθ' Εαῤῥαῤθ', ὁ δ' φονικὸν πάχιον ἔχων. Εὐθέως θῦ ῥύσ τε φίλοις πάντας οἱ ρώπασαν θῦ Αλεξάνδρῳ, σύνεδροί τε ὑπὸ θῦ συγκλήτου ρεπιλεγέντες, ἀποσκυάσαι, βαλόμενοι εἶν ἐν θῷ σρατῷ, ἢ μηδένα αὐθῷ πεῖναι ἐκ ρωελάσεως δύλευοῦς. Πλείστους ἦ αὐτῶν ὁ ἀπέκτεινον, ἰωθυλάσ ὑποπλεύσαι. Βασιλεύων ἦ θῦ ἐώας, πολλὰ μιαρὰ καὶ ἄρπα καθ' ὑπερβαλὴν ἐπεδείξατο, ὁ πρὸς ῥύτοις δωτμὸν ἀσωνῆ, ὁ ἀπαλυθρωπον κατὰ πᾶσαν τὴν αὐτοκλὴν εἰς θὺ χειρανοις, καθ' ὃν πλείστοι τῶν δυσδοκίμων ἐμαρτύρησαν. Αξια ἦ θῦ δυσεβείας αὐτοῦ τὰ πρόοιμια, θῦ μεγαλούσης αὐτὴν θεοῦ ἐχαδικολάσεως εἰκότως ἐπύθη. Νόσῳ ῥὴ λοιμοτάτῃ

σωμα πεσόντος, ἀλγηδόνες ἰσχυραὶ τὴν πᾶσαν σάρκα αὐτοῦ διελυμαίνοντο, ἡ τὰ μὲν ἔγκατα διεφθείροντο, ὑπὸ φλεγμονῆς σφοδροτάτης πυρώσεως. Ἡ δὲ σὰρξ πᾶσα κροῦνι ἐξετήκετο. Λαμπροτέρως δὲ φλογιζομένῳ αὐτὰ συνεφύησαν τὰ ὀστᾶ, ὥστε ἐξαφανισθῆναι ἡδονὴν χρηστὴν καὶ αὐθρωπίνης μορφῆς. Ἐλεεινῶς δὲ κατασηπόμενος τοσαύτην δυσωδίαν ἐξέπεμπεν, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐν τάφοις ἀφανισθέντων φέρειν. Ὁ δὲ βραχὺ ἐμπνεύσας ἡ στενάξας ἀπέθανε.

ΔΕΚΙΟΣ.

Δεκιος Ρωμαίων βασιλεὺς φιλίππου πάδοχος, ὃς βασιλικῷ θεσπίσματι τοὺς χριστιανῶν δοξάζοντας ἐθανάτου, ἡ τοὺς προσκυνεῖν ἠνάγκαζε.

ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ.

Αὐρηλιανὸς βασιλεὺς Ρωμαίων τὰ πολέμια πάνυς ἀσκημένος, ἀκάθεκτος δὲ τὴν ὀργήν, ἡ πρὸς ὠμότητα

παρέπεσεν, τῶν τε κατὰ πόλιν ἐπισήμων θανάτῳ πολλοὺς ἐζημίωσεν ὑπὸ ζηλοτυπίας ἐλεγχθέντας. Χαλεπὸς πανηγυρικὸς ὑπάρχων, καὶ μᾶλλον αὐτοκράτωρ ἐστηγόσ, ἢ πρὸς αἰρεσιν βασιλεύς. Ἐν παντὶ δὲ καιρῷ δυσχερὴς, ἡ ἀπρόσιτος, ὡσ μὴ δὲ τῶν οἰκείων αἵματος ἁγνὸν μεῖναι καθαρόν. Τὴν δὲ τοῦ παιδὸς γαμετὴν καὶ ἀνέψιον ἀνεῖλεν μεχρίς. Τοῦ δὲ τῶν στρατιωτῶν τάγματος, ἡ τῶν ἐξιτήλων, ἡ φιλελευθέρων ἠθῶν ὡσ ἐπὶ πᾶν γενναῖος ἦν ἐπανορθωτήσ.

ΚΑΡΙΝΟΣ.

Καρῖνος καὶ ὁ βασιλέως υἱὸς γενόμενος ἐν ἐξουσίᾳ βασιλείας κύριος αὐτοκράτωρ ἀνὴρ πολεμικοῦ μὲν κακὸν ἐς τυραννίδα, οὗτος καὶ ῥᾴνομα ῥᾳσὶ ἔρριζις μακρῷ πρῶτος ἦλθε. Πάμπαν μὲν γὰρ οἱ πρεσβυτέρων ὕβρεις, οὐδὲ σύνηθες, οὐδὲ ὕβρεις ἐνομίσθησαν, ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτοῖς, καὶ πρόχειρον τοιαῦτα ἁμαρτάνειν. Ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλατ[ε], καὶ ἐδίκαζε βίᾳ ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδενὸς ἐσώζετο. Ὅπου γε πολλῆς οὔσης,

καὶ ἀνηπίτου τ᾽ φθορᾶς πρὸς ναλίσκοντό τινες τῶν δυσμενόντων, ὥσπερ ἐν λοιμικοῖς δεί πνοις ἀλεκτρίδες, ἐς τὴν καινὴν ζοφήν. Μεμνῆσθαι δὲ τῶν κατακοπτομένων ἔφασκε, τῶν μὲν ὅλως οὐκ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸς δὲ καὶ λίαν, τῶν δὲ ὅλως λέγοντα, ὅτε ἦν μειράκιον, οὐκ ἐθαύμαζεν ὡς ἐβούλετο. Ἀπόλωλε δέ τινες ἢ πλάζοντες ἐναντίον ποτε. Καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ ἑαυτοῦ τέρατα δυσημείας, καὶ ἐλύτταινε μέσοις ῥῖσι τῶν πικροῖς. Οὗτος ὁ καρῖνος βασιλεύσας πρᾶγμα μὲν ἐς κοινὸν ὄφελος φέρων, οὐδὲν εἰργάζετο. Τρυφῆς δὲ καὶ ἐκδιητημένῳ βίῳ τὰ καθ᾽ ἑαυτὸν πρὸς διὰ παντὸς, πρὸς ἀπαλλαγμα τ᾽ ζοφῶς ἐπιεῖσθαι φόνοις οὐδὲν ἀνηκόντων ἀνθρώπων κατὰ τὸ πρόσκειρον νομισθέντων αὐτῷ, ἑαυτὸν νομεύων ἢ πάντων ἐπὶ τῇ πικρᾷ τυραννίδι ἀναμιχθεὶς νεότητι, ἢ πάντα ἐμμελῶς ἢ δι᾽ ἀλογισμοῦ πράττων.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ.

Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς βασιλεῖς Ρωμαίων. Ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ λοιμικοῦ πεμφθεὶς αὐτοῦ ἀνωμαλὸς κατὰ χειμῶνα ἐκινήθη φιλοσόφαρος. Προσέταξε δὲ κατὰ χώραν καὶ πόλιν τὰς τῶν χειστοῦ ἐκκλησίας κατασκαφῆναι, καὶ τὰς θείας αὐτῶν γραφὰς κατακαῆναι, τοὺς δὲ χειστιανοὺς ἐνεστηκομένους ἀναγκάζεσθαι θύειν τοῖς δαίμοσιν. Ἡττηθέντες δὲ καὶ πολλοὶ τῶν αὐχμενῶν χειστιανῶν, ἐξέθεντο δόγμα ὥστε τοὺς εὑρισκομένους χειστιανοὺς ἐξορύττεσθαι τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν: οὐ μόνον δι᾽ ὀδυνηρὸν, ἀλλὰ καὶ δι᾽ ἄζημόν τε καὶ πρόδηλον, καὶ τῶν Ρωμαίων πολιτείας ἀλλότριον. οἷς ἡ θεία δίκη ἐνλίκως μετελθοῦσα δικαίως ἐξέκοψε. Καὶ ὁ μὲν ἐσφαλὴς ὑπὸ τ᾽ συγκλήτου, ὁ δὲ ἀπήγξατο. Οὗτος ὁ ἄνους καὶ μισόχειστος μνήμην καὶ ὀργὴν τῶν τοῦδε τὴν ἀρχὴν νεωτερισθέντων τοῦδε τὸν Αἰγυπτίου μεξίου οὐ δημέσιος δοῦλος κρατῆσαι ἀπεχθέσθαι, ἀλλὰ περιγραφῆς τε καὶ φόνοις τῶν ἰδίων μιαίνων ἐπῆλθε τὴν Αἴγυπτον, ὅτε δὴ τὰ τοῦδε χυμεῖας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ ῥῖς παλαιοῖς αὐτῶν γεγραμμένα βιβλία ἀνερευνησάμενοι ἔκαυσε, πρὸς δὲ μηκέτι πλουτῆσαι Αἰγυπτίοις ἐκ δὴ τοιαύτης τοῦδε πανουργίας τέχνης, μὴ δὲ χρημάτων αὐτοὺς θαῤῥοῦντας τοῦδε σὺν τοῦ λοι

ξιμιαθοῦ πεμφθοῦ αὐτοῦ ἀνωμαλὸς κατὰ χειμῶνα ἐκινήθη φιλοσόφαρος. Προσέταξε δὲ κατὰ χώραν καὶ πόλιν τὰς τοῦ χειστοῦ ἐκκλησίας κατασκαφῆναι, καὶ τὰς θείας αὐτῶν γραφὰς κατακαῆναι, τοὺς δὲ χειστιανοὺς ἐνεστηκομένους ἀναγκάζεσθαι θύειν τοῖς δαίμοσιν. Ἡττηθέντες δὲ καὶ πολλοὶ τῶν αὐχμενῶν χειστιανῶν, ἐξέθεντο δόγμα ὥστε τοὺς εὑρισκομένους χειστιανοὺς ἐξορύττεσθαι τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν: οὐ μόνον δι᾽ ὀδυνηρὸν, ἀλλὰ καὶ δι᾽ ἄζημόν τε καὶ πρόδηλον, καὶ τῶν Ρωμαίων πολιτείας ἀλλότριον. οἷς ἡ θεία δίκη ἐνλίκως μετελθοῦσα δικαίως ἐξέκοψε. Καὶ ὁ μὲν ἐσφαλὴς ὑπὸ τ᾽ συγκλήτου, ὁ δὲ ἀπήγξατο. Οὗτος ὁ ἄνους καὶ μισόχειστος μνήμην καὶ ὀργὴν τῶν τοῦδε τὴν ἀρχὴν νεωτερισθέντων τοῦδε τὸν Αἰγυπτίου μεξίου οὐ δημέσιος δοῦλος κρατῆσαι ἀπεχθέσθαι, ἀλλὰ περιγραφῆς τε καὶ φόνοις τῶν ἰδίων μιαίνων ἐπῆλθε τὴν Αἴγυπτον, ὅτε δὴ τὰ τοῦδε χυμεῖας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ ῥῖς παλαιοῖς αὐτῶν γεγραμμένα βιβλία ἀνερευνησάμενοι ἔκαυσε, πρὸς δὲ μηκέτι πλουτῆσαι Αἰγυπτίοις ἐκ δὴ τοιαύτης τοῦδε πανουργίας τέχνης, μὴ δὲ χρημάτων αὐτοὺς θαῤῥοῦντας τοῦδε σὺν τοῦ λοι

τοῦ Ρωμαίοις αὐτάρκειαν. Ην δὲ ἦθος τοιοῦτος ἡ πανοῦργος. Τῷ δὲ λίαν ἐπιεικεῖ, καὶ ὀξεῖ τὴν γνώμην ἐπικαλύπτειν πολλάκις τὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἐλαττώματα, πᾶσαν σκληρὰν πρᾶξιν ἑτέροις ἀναθεὶς. Ἐπιμελὴς ὅμως καὶ ταχὺς ἐν ταῖς τῶν πρακτέων ἐκβολαῖς. Καὶ πολλὰ τῶν τῆς βασιλικῆς θεραπείας ἐκεῖθεν ἀνθαλέστερον, πρὸς τὰ καθεστηκότα Ρωμαίοις πάθη, μετεσκεύασεν. Οτι διακληθεὶς ὑπὸ Μαξιμιανοῦ τὴν βασιλείαν ἀφέντος, ἐπὶ ἰδιώτην μετῆλθεν, καὶ ὁμοῦ ἐς Σάλωνας πόλιν Ιλλυρικὴν, ὁ ἦν ἐς τὴν λευκανῶν ἀφίκετο. Καὶ ὁμοῦ Μαξιμιανὸς πόθῳ τῆς ἀρχῆς ἐς μεταμέλειαν ἦλθε. Διακληθεὶς ὑπὸ ἐν κοινῷ κατειρήνῃ, ἐν ἔτεσι ξ ἰσιν ὑπὲρ βαλλαυσαν ἀρετὴν ἐνδειξάμενος. Καὶ ἦ Ἑλληνικῆς θρησκείας οὐδ' ὅλως ἀπεσάλη.

ΜΑΞΕΝΤΙΟΣ.

Μαξέντιος βασιλεὺς Ρωμαίων, ὃς κακῶς τοὺς Ρωμαίους ἐπέζεσε, τυραννικῷ μᾶλλον ἢ βασιλικῷ τρόπῳ χρώμενος κατ' αὐτῶν, μοιχεύων ἀναιδῶς τὰς τῶν ἐλευθέρων γυναῖκας, καὶ παλλακαῖς ἀνωμένος, καὶ πολλοὺς ἀναιρῶν, καὶ πολλῶν χρήμασι ἀκόλουθα. Τοῦτον οἱ ἀμέλησε Κωνσταντῖνος ζῆλῳ τοῦ Ρωμαίοις καὶ ὑπ' αὐτοῦ βασιλείας ἐπανόδους: δύο τε φρουρίοις ἐπιθέτην καθέλοι αὐτόν. Ἐν μιᾷ τῶν φρουρίων, πρὸ μεσημβρινὰς ὥρας, εἶδεν ἐν τῷ οὐρανῷ σύλον πυρὸς σχηματοειδῶς γράφοντα, ἐν τούτῳ νίκα. Καὶ πρῶτος Χριστιανός. Λικίνιος δὲ, ὁ συμβασιλεύων αὐτῷ, τὰς Ἑλλήνων ψυχὰς δέξας, ἐμίσει Χριστιανοὺς, καὶ ἀνωμολόγησε πρόφασιν, φόβῳ Κωνσταντίνου κινεῖν ὑπὲρ ἄλλου. Λελανθότως δὲ πολλοὺς ἐσκύλευσεν. Προϊὼν δὲ καὶ φανερῶς ἐπεχείρει, καὶ γίνεται διωγμὸς ὅπλος. Τὸν δὲ Κωνσταντῖνον οὐκ ἐλαύνει. Νόμῳ δὲ Λικίνιος τοὺς Ἐπισκόπους ἐκέλευε μὴ φοιτᾶν παρ' ἀλλήλους, ὡς ἂν μὴ ἔχῃ πρόφασιν συνόδους τὰ Χριστιανῶν. Διακοπείσης δὲ τῆς πλάνης φιλίας, εἰς ἀπέχθειαν ἦλθον, καὶ τέλος ἀναιρεῖται ὑπὸ Κωνσταντίνου ὁ Λικίνιος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Μέγας.

Κωνσαντῖνος ὁ μέγας. οὗτος ἐξ ἀφανῶν τίκτεται γονέων βασιλεῖ Κωνσαντίῳ γνωσθεὶς δὲ κατὰ μικρὸν γνωρίμοις ἤθεσι παρὰ πατρὶ, ὃς κατὰ πνα τύχην τὸν τόπους καταλιπεῖν ἐν οἷς διέτριβεν, ἐξορμᾶται δὲ πρὸς τὸν πατέρα Κωνσάντιον, ἐν ῥοὶ ὑπὲρ τὰς ἄλπεις ἔθνεσιν ὄντα, καὶ Βρεταννίᾳ μετέχοντα ἐν θημοῦντα. Θεασάμενον δ' αὐτὸν ὁ πατὴρ χειροτονεῖ βασιλέα, τὸν ἐκ τῆς Θεοδώρας υἱὸς καταλιπῶν, ἰλὼν αὐτὸν ἐν ἔχοντα σώματος. Δύο δὲ καὶ ἑξήκοντα καὶ διακοσίων ἀπὸ τῆς Αὐγούστου καίσαρος μοναρχίας μεληλυθότων ἐνιαυτῶν Κωνσαντῖνος τὴν νέαν ῥώμην αὐίστησι.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ο ΑΠΟΣΤΑΤΗΣ.

Ιουλιανὸς ὁ παραβάτης καὶ ἀποστάτης ῥωμαίων βασιλεὺς, Κωνσαντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως αὐτάδελφος ἀπὸ Δαλματίου ἀπελ-

φοῦ αὐτοῦ, καὶ μητρὸς Γάλλας τοὔνομα. Ἐγράφη δὲ καλλιμένοις καίσαρας. ἐβασίλευσε δὲ ἀπὸ Αὐγούστου ῥωμαίων βασιλέως. Ἐτέραν βίβλον τῶν ἰδίων πραγμάτων, ἣ τὰ καλούμενα κρόνια. Καὶ δύο Μισοπώγωνα ἢ Ἀντιοχικόν, Περὶ τοῦ πόθεν τὰ κακὰ κατὰ τοὺς ἀπαιδεύτους. Πρὸς δύο κύνα Ηράκλειον, πῶς κωμῳδέον. Ἐπιστολὰς πανηγυρικὰς, καὶ ἄλλα. Περὶ τοῦ Εμπεδοτίμου λέγει ὁ πλατωνικὸς οὕτως ἐν τοῖς ὑγραφομένοις Κρονίοις. ἡμᾶς δὲ Εμπεδοτίμῳ καὶ Πυθαγόρᾳ πιστεύοντες, ὅσα τε ἐκεῖθεν λαβὼν Ηρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἔφη. Καὶ μιμοῦμαι πρότερον, καὶ ὁ κλεινὸς ἡμῖν ἔδοξε καὶ ἱεροφαντικὸς Ἰάμβλιχος. Ἐπὶ δὲ Ιουλιανοῦ πολλὰ μὲν καὶ ἐχώσθη, χαλκοῦ ἐμφορουμένων τῶν ἀνθρώπων τὸ λιχνοσύνης τοῦ κείνου. Ἀναβολαὶ τε οὐκ ἦσαν ἐπ' αὐτοῖς, ὅσοι νόμιμον ἐκ τῶν καιρῶν γραμμάτων δὲ ἄμοιρον ἴσχουσιν εἰς βοήθειαν τῶν ἀμούντων καὶ πρεσβυτέρων. Ἀλλ' ἦ πραχθῆμα ἐλαφρὸν ἴσον ἐλέγχεσθαι κατὰ φύσιν, ἢ δὲ μέλλον, καὶ λιθοβύμβου εἰς δύο χρόνου, ὕστερον ἦν. Βαρὺ μὲν ἦ μὴ λυπηρὸς ἐτύγχανε, μὴ ἰδιωτικὸς λέ, καὶ δὲ τῶν πονηρῶν ἔθνων καὶ ἀμούντων

ἀνηρίθμησε. οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἐξῆν, οὐδὲ λανθάνειν ἀδικοῦσι. βαρύτερον ἢ αὐτὸν ἀπεδείκνυε τοῖς μοχθηροῖς. καὶ δὴ θυμοσόδον, οἷα δὴ πεφυκότος μὲν πρὸς τὰς ἱερομηνίας, καὶ θυσίας, ἡμέρᾳ δὲ φύσει πρὸς πᾶσαν ἐντευξιν, τυγχάνοντος ἀκώλυτον δὲ διομολογοῦσι λόγου τυχεῖν. ὁ μὲν δὴ ἐλάχιστον ἢ ὑπὸ τῶν πονηρῶν ταύτης βασφημίας τε καὶ ὀργῆς καθάνερ ἐφόνπιζε. πρὶν δὲ τελευτῆσαι ἰουλιανοῦ τὸν πρᾶκτορα, τὸν ἀθέου χρησμὸν ἦν τοιοῦτος.

Ἀλλ' ὁπόταν σκηπτροισι περὶς Πορσηΐον αἷμα
Ἀχαιοὶ Σελευκείης κλονέοντι ξιφέεσσι δαμάσσας,
Δὴ τότε σε πρὸς ὅλυμπον ἄξει πυελαμφιὲς ὄχος
Ἀμφὶ θυέλλῃσι κυκώμενος ἐν στροφάλιγγι
Μαρίλα τὰ Φρυγέων ἐθέων πολύπλαγκτον ἀϋτμὴ.
Ἦξας δ' ἀθέοις φάεος παρὰ οἴον ἀυλὴν,
Ἐνθεν ἀπ' ὠλαξ χθεὶς μοροτόκος ἐς δέμας ἦλθες
Ἐστὶ δὲ ὁ χρησμὸς, ὁ δοθεὶς αὐτῷ, ὅτε πρῶτον
Κτησιφῶντα ἤλθε.

Γηπενέων τε φῦλον ἐνηράμμενε παζεις,
Ἐχθιστον μακάρεσσιν ὀλύμπια δώματ' ἐχουσι,
Ῥωμαίων βασιλεὺς Ἰουλιανὸς θεοεισὴς
Μηνάμβιος Πορσῶν πόλιας ἢ τείχεα μακρὰ
Λήξει μαχόμενον πέπερσαι πυρὶ καὶ ξιφεσι θ' ἥρω-

Νωλε-

Νωλεμέως δ' ἐράμασε πόλεις τε, καὶ ἔθνεα πολλά.

Ἀλλα μ' ἑπτείρων αὐθρῶν ἁλαμαικὸν ὀδύσας
Χομίνας πυκιναῖσιν ἐλὼν ἀλάπαξεν ἀρούρας.

IOBIANOS.

Ιοβιανὸς βασιλεὺς Ῥωμαίων ὀρθόδοξος, ὃς ἐπιμέλειαν ἢ φροντίδα πρώτην ἐποιήσατο τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ τὸν ἐν ἐξορίαις ἐπισκόπους πάντας ἀνεκαλέσατο. τῷ τε ἁγίῳ Ἀθανασίῳ ἀπέστειλε τὰ ἀμωμότατα γράμματα ἐγχαράξας αὐτῷ σημαίνων τὴν ἀκρίβειαν. ὃν ἀποδεξάμενος πολὺν πρὸς ὀρθοδοξίας. οὗτος μετὰ Ἰουλιανὸν ἦρξεν. ὃς νικᾷ Ἰουλιανὸς αἱρέσιν τοῖς σεβομένοις ἐτίθει θύειν, ἢ ἀποσεβατεύειν, μᾶλλον τὴν ζωὴν ἀποθέσθαι ἐβούλετο. Ἐλθὼν δὲ εἰς Νίσιβιν πόλιν πολυάνθρωπον, μόνας ἐνοικεῖας αὐτῇ, ὅσας πρεῖπε χήμαλα κατανάλωσε, τοῖς ἐνοικοῦσι μηδενὸς μεταδοὺς ἢ λόγου φιλανθρώπου, ἢ πράξεως ἀγαθῆς, ἄνθρωπος οὐ μόνον ἀρετὴν οἰκείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν τῶν παλαιῶν δόξαν εἰς τοσοῦτον ἄρχοντος προελθών. Ἦν μὲν οὐδὲ πάντα πάσην ἀθενὴς τὸ σῶμα, οὔτε πολεμικοῖς ἔργοις ἀγύμναστος. ἀμελέτητος δὲ

ὧν ⸀ ἄγνωστος παντελῶς ἐστιν, ⸀ ἦν εἶχε φύσιν ⸀ ῥᾳθυμίαν ἠμάυρα ⸀ ἠφάνιζεν. ὕστερον μετὰ Ἰουλιανὸν, ὡς εἴρηται, ⸀ Ῥωμαίων βασιλεύσας ἐγκρατὴς γενόμενος, πάντων καταφρονήσας ἐπαύσατο τοῦ συμβάλλεσθαι αὐτῷ ἀξιώματος ἀπολαῦσαι. Καὶ φεύγων ἐκ Πόρσης ἔσπευσε γενέσθαι τῶν Ῥωμαίων ἐθῶν ἔνδοξος εἰς ἐπιλειξιν ⸀ τύχης. Καὶ τὴν Νίσιβιν πόλιν τῆς Περσίδος, πάλαι Ῥωμαίοις οὖσαν κατήκοον, ἐκ νόσων. Ἀπέσκωπτον δὲ αὐτὸν ὡλαῖς, καὶ πλοκάμοις, ⸀ τοῖς καλυμένοις φαμώσοις ⸀ τὴν ⸀ Νισίβιδος πολιτείαν. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς, ἐκ ⸀ γυναικὸς αὐτῷ κινηθείς, ὃν ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως κληθέντα ναὸν χαλεπὸν εἰς ἀποθέωσιν τοῦ πατρὸς Τραϊανοῦ, πρὸ ⸀ τοῦ Ἰουλιανοῦ κατασκευασθέντα βιβλιοθήκῃ θαυμαστῇ τινι θεοφιλῇ, κατέφλεξε ⸀ πᾶσιν οἷς εἶχε, βιβλίοις, αὐτῶν τῶν παλαιοτάτων ὑφαπτόντων μετὰ πόλεως τὸν πυρσόν. Οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς ἀπανωκτήσαν κατὰ τοῦ βασιλέως, καὶ τὰ μὲν ἀπέρριπτον τῶν βιβλίων εἰς ἔδαφος ὥστε αὐαιρεθῆναι ὃν βούλομαι ⸀ ἀναγνώσκειν, τὰ δὲ ῥίσι τύχοις πωστικόλιζον. Ἦν δὲ ῥιαῦτα,

Ἄλλη

Ἄλλη δὲς ἐκ πλέμα, ὡς ὤφελες αὖτόθ' ὀλέσθαι. Iliad. α

⸀

Δύσεαι εἵδος ἄριστε, μὴ τὰ ἕξῆς. ibidem

καὶ Iliad. β

Εἰ μὴ ἔδωσι λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα λύσω,

Χλαῖναν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αὐτῷ ἀμφὶ καλύπτειν.

Αὐδὴν ἣ κλαίουσα θοῶς ἰὼν Πέρσαις ἀφίησα. Γραῦς δὲ λέγεις μέγαν ἢ καλὸν αὐδὴν θαρσαλέην, μαθοῦσά τε αἰόλον ἔπος ἐφθέγξατο, ὅσον μῆκος μὴ βάθος ἠμοιβαῖον. Καὶ ἄλλος δέ τις ἰδιώτης ἀπροκαλύπτως μεγάλῃ τῇ φωνῇ βοᾶσθαι ἐν Ἰωσοφρομίῳ, εἰ λῶτα πλέοι πᾶσιν εἰπὼν κενὰ καὶ ψυχρὰ τῇ ἡλικίᾳ αὐτοῦ. Καὶ ἐπαυχῶν ἄν ἄρτι, εἰ μὴ Σαλούστιός τις ἐπαυσε τὴν σάσιν. Ὁ δὲ Ἰοβιανὸς χειμῶνος ὄντος ὡδοιπόρει ἐπὶ Κιλικίαν ἢ Γαλατίαν, ἢ ἐν Δασκύλοις ἀπέθανε, μύκητα πεφαρμαγμένον φαγών. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιμονίαν κοιμηθεὶς ἢ ἐλευθέριος ἔδοξεν εἶναι. Ἐπὶ Ἰοβιανοῦ ἦν Ἀκάκιος ἐπίσκοπος Καισαρείας Παλαιστίνης, ὃς λίβελλον ἔγραψε πρὸ ὀρθοδόξου πίστεως ἀπολογούμενος τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον.

ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ουαλεντινιανὸς Ρωμαίων βασιλεὺς χειστιανός, ὃς πατὴρ ὁμοσίου φονῶν οὐλοῦ τοὺς ἐναντίους ἀνῄρει. Ἐπένθουν γὰρ πρὸς τὰ νομοθετηθέντα ἐπιμόνως, φυντίζων ἡ τῶν θηραύρων δικαίας ὑποδοχῆς πρὸς ἢ τοὺς τῶν ἀρχόντων αἱρέσεσι ἀκειβοῦς, ἢ ἀμωρὸς τῶν ἀπειθούντων ἀπαράκλητος, ἢ ἐν τοῖς πολέμοις ἄριστος.

ΟΥΑΛΗΣ.

Ουάλης Ρωμαίων βασιλεὺς, ὃς Ἀρείου δὲ ὄντος μὲν τὰ ποιούμενα, τοῖς δὲ ἑξοείσασι ὑπέβαλε, καθ' ὃν χρόνον τὴν ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησίας Λιβέριος προῆκε, τὴν δὲν Ἀλεξανδρείας Ἀθανάσιος, ὃς δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει Εὐδόξιος ὃς Ἀρείου θρησκείας ἀνάσκαλος. Οὐάλης βασιλεὺς Ρωμαίων ὃς κακοδόξων, καὶ συγκροτῆς αἱρετικοὺς εἰς τὴν ὅλου τῆς ἰσπερίου παροικίαν ἐπρεύσω. Καὶ τοὺς Ἐπισκόπους εἰς ἐξορείαν ἔπεμπε, ἢ πρεσβυτέρους, ἢ διακόνους ἢ μοναχοὺς τὰ παντοῦ τότε ἄρχοντας Ἀλεξανδρείας.

δρείας. Καὶ πολλοὺς τῶν χειστιανῶν ἐβασάνισε, καὶ πολλοὺς πυρὶ παρέδωκε. Ταῦτα ἢ πάντα μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἀθανασίου. Οἱ δὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὀρθόδοξοι, ἐλεηθέντες νομίζοντες ὑπὸ Οὐάλεντος, πρεσβείαν ἐπεμψαν πρὸς αὐτὸν ἐν Νικομηδείᾳ τυγχάνοντα, πέμψαντες ἱεραρχικοὺς ἄνδρας ὀγδοήκοντα, ὧν ἐτοῦν Θεόδωρος ἢ Κούρβατος ἢ Μενέδημος, οὓς ἅπαντας ξίφει πολίῳ ὑφαφθῆναι προσέταξε, ἢ πάντες ξὺν τῇ νηῒ κατεφλέχθησαν, μέχρι δακιβίζων τοῦ πλοίου Νικέντιος, καὶ κἀκεῖσε Ζαλυθένης. Ἐπὶ τοῦ βελυροῦ Οὐάλεντος λούκιός τις ἐπίσκοπος τῆς Ἀρειανῶν αἱρέσεως πρᾶγμα, ὡς λύκος, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπεισπήδησεν. Οὗ πέρος εἰς τὴν Ρώμην ἀποφυγεν. Οὗ λούκιος πρᾶγματα ἐνελείξατο, οἷα οὐδὲ ἐν ποῖς ἀσεβέσι τῶν Ἑλλήνων ἐπένθο. Τρεῖς δὲ χιλιάδας ἀπέστειλεν ἀναιροῦντας, ἢ πρὸς τοὺς κατὰ τὴν ἔρημον τοὺς θεοσεβεῖς ἄνδρας.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ.

Ουρος, ὡς ἐπύθετο τὸν τοῦ Οὐάλεντος τοῦ θείου τελευτὴν, αὐτίνα πρὸς τὴν ἑῴαν Ρώμην ἐστείλατο. Καὶ καταγοὺς τοῦ θείου

Ουαλέντος δὲ τοῦ τῶν Χριστιανοὺς ὠμότατος, τὸ μὲν ὑπ' ἐκείνου ἐξορισθέντας ἀφ' ἑαυτῶν ἀνεκαλεῖτο, οὐσίας τε ἀνορίᾳ ἀποδιδοὺς, καὶ θεραπεύοντας τὰς βλάβας. Πᾶσι δὲ νόμον παρεῖχεν ἀδεῶς μὴ ἀσεβεῖτσι ἐν ταῖς ἰδίαις ἐκκλησίαις ἐνοικεῖν, μόνοις δὲ τῶν δυσσεβῶν εἴρξε πολὺ Εὐνομιανοὺς, Φωτεινιανοὺς, Μανιχαίους. Οπερ ἐν τῷ τοῦτο ποιοῦντι τῷ ἐπιτροπεύοντι σπλαισιανῷ γράφανοῦ. Ουαλεντινιανοῦ, καὶ Θεοδοσίου μὴ κύρου Φυρμιλιανοῦ πρὸς πάντας.

ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ουαλεντινιανὸς βασιλεὺς Ρωμαίων. Οὗτος δὲ μητρὸς ἰουστίνης πρεσβύτης ὀρθῆς πίστεως, καὶ ἐξεβλήθη δὲ βασιλέως. Καὶ ἐλθὼν πρὸς Θεοδόσιον, ἐπαινεύθη τὴν ὀρθὴν πίστιν, Ελεπε δὲ αὐτὸν ὁ Θεοδόσιος τὴν βασιλικὴν πρόταξιν ἐσχηκέναι, οὐ δὲ ὅπλων, ἀλλ' ἐξ ἀπαθῶν προφάσεων. Καὶ οὐδέ, φησιν, Ουαλεντινιανέ, παρὰ τῶν δυσσεβεστάτων βασιλέων ἧττον χαλεπὸν τὸ τραπέζης τὴν νίκην κατορθωθῆναι, ἢ τὸ πολεμίους ὑπερβάντας ὑπερβῆναι τοὺς πολεμίους μηδὲν τοῦ παλαιοῦ κινδύνου,

κινδυνεύσαι. Οὕτω καὶ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας αὐτοκράτωρ θωθεὶς, λικίνιον τύραννον ἐν ναυαρίῳ νέφθειρεν. Οὕτω καὶ Ουαλεντινιανὸς ὁ σώσας πατρὸς δύτυχέστερον τὴν βασιλείαν, καὶ ἀβλαβῆ πρὸς τῶν πολεμίων ἰθύνειν ἐτέλεσε, τοῦ θεοῦ ἐκβιβάσαντος αὐτὸν, μὴ μαχαίρας αἰσθομένοις μὴ νίκας ἀπίστοις ἐλέξαι, πλοῖς βαρβάροις διαφόροις ἀνελών. Ουάλης δὲ ὁ θεῖος ὁ σώσας τὸν θεὸν ἀφεστάρατος, ἐμίανε τὴν ἐκκλησίαν ὁ δὲ κλοσ ἀφ' ἧς σφαγὴς τ' ἀρέων, καὶ ἐξορίας τ' ἱερέων, ὅσ τῇ τοῦ θεοῦ βουλήσει ὑπὸ τῶν τότων πολιορκηθεὶς ἑκαύθη. Ορθῶσ δὲ χειρὸν σέβεται ὁ οὐκ ἀδίκως σε ἐκβαλών. Ησὶ ἀπισία Μαξίμῳ θυχρεία ἐμήνεμεν. Εἰ δὲ χειρὸν ὁ βλέπομεν, τίνα πρακαλέσομεν μαχόμενοι; Ταῦτα καὶ πλείω ὕστερον θετ τῶν Θεοδόσιον Ουαλεντινιανὸν εἰσ τὴν ὀρθὴν πίστιν μετάγαγεν.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ.

Θεοδόσιος βασιλεὺς ρωμαίων μετὰ τὴν Μαξίμου τοῦ τυράννου αἵρεσιν, καὶ τὴν ἧτταν, καὶ τὴν σφαγὴν τὴν ἐκ τῶν ἐν

ῥῖσι ἕλεσι κρυπτομένων Σκυθῶν, καὶ σφαγὴν Ῥωμαίων ἐς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐλθὼν πολέμοις μὲν ἀπειπεῖν ἐγνώκει, μὴ μάχαις ἰωμένας τὰ τοῦ ῥύπων πρόωτῳ· αὐτὸς δὲ πότερος αὖ ἐμιμνήσκετο διαίτης, πλυτελῆ λῆξαι σπανδείπνων, μὴ πολυπραγμόνων, τοῖς ἡδυπότοις καὶ ῥῖς θιάσοις, καὶ ἱπποδρομίαις ἐναβρυνόμενος. Θαυμάζω δὲ ῥύτε τὴν ἐφ' ἑκάτερα δίοδον. Φύσει γὰρ ὧν ἐκμελὴς, ἕξιν τε πάσῃ ἐκκείμενος, λυπηροῦ μὲν αὐτῷ οὐδενὸς ἢ λέοις ἐπάλληλος, ἢ ἐνοχλοῦντος ἐνεστήκοντος τῇ φύσει. Καθίσαμενος ἐς αὐάγκιον δουλεύειν κατά τινα καθεστῶτα πρόσδον, ἀπετίθετο μὲν τὴν ῥᾳθυμίαν, καὶ τῇ συφῇ χαίρειν ἐπῶν, ἐς δὲ αὐθρωπόστομον καὶ ἐπίπονον καὶ πληπαθὲς αὖ ἐχώρει. Τοιοῦτος ἐξ αὐτοῦ ἀποδειλιμένου τὴν πεῖραν, ἐπεὶ δὲ παύσης ἦν ἀπηλλαγμένος φοντίδος, τῶν αὐτοῦ φύσει προσούσης ἐκμελείαις ἐδούλευεν. Τῶν δὲ τὰς ἀρχὰς μετιόντων κατ' ἐξαίρετον ἐν ζημίᾳ ἦγε ῥαθῖνος κέλευθος δ' ἐνῆν μάχεσθαι τῶν ἐν τῇ βουλῇ τάξεων κατασχόντα. Ὁ αὐτὸς μὲν δὲ αὐαγρεῦσαι δὲ νόμον αὐτοκρατορικὸν ἐν τῇ Ῥωμαίων βασιλείᾳ, ὃν ἐκάλεσε τὴν χειροτονίαν

ῥῖς παρίοις ἐμμένειν ἔθεσι, μὴ οὐχ ἑλομένῳ ἐνεχθῆναι ῥῖς τοῦ τὴν τῶν θεῶν ἀτοκλίνασι καταφόνησιν· λόγοις τε πρὸς ἧκα πρακαλεῖν ἀμείναμεν μὴν ἦν πρότερον εἴλουρ τολμήσας, ἐλέσθαι δὲ τὴν τῶν χειρωναξῶν πίστιν, ἧς ἐπαγγελίας παντὸς ἀμοιρήσας μὴ παύσης ἀστυβείας ἀφαλλαγή. Μισθοὺς δὲ τῇ πρακλήσει πειθόμενος, μὴ δὲ ἑλομένου τῶν ἀφ' οὗπερ ἡ πόλις ὠκίσθη πρασκομένων αὐτοῖς πατρίων ἀναχωρῆσαι, καὶ προτιμῆσαι ῥύτων τὰ χειρωναξῶν ἐκεῖνα μὴν φυλάξαντες σ' ἧ χιλίοις ἐσθ' ὅτε ἑτέρων ἀπορθήτων τὴν πόλιν οἰκεῖν, ἑτέρα δὲ αὖτε ῥύτων ἀλλαξαμένοις δ' ἐκβησόμενον ἀγνοεῖν. Ὁ λὲ καυρύνεσθαι ἔλεπε δ' δημόσιον τῇ πόλει τὰ ἱδρᾶσθαι τὰς θυσίας πάσας, βούλεσθαί τε ταῦτα πρίεσθαι, οὔτε δ' πρατιόμενον ἐπαινοῦντα, καὶ ἄλλως δὲ σπατιωτικῆς χρείας πολλῶν δεομένης χρημάτων. Τῶν δὲ ἀπὸ δὲ γερουσίας μὴ κατὰ θεσμὸν εἰπόντων πρᾶττεσθαι τὰ τελούμενα, μήτε δημοσίᾳ δαπανήματος ὄντος, μήτε τοῦ δημοσιακοῦ θησαυροῦ πλήρους, ἢ Ῥωμαίων ἰσθμὸν κράτεια κατὰ μέρος ἁλατόν.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Ο ΜΙΚΡΟΣ.

Θεοδόσιος βασιλεὺς Ρωμαίων ὁ μικρός. οὗτος σχολὴν ἄγων πρὸς τοῦ πατρὸς τὴν ἀρχὴν ἀπόλεμος ὢν, καὶ σχολίᾳ συζῶν καὶ τὴν εἰρήνην χρήμασιν οὐχ ὅπλοις κτησάμενος, πολλὰ προεξένησε κακὰ τῇ Ρωμαίων πολιτείᾳ. Ἐπὶ γὰρ τοῖς δύνου χοις ταφεὶς πρὸς τὰς σφίσιν ἐπιτάγματα δύπειθὴς ἦν, ὥστε τοὺς λογάδας καὶ ἐλευθέρων ἀξιοῦν ἰωνικείας, καὶ πολλὰ νεοσμιξίαν ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ στρατιωτικοῖς τάγμασι, μὴ πειθόντων εἰς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν τῶν δυνάμενον ταύτας διωκεῖν· ἀλλὰ τῶν χορηγούντων χρυσίον καὶ τὴν τῶν δύνου χων πλεονεξίαν. Καὶ τῶν Σεβαστιανοῦ δρουφόρων πυρατικὸν συλλυτῶν, τόν τε Ἑλλήσποντον καὶ τὴν Προποντίδα διετάραξαν. Ἐς οὗτα πράγματα ἀροπίας οἱ δύνου χοι πρεσκευάζαν, ἀβασκολοῦντες δὴ Θεοδόσιον, ὥσπερ παῖδας ἀθύρμασιν, οὐκ ὄντα ἄξιον μνήμης καὶ πράξαθαι πρεσκεύαζαν. Ἀλλ' εἰς νέους τῶν ἡλικίαν ἡλυθὼς διετέλεσε, καὶ αὐτοὺς τὰ πάντα

πάντας μείζω τέχνας ἢ θήρας πρόσκτησιν, ὥστε τοὺς δύνου χοις καὶ δὴν χρυσάμιον ἔχειν δὲ καὶ βασιλείας κράτος, ὅπερ ἡ Παλχρεία μετῆλθε τὸν ἀδελφοῦ τελευτήσαντος. Οὗτος ἐν τῷ Μιλίῳ Θεοδοσίου ἱστορικὴν ἐφ' ἵππου χαλκῆν, ἣν ἀνεγείρασι τοῦ πολιτείαν τῇ πόλει ἐχαρίσατο. Θεοδόσιος ὁ μικρὸς καταλύσας Ἀντίοχον δὴν Πραιπόσιτον ἐν τοῖς πρεσβυτέροις κατέταξεν. Ὁ δὲ δὴς Κῦρον δὴν τούτου σχολάζοντα τὴν διωκησιν, καὶ τὰς λύρας μετιόντας τῶν ἐπαρχιῶν ἀρχάς, ἢ δὴν ἀνδὴν σχανύοντας χρόνον. Ὃς τὴν τοσαύτην δύπραγίαν θαυμάσας ἀπεφήνξατο τόδε, Οὐκ ἀρέσκει μοι τύχη πολλὰ γελᾶσα. Καθαιρεῖται γοῦν καὶ ἀνδ' ὃς ὡς ἔπαλιν ἢ βασιλεὺς ἐλπίζων. Καὶ δὴ οὐσίας αὐτοῦ δημοθεισησ ἐγένετο ἐπίσκοπος ἐν Κοτυαείῳ δὴ φυσίας. Μετὰ δὲ τοῦτον ἐδωκάστευσε μόνος χρυσάμιος ὁ ἐπικλην Ζούμμας.

ΛΕΩΝ.

Λέων βασιλεὺς Ρωμαίων ὁ Μακέλλησ ἔδοξε τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων ἀπαλλαττόντων δύτυχέστατος εἶναι, καὶ φοβερὸς ἅπα

σι τῆς τε ὑπ' ἐκείνου τὴν βασιλείαν τελούσης, καὶ τῶν Βαρβάρων αὐτῶν ὅσοις εἰς φίλιον ἀφίκοιτο, ἢ ταύτῃ μὲν τοῖς πολλοῖς καταλέλοιπε τὴν δόξαν. Ἐγὼ δέ, φησὶ Μάλχος, οὐ τοιχίαν οὐκ εἶμαι, εἴ τις τῶν ἀρχομένων τὰ ὄντα σῴζει σωλῆνα καὶ μισθούμενος αἰεὶ συκοφαντᾶς εἰσ ἔσω, καὶ κατηγορῶν αὐτὸς ὅτε μὴ ἄλλον ἀνεύρισκε, ὃν χρυσὸν ἐξ ἀπάσης ἐπιγῆς συλλεξάμενος ἑαυτῷ μόνῳ κατάθοιτο, ἠνίμουσε μὲν τὰς πόλεις ἅπερ ἔμπροσθεν εἶχον εὐπορείας παύσας, ὡς μηκέτι τοὺς φόρους, οὓς ἐτέλουν, σύναθροίζειν μετ' εὐχρείας ἀπενεγκεῖν. Καὶ ἄπορος πάσης κακίας ἀπεχρείζετο ὁ Μάλχος μηνέσθαι αὐτὸν κατηγόρων. Ὃς γε μὴ ὑπὲρ ἓν ἢ γραμματικὸν ἐφυλάσσετο. Καί ποτε τοῦ Εὐλογίου τοῦ φιλοσόφου σπουδάσαντος εἰπεῖν αὐτὸν, τίνος τῶν θυγατέρων λέγοντος, ὃς ταῦτα εἰς ῥαπτῶντας πρόσκειται ῥαπτᾶσθαι, εἶπεν· εἴθε μόνοις ἐμοῦ χρόνου, ὡς τὰ τῶν ῥαπτῶντων εἰς διάσημα λόγου παρέχεσθαι. Ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ Ἀκάκιος ἐπίσκοπος Βεροίας.

ΒΑΣΙ-

ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ.

Βασιλίσκος ὁ Ρωμαίων τῶν ἑῴων βασιλεὺς τῶν Ἐκκλησιῶν τὸν ἰωθισμὸν εἰσέπραττε χρήματα, ἢ Ἀκάκιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον μικροῦ δεῖν ἀπώλεσε, εἰ μὴ τοῦ πλήθους τῶν λεγομένων Μοναχῶν ἀπεκρούσθη. Πολύς τε ἦν εἰς ἰωθυμίαν χρημάτων, ὡς μὴ δὲ αὐτῶν τὰς δυτελεῖς, καὶ βαναύσους μετιόντων ἰωθισμὸς ἀπέχοιτο. Καὶ ἦν ἅπαντα μετὰ πικρίας τῆς τῶν ῥιούτων εἰσφορῶν πράξει. Ὅτι Βασιλίσκος ὁ βασιλεὺς ἐπίπαν ὡς συνῳκονόμει, τοῦ Ἀσμάτου ἀδελφὸς ἐπέτρεπεν ἐντυγχάνειν Ζηνωνίδι τῇ βασιλίδι ζηλουμένῃ σοφίᾳ τῆς ὁμιλίας, ἢ τοῖς καλοῖς αὐτῶν οὐκ ἐπαισχύνεσθαι ὄντας, ἄμφω ἀλλήλων ἐκτόπως ἔρων. Ῥίζας δὲ ὁμιλιῶν ἐπ' ἀλλήλοις ἐπίνοιαν, ἢ πλεκτροφαὶ ζηνεχεῖς πρόσωπον, καὶ μεσιτεύματα μεταδόσεις, πόνος τε μετὰ ταῦτα ἔρωτος ὑπ' ὀλίγου σημειώσεως. Ἐπεὶ δὲ κοινωσάμενοι δι' ὅλου Δανιὴλ δυνούχῳ, καὶ Μαρίᾳ μαίᾳ ἰάσανο τὸν μόλις τῆς μίξεως ἰατρείᾳ, ζηνωνὶς Βασιλίσκου σῴζει

θωπείας ἦγε τὸν βίον ἐρασθὴν ἔχειν ἐν τῇ πόλει τὰ πρωτεῖα. Ὁρῶν δὲ Οὐεσπασιανὸν ἐμμόνως ἐκ πάντων ἁρμάτων ἥττονα ὡς πρὸς δοκιμοῦ μὲν καὶ ἐκ νέου, τειχῶν μόνον δὲ καὶ ἀσφαλοντίζουρος σωματοφυλακίας. Ὁ δὲ Ἀρμάτης ἐκ τε φορᾶς χρημάτων ἢ τιμῆς ἀπολέτο τὸ φωθείς. οὐδένα αὐτῷ ὅμοιον ἐπ' ἀνδρείᾳ. Καὶ ρωσῦρον αὐτὸν ἡ λέαινα ἐπεκράτει, ὡς σκύλων ἀναλαμβάνειν ἀχαλέως, οὕτω τε εἰσβαίνειν εἰς ἵππον κατὰ βραχὺ ἵππόδρομον φυλάττεσθαι τὸ οἰκεῖον. Εὑρεῖν δὲ οὐκ ἐν πολλῷ πρὸς θαυμάζω δόξαν μένειν δὲ ὑπὸ λήμης σύρφακος ἐν δυσφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύῤῥον. Οὐ εἰ μὲν οὕτως ἐδόα δόξαν ἐρυθροπρόσωπον ἔχειν ἔλεγεν εἰκότα, εἰ δ' ὡς πρὸς ἔπαινον ἀνδρείας, ἔθελγεν ὡς νέον. Οὐ γὰρ ἤρασε ἔβαλον ὡς Πύῤῥος, ἀλλὰ μαινομένης ἦν ὡς Παθεῖς.

ΖΗΝΩΝ.

Ζήνων ὁ βασιλεὺς πυθόμενος τῶν οἰκείων τὴν ἥττονα ἐς φούριον καταφεύγειν λόφος κείμενον, ὃ Κωνσταντινούπολιν οἱ πρόχωροι ἐκάλουν. Ὅπερ γνοὺς, τῆς συνοῦσι

νοῦσι στενάξας, Θεοῦ πέγνιον ἄρα εἶπεν ὁ ἄνθρωπος· εἰ γε μὴ ἐμὲ οὕτω παίζειν φιλεῖ δαιμόνιον. Ἐμὸς γὰρ μὴ οἱ μαντεῖς δὴ ἰούλιον μῆνα ἐξ αὐάγκης ἐν Κωνσταντινουπόλει διατρίβειν πρὸ λεγον. Κἀγὼ μὲν ἐνόμιζον ἐς Κωνσταντινούπολιν αὖθις ἀναβήσεσθαι. Νῦν δὲ πάντων ἔρημος φυγὰς εἰς λόφον ἦλθον, εὑρηκὼς, ὃ δείλαιος, προσηγορίαν ὁμώνυμον. Ζήνων βασιλεὺς Ῥωμαίων τὴν μὲν ὠμότητα, ἣ ἐκέχρητο λέοντι, ἐν τῇ φύσει οὐκ εἶχεν, οὐδὲ θυμοῦ μὲν ἀπαράτητον ἄνδρα καθίστηκεν ἐσάπαξ, οἷον τὸ λέοντος μένος. Καὶ τὴν τε προαίρεσιν ἐν πολλοῖς εἶχε φιλότιμον. Καὶ ἃ ἐπρᾶξε δόξης ἕνεκεν καὶ τοῦ θαυμάζεσθαι ἔπραττεν, ἀθλητικῶς μᾶλλον ἢ ἀληθῶς. Οὐ μὴν οὔτε ἔμπειρος τῶν πραγμάτων ἦν, οὔτε εἶχεν ἀθλητικῶς δ' ἦς ἔστιν ἀσφαλῶς τὰς βασιλείας ἰθύνεσθαι. Πρὸς δὲ κέρδος καὶ λῆμμα οὐχ οὕτω μὲν ἐμμανῶς ὡς ὁ λέων ἐκείνου, οὐ δὲ ἔπλατε μὴ ὄντα τοῖς κεκτημένοις ἐγκλήματα. Οὐ μὴν οὐδὲ παντελῶς κρείττων ὑπῆρχε τοῦ πράγματος. Καὶ χρῆσθαι ἂν βασιλείας ἔτυχον Ῥωμαῖοι, εἰ μὴ Σεβαστιανὸς, ὁ τότε

πρὸς δυνάστην, ἢν αὐτὸν ἐς ὅ τι ἐβούλετο, καὶ πλεύσαν ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἅπαντα, καὶ μικρὸν ἄπεχον ἑωνὴν ἐν τῇ βασιλέως αὐλῇ ἀφ' πρωτοστάτου. Ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπεδίδοτο πάσας, ἵνα μὲν ἑαυτῷ, ἵνα δὲ λαμβάνων τῷ βασιλεῖ τὰ ἐμπόρια. Καὶ εἴ ποθεν ἦλθεν ἕτερος βραχύ τι πρόσθεν ἐκεῖνος ἦν αἱρετώτερος. Τῶν δὲ ἐν τοῖς ἀρχείοις γινομένων ἀπάντων οὐδὲν ἦν ὃ μὴ λαβὼν ἀπεπίπρασκον. Εἴ δέ τινα ἀρχὴν τῶν τότε αὐθὶς ὄντων ἐχαίρετο Ζήνων ὥσπερ πολιορκάπλους αὐτὸς ταύτην ὀλίγου τῆς ἐκείνων λαμβάνων, ἄλλοις παρῆκε τοῦ πλείονος, Ζήνωνι τὰ κλέμματα πωλῶν. Ζήνων βασιλεὺς Ρωμαίων, ὃς Ζήνωνα ἐνέσαντα τὸν ἴδιον λάδδοχον καταλιμπάνειν θέλων κομιδῇ νέον, πλοῦτε δὲ ἀξιῶν, μὴ σωμασκῆσαι ἐκέλευσεν εἰς ἐπίδοσιν ἡλικίας. Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄλλου τὰ δημόσια κατανα λίσκειν, συβαριτικῶς δὴ νέον καὶ παλαῖ ἐνήγοντο, μασροπεύοντες αὐτοῦ τοὺς ῥώβους, πρὸς οὓς τῶν ἀρρένων ἔρωτας λυσσᾶν ἐπείλησεν ἐκτόπως. Διαίτῃσι δὲ ἐν ἡδοναῖς καὶ τύφῳ τιθεμένῃσι τῶν καλῶν ἑκὰς γινόμενος, καὶ τὴν ὑποτυφομένην ἀλαζονείαν

νείαν ὠθῇ τῇ βασιλικῇ καταδικίᾳ ἀφ' τοῦ προσώπου ὑπεμφαίνων ἀκροβατῶν τε ἤρξατο, καὶ μετέωρον δὴν αὐχένα αἴρειν, καὶ συναίβδην φαίνεσθαι, προσέχειν πᾶσιν οἰκέταις αὐθρώποις. Ἀλλ' ὁ πάντων ἔφορος τὴν φυσικὴν καὶ σύδακτον κακότητα αὐτοῦ τεθειαμένος ἀφῆρεύξατο τῇ χαρᾷ, καὶ ἀναθήτως ὠθῇ τοὺς ἡμέρας ἐς τὴν δύνην ἀποπαροῦντα, πρόωρον τῶν αὐθροπείων ἐδίκαιωσεν ἐκβῆναι.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Ἀνασάσιος Ρωμαίων βασιλεύς. Οὗτος δὲ χειρὸν ζαπείσ πᾶσαν ὁμοῦ τὴν βασιλείαν εἰς ἀριστοκρατίαν μετέσκοσε, τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπωλίας ἀπεμπολῶν, καὶ ῥῖσ ἀδικοῦσι συγχωρῶν, καὶ πρός τε χρημάτων ἀκόρεσον ἰωθυμίαν ζαπείς, ὡς κοινὰς ἐντεῦθεν γενέσθαι καταλόγους τὰς ἐπῳδάς, καὶ πρὸς δ' ἄνθρες καὶ ξένον καταπωλῆχθαι δὴ ἄνδρας. Οὐ γὰρ ὅπλοισ δὴ ἰωθόντας βαβαροις ἡμύνετο, ἀλλὰ χρήμασι τὴν εἰρήνην ἐξωνούμενος διετέλει. Πρὸς δέ τε τούτοις καὶ τὰς τῶν τελωνίων ζωὰς οὐσίας ἐπαλυπραγμόνει, κοινὴν ἅπασι

σωρεύμενον τὴν πενίαν. ὧν δὴ αὐτὸς ἐλάμβανε ἰάσεις οὐσίας, ῥύσεις μετ' ὀλίγην ἀνεσιν δυσθεραπεύτου δὴ δυσεβείας φόβῳ. Καὶ ὧν ἐγύμνα πόλεων τοὺς ἐνοικοῦντας τὰς οἰκοδομὰς ἀνέστησεν· ὡς μὴ τὴν ἐνεγκαμένην ἀθυμελῶς κοσμῆσαι, καὶ ζῆσαι τοὺς ἐμβαλεῖν στεφάνοις. Ἐπὶ δὲ τοῦ ῥοῦ εἶναι τῶν κατὰ Λιβύην πόλεσιν ἐπέσκηψαν θλίψεις ὑπὸ τῶν καλαμένων λαζικῶν. Εἰς ἔδωρον γὰρ θυμαχιδῶ Μαρίνῳ εἰς ἀγχιμονίαν, ἀνδρὶ νέῳ μὲν πολὺ δὲ κοῦφον κεκτημένῳ, καὶ μετ' ἐκεῖνον αὖθις Βασιανῷ τοῦ αὐτοῦ. Ὃς δὲ, οἷς ἔπραξε πανηρίως ἰὰς τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἄρξαντος ὑπερβαλλόμενος ἀσελγείας, ἔοικε λίβυσιν ἀρεσθῆναι τὰ πρώτερα, καὶ ταῦτα μὲν πενίας, ῥῖγος δὲ θανάτου μνήμην καταλείψαντα. Οὕτως, εἰ μέλοι ἐκείνοις, ὅτι περὶ ἄλλων Μαρίνου παρθυτυχήσαντες εὐνοίαν εἰς λιβύων διαφερόντως, καὶ λιγυπίων ἐνεφορήθησαν κτήμασιν. Οὐ ἀνασώσει ὁ βασιλεὺς ἔκτισε δὲ μακρὸν τεῖχος πρὸ μιλίων δὴ πόλεως ξ' διατείνας ἐκ δὴ κατ' ἄρκτων θαλάσσης ἐς μεσημβρίαν μῆκος μιλίων ν', ἐν ᾧ πολλῶν εἴκοσι, καὶ ἑξακοσίων λιμένι πρόβολοι τίθησιν. Ὁ αὐτὸς κτίζει δὲ μέγαν ξέ-

φίκλινον δὲ ἐν Βλαχέρναις ὃς Ἀνάστασιος μέχρι δὴ νῦν λείπεται, καὶ τὴν Μωκισίαν, Ἀνάστασιος Σιλεντιαρίου, ὃς μετέπειτα βασιλεύσας, ὠνὴ Εὐφημίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καθέδραν κατασκευάσας, μετὰ πυῶν ἐφατρίαζεν. Ὁ δὲ Εὐφήμιος μετὰ ἀπειλῆς λέγεται αὐτῷ, ἢ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δαμίζοντα τὰ ταύτης φονεῦσαι, ἢ μηδόλως ἰωβαίνειν πρὸς ὅλα σφάλειν τοὺς ἀπειροτέρους. Εἰ δὲ πρὸ ταῦτα πραξείας ἐκτεμόντος σου τὴν κόμην τοῖς λήμοις σε τειαμβεύσω, Ἑκατὸν ἂν χίας ἔπεν. Ἀντέχθο γὰρ δὴ Εὐτυχοῦς δόξης.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ.

Ιουστινιανός. Οὗτος κτίσας τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ἐκάθηρε τὴν αὐλὴν, καὶ ἐμαρμάρωσεν αὐτὴν, ὅ πρὶν οὖσαν Αὐσονσεῖον. Καὶ ἔστησε τὴν ἑαυτοῦ εἰκόνα ἐπὶ κίονος ἐφ' ἵππου, καὶ τῇ μὲν ἀριστερᾷ χειρὶ φέρει σφαῖραν ἐμπεπηγότος τοῦ σταυροῦ ἐν αὐτῇ, ὑπεσημάνοντος ὡς δεῖ δὴ ἑαυτὸν πίστεως δὴ γῆς ἐγκρατῆ πεποιηκέναι. Σφαῖρα μὲν γὰρ ἡ γῆ δεῖ· σφαιροειδὲς τοῦ αὐτὸ δὴ κύμα ἔχειν, πίστις δὲ ὁ σταυρὸς δεῖ ἐν αὐτῷ

σαρκὶ προσηλωθέντα θεόν. Τὴν δὲ δεξιὰν χεῖρα ἀνατεταμένην ἔχων κατὰ ἀνατολὰς στάσιν τῶν Πέρσων σημαίνων, καὶ μὴ μεταβαίνειν ἐς τὴν Ρωμαϊκὴν γῆν, ἀλλὰ ἐν ἀνατάσεως, καὶ ἀποστάσεως τῶν χειρῶν βοῶν: Στῆτε καὶ μὴ πρόσω χωρεῖτε, οὐ γὰρ ἔστιν οἴκοθεν ὑμῖν. Ἰουστινιανὸς ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων ὀρθοδοξότατος, ἦν δὲ ἀμάθητος γραμμάτων ἁπάντων, καὶ σχεδὸν λεγόμενον ἀναλφάβητος. οὗτος κτίζει καὶ ἐν ἐνὶ τῷ παλατίῳ χρυσοῦν τρίκλινον, καὶ ἐν ἄπον Παῦλον τὸν ὀρφανοτροφεῖον. Καὶ ἄυξει τὴν τοῦ βασιλέως ἰσχὺν κραταιὰν οὖσαν δόξαν, ὡς ἔστι μάλα ἐμβεβηκότα καὶ κατηκειβωμένος.

ΤΙΒΕΡΙΟΣ.

Τιβέριος ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλεὺς Ρωμαίων, ὃν καὶ Νίσκην ἰσχὺν ἔστιν, ἄνδρα πρᾶον ὁμοῦ καὶ φιλάνθρωπον, κρείττονα λημμάτων, χρημάτων ἀφοντίδα, στοχαστὴν μόνον δυσδαιμονίαν ἡγούμενον, ὁ τεθηλέναι τε καὶ εἰς μέγα πλοῦτον κομᾶν ὑπήκοον, τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων μακαριότητα πάγκαλον καὶ ἀσύληρον καὶ σκυρὸν λογιζόμενον. Ὃς ὃν ὄγκον τοῦ τυραννίδος μισῶν

καὶ φεύγων καὶ πρὸς ὁ φιλόστοργον τοῦ ὁμοφύλων ἀναδραμών, εἵλετο βασιλεύειν αὐτὸς ὑποπίπτον, ἢ δὲ ἰθυνομένους τυραννικώτερον ἀνδραποδίζεσθαι, παρὸ ἐθέλων ἢ δεσπότης ὑπὸ τοῦ ὑπηκόων ἀναιρεῖσθαι, ἄπειρος ὑπάρχων ἐν νεότητι, καὶ πρὸς γῆρας ἐλθὼν ἀμφίδρομον εἰς τὴν χείρονα μεταβληθεὶς γνώμην, ὥστε μὴ βλαφονεῖν αὐτὸν νομισθῆναι, καὶ πρὸς δαίμονος ἐλαύνεσθαι, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀνοσιουργίαν τε καὶ μανίαν καὶ ἰσχνολασίαν, οὐ μόνον ἐν τοῖς κατὰ φύσιν, ἀλλὰ καὶ ῥῖσι παρὰ φύσιν καὶ ἐν πάσῃ ἀδικίᾳ καὶ τυραννίδι. οὕτω δὲ μεταπεσὼν εἰς κακίαν κατασχέθη ἐν βίου.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.

Μαυρίκιος ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων. Λέπει περὶ Μαυρικίου φιλοτίμως ἔχειν περὶ τὸν τοῦ λόγου μεγαλοπρέπειαν, ζηλωτὴν λέγει καὶ λαμπρῶς διὰ ἐνθουσιάζοντας περὶ τὰ κάλλιστα μαθήματα. Ἀναφέρεται δὲ καὶ τὴν τείχισιν μοῖραν τοῦ φόρου συνεχωρῆσαι τοῖς ὑπηκόοις ὑπὸ Μαυρικίου. ὄντος δὲ προχειρίζεται στρατηγὸς τῶν ἑῴων ὑπὸ Τιβερίου Κωνσταντίνου, ὃς Μαυρίκιος ἐν πολέμοις

μὴ καὶ ἀγάδσιν οὐκ ἐντεξαμενὴς, ἔμφρων
λέ ἄλλως μ' ἐμβεισθῆσ καὶ κατηκεισωμενὴς
ξυμμεραίας τε ἐν ἀυλῇ ἄμφω τὰ ἐναντίωσ ἔ
χοντα ἀλλήλοισ, ὅμον φονήμασ καὶ πρασό=
πῃς πάσησ ὑπόνοιας τε καὶ ὀφύς ἐλεύ=
θερον. Τοιοῦρν λή πινα ἐν Μαυρίκιον ὄντα ἢ
τῶν πραγμάτων κηδεμονία παλαιοῦται ἐνέλειπε
ξέ πωσ δύκλεέσ θρον τῇ πίσᾳ.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ.

Ηρακλῆς βασιλεὺς Ρωμαίων. Οὗτος ὑπὸ Αθανασίου Παρχίαρχον Ιακωβίτου καὶ Σοφρονίου τοῦ Σύρου Κωνσταντινουπόλεως ἐς τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν ἐξεκυλίσθη. Ηρακλείῳ τῷ βασιλεῖ ὄντι ἐν Πόρσῃ ἐτελεύτησεν υἱοὶ καὶ θ' θυγατέρες. Αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ ζωοποιὰ ξύλα ἐσφραγισμένα, καθάπερ ἐλήφθη πρόσφατα, εἰς τὸ Ιδροσόλυμα ἀφίκετο, καὶ Μοδέστῳ τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ τῷ αὐτοκράτορι παῦτα ὑπέλεξεν. Οἱ δὲ τὴν τε σφραγῖδα σῶαν ἐπιγνόντες καὶ ἀνέπαφον τὴν τε κλεῖδα τὴν παρ' αὐτοῦ λαβόντες καὶ προσεκύνησαν καὶ ὕμνησαν. Καὶ ἐς Βυζάντιον

ζάνταν ἐξέπεμψεν ὁ βασιλεύς, ἀλλὰ Σέργιος ἀρχιερεὺς εἰσ Βλαχέρνας ὑπελέξατο. Καὶ μετὰ οὐ πολὺ Ηρακλείου εἰσ Βυζάντιον ἐχώρει, σπασθεὶς μὲν πρὸς ὑδρωπικίας. Ο δὲ υἱὸσ Ηρακλείου ἐκ Πορσῆνος εἰσ Βυζάντιον λάθρᾳ ἐλέφαντας, οὓσ δὴ εἰσ τοὺσ ἱππικοὺς ἀγῶνας ἐτειμήθησαν ὑπὸ τῆσ πόλεως τέρψεωσ, πάσησ σωρείας φιλοτιμησάμενοσ. Ἐπεὶ δὲ ἦν ἑλὼν ἐκ τῆσ οὐσίας τῆσ μεγάλησ ἐκκλησίας, ἐκ τοῦ βασιλέως ταμιείου αὐτῷ τε καὶ τοῖσ κατ' αὐτὸν κλήρῳ ἑλόντα χρήματα ἐταξεπαρέσχεθη. Καὶ Κωνσταντῖνον ὑὸν αὐτοῦ πρασκαθίζειν ὑπατεύοντι, Ηρακλειόν τε ὃν ἐκ Μαρτίνας καὶ ἄρχειν προχειρίζεται. Πυθόμενοσ δὲ ἀπεθανεῖν ἐν τοῖσ εἰσ τὰ ἱερὰ παλατίοις λέτειβε. Καὶ Ουαλεντῖνον ὑὸν ἔτι ὄντα συζεύξασ πλοῖα, εἰσ ὃν πρῶτον τοῦ καλυμμένου νεὼ λέβητα κατὰ τὰσ ἀκτὰσ τοῦ καλυμμένου κόλπου Φεισαλίας, καὶ ἐξ ἧσ μὲν φύρασ τοῦ καλυμμένου Βαρυβύσου ποταμοῦ εἰσ τὴν πόλιν εἰσήει. Τὰ λέρῳ δὲ ὃν βίον καταστρέφει. Ἐπὶ τούτου τοῦ βασιλέως Ηρακλείου σ' χιλιάσ αὐθρώπων ἀνεφάνησαν ἐν τῷ πρὸσ Ιουδαίουσ πολέμῳ. Ο δὲ βασιλεὺσ Ηράκλειοσ χρό=

ματα πλεῖσα ἢ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ λίθους
πολυτελεῖς πέμπει, ἄπερ ἐρυθραία πέμπει ἰωβ
Σοφία πατειάρχου.

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ
ὁ ΡΙΝΟΤΜΗΤΟΣ.

Ιουστινιανὸς ὁ Ρινότμητος βασιλεὺς Ρωμαί-
ων, υἱὸς Κωνσταντίνου, ὃς πρὸς τοῖς ἄλλοις κα-
κοῖς, καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς καθίστ
ἄνδρας ἀπιθεῖς καὶ ὠμοτάτους, ὧν ἦν Στέφανος
ὁ δυνοῦχος Πέρσης, ταμίας τῶν βασιλικῶν χρ
μάτων, καὶ πολλὰ δὴ ὑπ' αὐτοῦ ἠδικημένος,
αὐχεῖ καὶ εἰς τὴν μητέρα Ιουστινιανοῦ τὴν τόλ
μαν ἐξήνεγκε, μάστιγας αὐτῇ ἐν ὀχήματι, ὡς
γράμματα καὶ ῥῖς πᾶσιν, ἐπιθήμενον. Κα
Θεόδοτον τινα, ἔγκλειστον γεγονότα, κατὰ τ
θρακῶν μέρη τοῦ στενοῦ τῶν δημοσίων λεπτῶ
ὃν δὲ δημόσιος λογοθέτης γενικὸν, ἐπίκρυ
ὅσα ὑπεβολῇ ὠμότητος τὰ χρήματα ἐπρά
μετεώροις χοινίοις ἀναρτῶν καὶ πολλὰ πρὸ
ζων ἀχύροις δὲ πολυφανεῖς ἅπαντας ἀπέκτεινε
Καὶ λεόντιον στρατηγὸν δι' αὐτολικὸν, καὶ
πατρίκιον Ισαυρον τεσσαρεσκαιδέκατον ἐπὶ

ἐπῆκεν Ιουστινιανὸς, ὕστερον δὲ στρατηγὸν Ελλά-
δος ἀπέλιξεν, ὃν Παῦλος καὶ καλλιστράτου
μονῆς μοναχὸς ἀσχόνομος, ἢ γρηγόριος καὶ
πεδόκης ἡγούμενος καὶ τοῦ Φλωρου μονῆς πε
μπτεύσαντα ἐγκρατῆ γενέσθαι καὶ ἀρχῆς καὶ
ἐγκρατὴς καὶ βασιλείας ἐπέσχε.

ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ.

Φιλιππικὸς, ὁ καὶ Βαρδάνης, Ιουστινιανὸν
βασιλέα αὐτελῶν, ἀσέμνως ἢ ἐξαθύμως
τὰ βασίλεια διέπων ἐφαίνετο. Τοῦτόν τε
ἐν τῇ οἰκουμενικῇ συνόδῳ πατέρας ἀναθεμα-
τίσαντα καθυπέβαλε, τὰ πρὸ αὐτῶν ἐνθέσμως δόγμα
τισθέντα λύσαι τοῦ σωτῆρος θελήματα καὶ ἐνέ
δρειάσας μὴ ἀποδεχόμενος, συναπήρασε εὐρυ
κῶς ἰωάννου δ' τὸν ιωικαῦτα καὶ πόλεως ἀρχι
δρέα, καὶ γόμφαδον δ' τὸν κυζίκα μεγαπολίτην,
ἢ ἑτέρους ἱερεῖς καὶ συγκλητικοὺς πλείστους.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Κωνσταντῖνος βασιλεὺς Ρωμαίων, υἱὸς Λέ
οντος καὶ εἰκονομάχου τοῦ ἰσαύρου, ἐκ Λέ-

ονθοσ ἢ ἀνεφύη ποικιλόφρωσ παρρησία, ἐκ
πέρματος ὄφεως ἀσπὶς λευκὴ, καὶ ὅθεν πετό-
μενον, ἐκ Διὸς ἀντίχθισσ. Οὗτος τὴν πα-
τρῴαν βασιλείαν, καὶ ἀσέβειαν ἀμφιξαλμένος,
καὶ ὑπερηφανίας, καὶ δαιμόνων ἰωδικλήσεσι καὶ
ἄλλοις πνιγηροῖς ἰωδιτηκτύμασι χείρων, καὶ χε-
λάζων, ἐξαίρετον ὄργανον καὶ λίαν ἰωδιτήκτιον
τοῦ παντὸς αὐτοῦ, καὶ ἀνδροκάλαστε γενέσθαι
λαός. Καὶ δὴ ἐς τοσοῦτον ἀτοπόνοιαν καὶ πᾶσαν
πλημμέλειαν ἐξοκύλισε, ὡς καὶ θέσμιον εἶναι λαοῦ καθ-
λιλιὸν ἐκθεάσθαι, μὴ λέγειν δὲ τινα τῶν θεραπόν-
των κυρίου δὲ πλέον ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ τὰ λεί-
ψανα ῥίπτων ἐυεισκόμενα ἀμπύειν, καὶ μὴ
λὲ πρεσβείαν αὐτῶν ἐξαιτεῖν, οὐδὲ δὴ ἰσχύ-
οισιν. Εἶτα πλουτεῖς ὁ παμβέβηλος λέγει, μὴ
λὲ δὲ Μαρίας ἰωδικαλεῖσθω εἰς πρεσβείαν,
οὐ δὴ δύναται βοηθεῖν τινι, μὴ λ' ἂν πάλιν αὐ-
τὴ θεοτόκος ὀνομαζέσθω. Καὶ δὴ λαβὼν
ἐν χειρὶ χαλκοῦν τὸν πλήρες χρυσίου, καὶ ὑπο-
δείξας αὐτῷ πᾶσιν ἤρετο, τίνος ἄξιόν ἐστι; τῶν
δὲ πλουτεῖν, εἰπόντων, κωνώσας τὸ χρυσίον πά-
λιν ἤρετο, τίνος ἐστὶν ἄξιον; Καὶ λέγοντος οὐ-
δενός. Οὕτως, ἔφη, καὶ ἡ Μαρία (οὐδὲ δὴ
θεοτόκον ὀνομάζεσθαι ὁ ἄθλιος ἠξίου) ἕως μὲν

δὴ εἶχε θεὸν ἐν ἑαυτῇ, τετιμημένη ὑ-
πῆρχεν, ἀφ' οὗ δὲ ἐξέπεσεν ἀπέτεκεν, οὐδὲν τῶν
λοιπῶν γυναικῶν διαφέρουσα. Φεῦ δὴ τολ-
μηρᾶς βλασφημίας, τοῦ βρακιωσίου καὶ
ἰσθμιόφονος. Τὴν δὴ Ἀφροδίτην ἐτίμα, μὴ
ἀνθρωποθυσίας ἀνέφερε πέρα δὴ πόλεως
ἔνθα ὁ δὴ ἁγίας Μαύρας ναὸς, ὃν πᾶς ἐκαφίζας
καὶ φονδυτήριον ποιήσας Μαύραν ὠνόμασεν ἐν
τόπῳ, ἐν ᾧ μὴ νυκτὸς ἐπετέλει θυσίας καὶ πᾶ-
σας κατέσφαττε. Καὶ μαρτυρεῖ δὲ πὸς θυ-
σίαν σφαγιαδὲν τοῦ φλαμίου παιδείου, ὃν πᾶς
ἐν πλαβίῳ θύσειρος αὐτοῦ, ὃν ὁ θεὸς ἐσώ-
σεν ἐκδήλου.

ΜΙΧΑΗΛ.

Μιχαὴλ βασιλεὺς ῥωμαίων, ὁ μετὰ δὲν
Ἀρμένιον Λέοντα βασιλεύσας, ὃς μι-
κρὸν πρὸ τοῦ πολλὰ κατασχούσης κακίας ὑ-
πνώδης, ὅσον οὐδὲν ἐν εἰρκτῇ καὶ πόνοις καὶ ἐξορί-
αις ἐλευθερίαν τε καὶ ἄνεσιν φαντάζεσθαι ἀνθρώ-
πῳ, δι' ὃ πεπονημένῳ δυστυχοῦντι καὶ δυσεβοῦς
ὑπέθαλπε θεοσυγὲς φόνημα. Καὶ ὁμοίως
ζῆλον ἀνζῆλον ἀμφιβλήστρῳ τοῦ περιεῖς, δὴ λεπτὸς

αἱρέσεως, ἰχθύδ᾽ ὄκλω, ὃς τῶν δογμάτων σὺν ξοῖς ὁ ἀσεβέσιν ἐναπέθανεν, ἐξ ἀκροτάτης ἀβελτηρίας πεπ ἀλοπίασε. Ἀμύητος γὰρ σοφίας ὢν παίσθυρος ἐτύγχανεν. Ἀμαθίαν δ᾽ ἐκ παχύτητος ἀλοπίας, ὁ ἀπειροκαλίας, ὥσπερ ἰκανὴν οὐσίαν, ἐκληρώσατο.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ.

ΘΕόφιλος βασιλεὺς Ρωμαίων υἱὸς Μιχαὴλ τοῦ Ἀμορέως, πατρὸς Μιχαήλ, ὃς ἐς τοσοῦτον ἀθεΐας καὶ ἀσεβείας ἐξώκειλεν, ὁ τὸν τοῦ Κοπρωνύμου χαλεπώτερον μυσαρώτατον αἵρεσιν διαδεξάμενος, καὶ ἀνακαινίσας, ὡς ἐν μηδενὶ ἧττον ὀφθῆναι τῆς ἐκείνου δυσσεβείας, ὁ πρωτοψηφίας, τυραννίδος τε καὶ ἐμφονησίας, ὁ πεφυραχισμένος ὁ ματαιόφρων. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆς συνεθεῖς τῶν ἀσεβῶν ἐκείνων, ὁ παλαμναίων ἀπαθῆ, καὶ παραπλησίᾳ τῶν ἐκ Μανιχαϊκῆς μανίας, ὁ Ἀρειανὸς λύσας ὁρμωμένων παλαι διωσμὸν μὴ αὐθις κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ὡσαύτως ἐπιφέρειν, συμμύσην καὶ σύμμαχον καὶ βοηθὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἔχων, ὁ δεύτερος Νεκταναβὼν, ὃν πα-

ραλ-

ταιρχίων Ἰωάννην, μᾶλλον δὲ μαντιαρχίων καὶ δαιμονιαρχην δὲ νέον ὄντως Ἀπολλώνιον, καὶ Βαλαὰμ ἐν τοῖς καθ᾽ ἡμᾶς χρόνοις ἀναφανέντα λεκανόμαντιν, ὁ πάσης θεοστυγοῦς πράξεως ὁ τερατείας δεινὸν ὑποφήτην, ὑφ᾽ οὗ καὶ τὰ γράμματα παραλυθεὶς ὁ δυσεπίστος ὁ δειλαιοσυνέτης δόκιμος ἐχθίστων πραγμάτων καὶ τῆς ἀβύσσου τὸ τέλειον ὄργανον γέγονεν. Οὓς ἂν ἐνίκησε θεῖος λόγος ἐπράσσετο χειλιάσι κῶς φάσκων, Οὐαὶ αὐτοῖς, ὅτι τῇ ὁδῷ τοῦ Κάϊν ἐπορεύθησαν, καὶ τῇ πλάνῃ τοῦ Βαλαὰμ μισθοῦ ἐξεχύθησαν, καὶ τῇ ἀντιλογίᾳ τοῦ Κορὲ ἀπώλοντο, καὶ τὰ ἑξῆς.